VIITORUL ÎN LUMINA PROFEȚIILOR

Marc Tapernoux

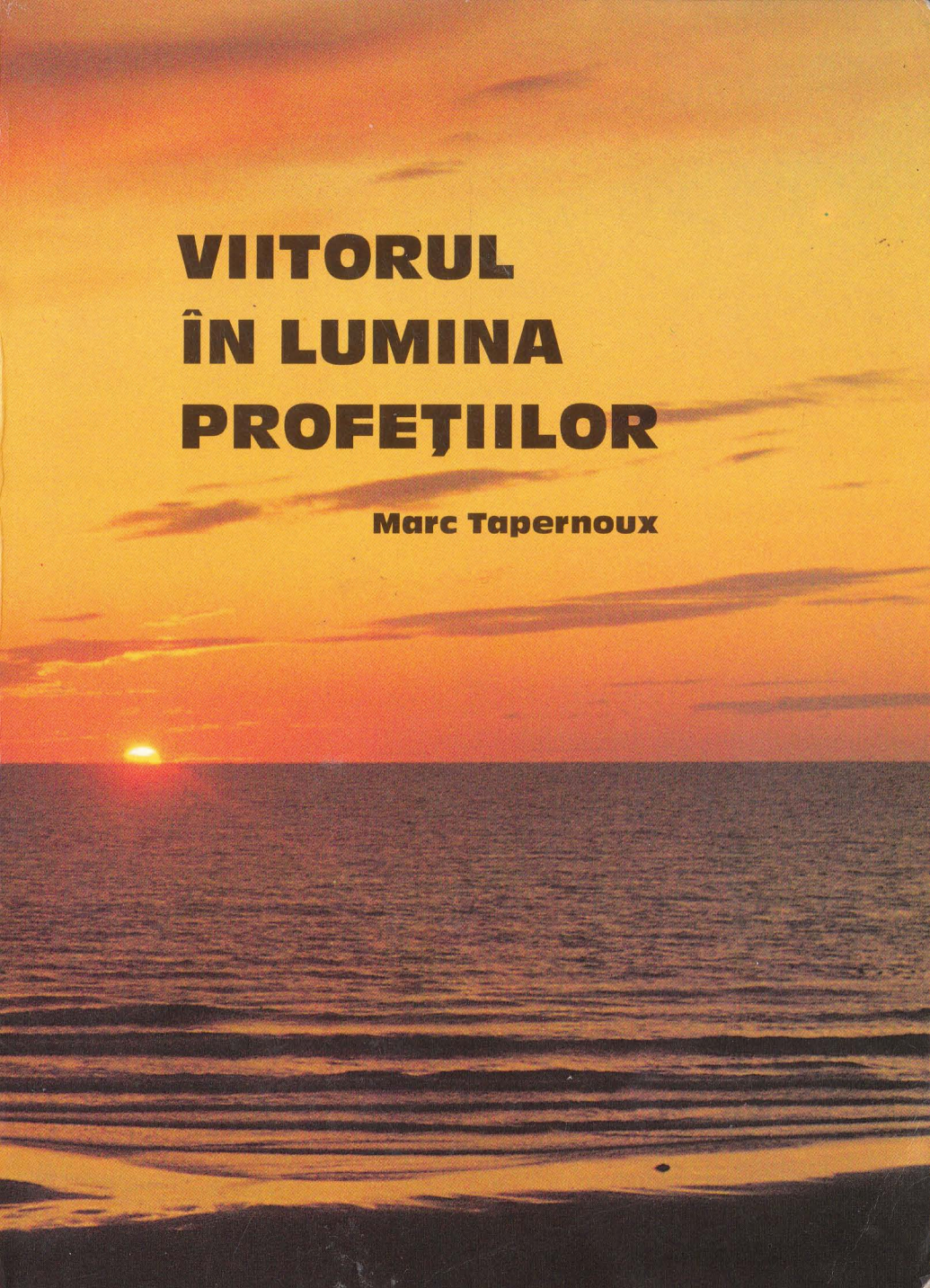

VIITORUL ÎN LUMINA PROFEŢIILOR

Marc Tapernoux

INTRODUCERE

1. De ce trebuie să cercetăm proorociile?

Proorocia ocupă un loc de seamă în Cuvîntul lui Dumnezeu. Din treizeci și nouă de cărți ale Vechiului Testament, șaptesprezece sînt cărți profetice și aproape toate celelalte conțin un mare număr de pasaje care se referă la diferite proorocii. Noul Testament are deasemenea foarte numeroase porțiuni profetice, atît în evanghelii cît și în epistole, iar Apocalipsa, este în întregime consacrată proorociei. Aceasta ne spune cît de important este Cuvîntul proorociei și cît este de necesar să-i acordăm mai multă atenție. În adevăr, *"toată Scriptura este însuflată de Dumnezeu și de folos ca să învețe, să mustre, să îndrepte, să dea înțelepciune în neprihănire, pentru ca omul lui Dumnezeu să fie desăvîrșit și cu totul destoinic pentru orice lucrare bună" (2 Tim. 3:16,17).* Sîntem deasemenea îndrumați să luăm aminte la proorocie *"ca la o lampă care luminează într-un loc întunecos" (Petru 1:19).*

Să ne ferim deci de a neglija proorociile. Dimpotrivă, pentru că Dumnezeu a binevoit să ne descopere planurile Sale cu privire la poporul Său ceresc (Biserica) și a poporului Său pămîntesc (Israel), precum și cu privire la lume (Neamurile), socotim ca o datorie și un avantaj de a adînci Scripturile, unde planurile acestea ale lui Dumnezeu ne sînt prezentate. Vom avea astfel o mare binecuvîntare pentru sufletul nostru, căci marele subiect și centru al proorociei este Domnul Isus Însuși, subiect cu care Dumnezeu ne delectează în tot Cuvîntul Său. Apostolul Petru spune că Duhul lui Hristos era în prooroci și i-a determinat să vestească *"mai dinainte patimile lui Hristos și slava de care aveau să fie urmate" (1 Pet. 1:11).* Cum am putea deci să rămînem nepăsători față de prezentarea amănunțită a viitoarelor manifestări ale puterii pe care

Dumnezeu o va desfășura cînd va trimite pe Fiul Său să judece pe vrășmașii Lui și să-Și stabilească împărăția Sa slăvită?

Pentru cei ce aparțin Domnului Hristos, nu este nimic mai minunat ca perspectiva întoarcerii Aceluia care Și-a dat viața pentru ei și care a făgăduit că va veni în curînd să-i ia, pentru ca să fie totdeauna cu El. Întoarcerea aceasta va marca nu numai sfîrșitul încercărilor de care are parte orice copil al lui Dumnezeu pe pămîntul acesta, dar mai ales, va fi momentul cînd vom vedea în sfîrșit pe Împăratul nostru în toată slava și frumusețea Sa. Schimbați în chipul Lui, îmbrăcați cu trupuri de slavă asemenea trupului Său și uniți cu toți răscumpărații Lui fericiți, vom sărbătorii laudele lui Dumnezeu cu o bucurie care nu poate fi exprimată în vreo limbă omenească. Apoi, după nunta Mielului, vom domni împreună cu El *"cînd va veni în ziua aceea, ca să fie proslăvit în sfinții Săi și privit cu uimire în toți cei ce vor fi crezut" (2 Tes. 1:10).*

Nădejdea aceasta este cea mai potrivită ca să umple inimile noastre de bucurie, să le deslipească de lucrurile de pe pămînt și să ne facă să așteptăm cu o dorință tot mai vie *"cetatea care are temelii veșnice, al cărei meșter și ziditor este Dumnezeu" (Evrei 11:10).*

Cercetarea proorociilor are deci o valoare practică pentru cel credincios, căci îl face să se despartă de lume, să-și ridice ochii în sus și să strige împreună cu toți care Îl așteaptă, *"Amin, vino Doamne Isuse" (Apoc. 22:20).* Ba mai mult, Cuvîntul lui Dumnezeu cuprinde scumpe făgăduințe pentru aceia care au pe inimă să cugete la proorocii, ajutați de Duhul Sfînt: *"Ferice de cine citește și de cei care ascultă cuvintele proorociei acesteia și păzesc lucrurile scrise în ea! Căci vremea este aproape" (Apoc. 1:3),* iar în cap. 22 vs. 7: *"Ferice de cel ce păzește cuvintele proorociei din cartea aceasta!"* Apostolul Pavel, ajuns la sfîrșitul lucrării lui, scrie în ultima epistolă adresată lui Timotei, înainte de a muri ca martir: *"... clipa plecării mele este aproape. M-am luptat lupta cea bună, mi-am isprăvit alergarea, am păzit credința. De acum mă așteaptă cununa neprihănirii, pe care mi-o va da în 'ziua aceea', Domnul, Judecătorul cel drept. Și nu numai mie, ci și tuturor celor ce vor fi iubit venirea Lui" (2 Timotei 4:6-8).*

Nu am vrea noi să cunoaștem fericirea de care ne vorbesc pasajele pe care le-am citat și să primim cununa neprihănirii făgăduită tuturor celor ce-L așteaptă cu credincioșie pe Domnul Isus ?

2. Cum trebuie să cercetăm proorociile ?

În momentul cînd începem să cercetăm descoperirile pe care Dumnezeu ni le-a făcut cu privire la viitorul poporului Său şi ale celorlalte naţiuni, trebuie să fim pătrunşi de nevoia de a fi călăuziţi şi învăţaţi de Duhul Sfînt. De altfel, condiţia aceasta este valabilă pentru cercetarea întregului adevăr biblic. Numai Duhul Sfînt ne poate face în stare să înţelegem Scripturile şi să fim zidiţi sufleteşte din cercetarea lor. Numai în felul acesta vom fi feriţi de speculaţiile şi părerile personale ale omului firesc. Domnul Hristos este centrul proorociei; pe El ne străduim să-L descoperim şi să-L avem în vedere. Contemplarea Persoanei Sale slăvite va fi cel mai sigur mijloc de a ne feri de o curiozitate deşartă cu privire la viitor.

Apostolul Petru spune că nici o proorocie nu se interpretează singură (2 Petru 1:20). Aceasta înseamnă că, atunci cînd cercetăm o proorocie, trebuie să ne ferim de a o izola de totalitatea gîndurilor lui Dumnezeu, care toate, se referă la Domnul Isus. Proorocia deci, face parte din acest TOT minunat care este Cuvîntul lui Dumnezeu. De asemenea, pentru a înţelege gîndul lui Dumnezeu cu privire la un punct deosebit, ne trebuie întotdeauna să-l legăm de pasaje care tratează acelaş subiect, în aşa fel ca să avem o privire de ansamblu asupra adevărului pe care Duhul Sfînt doreşte să ni-l împărtăşească. Aceasta ne va conduce să cercetăm desfăşurarea acestui adevăr în toate cărţile din Cuvînt în care se vorbeşte despre el, poate chiar din puncte de vedere diferite, dar niciodată contradictorii.

Să ne amintim, în scopul acesta, de imaginea sugestivă la care s-a recurs, pentru a explica diferenţele care s-ar putea constata între proorociile Vechiului Testament, ale Evangheliilor, Epistolelor şi ale Apocalipsei. Cei care locuiesc la munte, au observat adeseori că, privite de departe, două creste ar părea că aparţin unui singur lanţ de munţi. Privite de aproape, s-ar vedea că ele sînt despărţite printr-o vale adîncă, şi la mare distanţă unua de celălaltă. Şi cu cît se înaintează, se descoperă alte feluri de relief şi mai diferite, a căror existenţă nici nu se putea bănui că erau la picioarele primului lanţ de munţi. Tot astfel, proorociile Vechiului Testament, ne prezintă adesea adevărul

profetic, fără să reiasă din ele diferitele planuri succesive care îl compun (cu alte cuvinte, un adevăr profetic poate fi compus din mai multe părți care vin una după alta), pe cînd Noul Testament va pune în lumină mai multe imagini: este totdeauna același adevăr înfățișat, dar văzut mai de aproape, ceea ce permite mai ușor deosebirea elementelor care, la început păreau că se confundă. Aceasta explică de asemenea, greutatea pe care o încercăm uneori de a stabili ordinea cronologică a unor fapte profetice.

În plus, trebuie să ne amintim că despre Cuvîntul profetic se spune că este "*... o lumină care strălucește într-un loc întunecos, pînă se va crăpa de ziuă și va răsări luceafărul de dimineață în inimile noastre*" *(2 Petru 1:19).* Această lumină care luminează în întuneric, ne redă claritatea de care avem nevoie, dar nu este încă soarele care risipește întunericul în întregime.

Sînt lucruri pe care noi nu le putem explica; proorocim în parte, pentru că cunoaștem în parte (1 Cor. 13:9). Dar în curînd se va face lumină în noi în toate privințele și acest "în parte" se va sfîrși. "*Atunci voi cunoaște deplin, așa cum am fost și eu cunoscut pe deplin*" *(vs. 12).*

În așteptarea acestei zile slăvite, să ne mulțumim să cugetăm cu smerenie la ceea ce Dumnezeu, în harul Său, a binevoit să ne descopere din planurile Sale minunate și să-I cerem ajutorul Duhului Său care "*cercetează totul, chiar și lucrurile adînci ale lui Dumnezeu*" *(1 Cor. 2:10).*

PARTEA ÎNTÎIA

ISTORIA LUI ISRAEL, A NEAMURILOR ȘI A BISERICII, PÎNĂ LA ÎNTOARCEREA DOMNULUI HRISTOS

Introducere

Înainte de a începe să cercetăm mai amănunțit istoria lui Israel, a neamurilor și a Bisericii, credem că ar fi de folos să expunem, într-o scurtă introducere, liniile mai importante ale acestui subiect.

1. Planul lui Dumnezeu cu privire la oameni cuprinde trei grupuri diferite : Israel, Neamurile, și Biserica. (În Biblie și în această lucrare cuvîntul "neamuri" poate fi redat prin cuvîntul "națiuni" și se referă la alte popoare decît Israelul. n. tr.)

De remarcat este faptul că istoria acestor trei grupe converge către întoarcerea Domnului Isus. Această întoarcere va aduce fericirea pămîntească a primelor două grupe, în timpul Împărăției de o mie de ani, pe cînd nădejdea Bisericii este de a fi ridicată în nori în întîmpinarea Domnului Isus, cerescul ei Mire, ca să fie totdeauna cu El.

2. Cînd a făcut Dumnezeu pe om, l-a așezat în grădina pe care o plantase pentru el și l-a umplut de binecuvîntări. Din nenorocire, prin căderea sa, omul s-a făcut nevrednic de această favoare și Dumnezeu a trebuit să-l izgonească din Eden. Urmașii lui Adam, stricîndu-se total, au fost nimiciți prin potop.

Cît privește generațiile ieșite din fiii lui Noe, le vedem cufundîndu-se în idolatrie și atrăgînd astfel asupra lor judecata lui Dumnezeu la turnul Babel (Genesa 11).

3. De la Babel, Domnul a împrăștiat pe oameni pe toată fața pămîntului (Genesa 11:9); dar El l-a chemat pe Avraam spunîndu-i : *"Ieși din țara ta, din rudenia ta și din casa tatălui tău și du-te în țara pe care ți-o voi arăta; voi face din tine un neam mare și te voi binecuvînta; îți voi face un nume mare și vei fi o binecuvîntare... și toate familiile pămîntului vor fi binecuvîntate în tine" (Genesa 12:1-3).*

Astfel, în virtutea unei hotărîri a harului Său suveran, Dumnezeu cheamă pe Avraam afară din țara lui, face un legămînt cu el și îi făgăduiește trei lucruri:

- o țară (Israelul de astăzi).
- o sămînță de urmași care va constitui un neam mare, poporul Israel.

- binecuvîntarea de a fi un canal prin care toate familiile pămîntului să fie binecuvîntate; această binecuvîntare universală va consta în cunoașterea lui Dumnezeu prin Cuvîntul Său și prin venirea Mîntuitorului pe pămînt.

Dar vai! Israel n-a rămas credincios, așa încît Dumnezeu a trebuit să-l pedepsească. Aceasta s-a manifestat prin robiile succesive și, în final, după ce Israel a lepădat pe Mesia, a urmat nimicirea Ierusalimului și împrăștierea evreilor printre celelalte națiuni. Dar Dumnezeu va relua legăturile cu poporul Său, cînd istoria Bisericii pe pămînt se va încheia. El îl va readuce în țara lui trecîndu-l printr-un mare necaz care-l va smeri; va fi urmarea faptului că el a lepădat și a omorît pe Mesia. Această parte din istoria lui Israel se termină prin arătarea în slavă a Domnului Isus care, după ce va nimici pe vrășmașii Săi și va judeca neamurile, va întemeia împărăția Sa, pe acest pămînt.

4. Cît privește neamurile, istoria lor, după cum am spus, este orientată tot către întoarcerea Domnului Hristos, a cărui împărăție de neprihănire și pace va aduce în sfîrșit binecuvîntarea popoarelor sfîșiate, de-a lungul veacurilor de războaie și de ură.

Cînd Israel, părăsind pe Domnul, a fost trimis în robie, Dumnezeu a acordat neamurilor un rol important în lucrarea Sa pe pămînt. Atunci a început "vremea neamurilor" (607 înainte de Hristos), perioadă care se va întinde pînă la venirea Domnului Isus în slavă.

5. Cînd Israel a lepădat pe Mesia, Dumnezeu a început *"să aleagă din mijlocul neamurilor um popor, care să-I poarte Numele" (Fapte 15:14),* și nu numai dintre neamuri, dar chiar și dintre evrei. Acest popor nou, numit Biserica, este compus din toți aceia care, după Cincizecime și pînă la întoarcerea Domnului Hristos, au crezut și vor crede în Domnul Isus. Ei sînt pecetluiți cu Duhul Sfînt și devin mădulare ale trupului lui Hristos.

Biserica, unită cu un Hristos slăvit, este cerească : cei care o compun sînt chemați afară din lume, dorul inimilor lor este în cer; nădejdea Bisericii este de a fi în curînd ridicată în nori la întîlnirea cu cerescul ei Mire. Istoria ei pe pămînt se va termina deci prin venirea Domnului Isus. Precizăm că această venire nu face parte din evenimentele profetice, pentru că ea marchează încheierea dispensațiunii (perioadei) harului. Perioada profetică se oprește la moartea Domnului și nu-și va relua cursul decît după răpirea Bisericii.

6. Înainte de a merge mai departe, să ne amintim din nou că Domnul Hristos este în centrul planului dumnezeiesc cu privire la Israel, la neamuri și la Biserică. Marele scop al dispensațiunilor lui Dumnezeu este de a se slăvi pe El Însuși în Hristos. În consecință, nici poporul iudeu, nici neamurile, nici Biserica nu sînt obiectele directe ale proorociilor.

Obiectul suprem al proorociei este Domnul Hristos.

Diferitele subiecte pe care le vom înșira în studiul nostru se leagă de El, alcătuind sfera slavei Sale. Ele prezintă interes și sînt de folos pentru sufletele noastre numai pentru că ele sînt în relație cu Domnul Isus.

Hristos este centrul și într-o zi, totul va fi unit în El, în cer și pe pămînt.

Este necesar să avem permanent acest adevăr înaintea ochilor noștri dacă voim să înțelegem ce vrea Scriptura să ne descopere cu privire la Israel, neamuri și Biserică. De asemenea, în condiția aceasta cercetarea proorociei va întări sufletele noastre hrănindu-le cu Domnul Hristos, va bucura inimile noastre descoperindu-le gloria Persoanei Sale și va consolida mersul nostru pe Calea lui Dumnezeu, făcîndu-ne să așteptăm cu tot mai multă ardoare pe prea iubitul nostru Domn și Mîntuitor.

A. Israel

Capitolul 1

Chemarea pe care o are Israel

Proorociile cu privire la Israel sînt în așa măsură legate de istoria lor din trecut încît nu este posibil de a le cerceta fără să examinăm etapele principale a acestei istorii.

1. Istoria poporului Israel a început cu chemarea lui Avraam. Din vechime oamenii au părăsit pe Creatorul lor pentru a se dedica cultului idolilor. Atunci Dumnezeu i-a părăsit lăsîndu-i în propria lor ticăloșie. Dar, nevoind să rămînă fără martori pe pămînt - și vom vedea că așa va fi pînă la sfîrșit - El și-a ales dintre neamuri un popor care să fie al Lui, ieșit dintr-un om pe care l-a chemat ca să părăsească țara sa. *"Așa vorbește Domnul, Dumnezeul lui Israel: 'Părinții voștri Terah, tatăl lui Avraam și tatăl lui Nahor,locuiau în vechime de cealaltă parte a Rîului (Eufrat) și slujeau altor dumnezei. Eu am luat pe tatăl vostru Avraam din cealaltă parte a Rîului și l-am purtat prin toată țara Canaanului; i-am înmulțit sămînța'" (Iosua 24:2,3).*

Făgăduințele pe care le-a făcut Dumnezeu lui Avraam, nu erau supuse nici unei condiții. Însă prin lepădarea Mesiei, Israel a pierdut orice drept la aceste făgăduințe. Dar *"Dumnezeu nu este un om ca să mintă"* și, în har, El le va împlini. Să le cercetăm puțin mai îndeaproape.

Prin prima făgăduință, Dumnezeu a dat lui Israel o țară, Canaan. Această făgăduință i-a fost întărită lui Avraam de mai multe ori. *"Domnul S-a arătat lui Avraam și i-a zis: 'Toată țara aceasta o voi da seminței tale.'" (Genesa 12:7). "Domnul a zis lui Avraam, după ce s-a despărțit Lot de el: 'Ridică-ți ochii, și, din locul în care ești, privește spre miază-noapte și spre miază-zi, spre răsărit și spre apus; căci toată țara pe care o vezi, ți-o voi da ție și seminței tale pentru*

totdeauna. Scoală-te și străbate țara în lung și în lat, căci ție ți-o voi da.'" (Genesa 13:14-17).

Dumnezeu întări această făgăduință printr-un legământ solemn: *"În ziua aceea, Domnul a făcut un legământ cu Avraam și a zis: 'Seminței tale dau țara aceasta, de la rîul Egiptului pînă la rîul cel mare, rîul Eufrat'" (Gen. 15:18). "Și Dumnezeu i-a vorbit astfel: 'Iată legămîntul Meu pe care-l fac cu tine: vei fi tatăl multor neamuri. Ție și seminței tale după tine, îți voi da țara în care locuiești acum ca străin, și anume îți voi da toată țara Canaanului, în stăpînire veșnică; și Eu voi fi Dumnezeul lor'" (Gen. 17:3,4,8).*

2. Făgăduința și legămîntul au fost transmise lui Isaac, Iacov și urmașii lor. *"Și Domnul a zis (lui Isaac): 'Nu te coborî în Egipt! Rămîi în țara în care îți voi spune. Locuiește ca străin în țara aceasta; Eu voi fi cu tine și te voi binecuvînta; căci toate ținuturile acestea ți le voi da ție și seminței tale și voi împlini jurămîntul pe care l-am făcut tatălui tău Avraam. Îți voi înmulți sămînța ca stelele cerului și voi da seminței tale toate ținuturile acestea'" (Genesa 26:2-4).*

Lui Iacov care fugea departe de Esau, Dumnezeu i-a spus la fel: *"Pămîntul pe care ești culcat, ți-l voi da ție și seminței tale. Sămînța ta va fi ca pulberea pămîntului: te vei întinde la apus și la răsărit, la miază-noapte și la miază-zi; și toate familiile pămîntului vor fi binecuvîntate în tine și în sămînța ta" (Genesa 28:13,14).*

3. Acest ultim citat ne amintește de celelalte două făgăduințe pe care Dumnezeu le-a făcut lui Avraam, și anume că el va deveni un neam foarte mare și că poporul Israel va fi canalul prin care Dumnezeu va binecuvînta toate familiile pămîntului. Și chiar așa a fost: acesta a fost poporul prin care Dumnezeu Și-a deșcoperit gîndurile Lui prin Cuvîntul Său, și i-a trimis deasemenea pe Mesia, care a devenit Mîntuitorul lumii.

Cu toate pretențiile evreilor, Biblia și Mîntuitorul nu erau numai pentru ei singuri, ci pentru toți oamenii. Dacă *"mîntuirea a venit de la evrei" (Ioan 4:22)* pentru că Mîntuitorul a ieșit dintre ei, după trup, El vine, prin ei, pentru toate familiile pămîntului. Și făgăduința binecuvîntării se întinde de la perioada de cînd începe dispensațiunea harului (Cincizecimea) pînă la împărăția de o mie de ani, căci atunci, sub împărăția Domnului Hristos, toate neamurile se vor bucura de prosperitate și de pace.

Capitolul 2

De la intrarea în Canaan pîna la plecarea în robie

1. Mai mult de 400 de ani s-au scurs înainte ca urmaşii lui Avraam să devină cu adevărat o naţiune. A trebuit pentru aceasta, să fie izbăviţi de robia egipteană şi acest eveniment, urmat de traversarea pustiei şi de intrarea în Canaan, a marcat începutul istoriei lor naţionale.

Această naţiune trebuia să fie poporul lui Dumnezeu pe pămînt - martorii Săi - şi prin felul lor de viaţă să rămînă cu totul separaţi de păgîni. *"Iată, este un popor care locuieşte deoparte şi nu face parte dintre neamuri" (Num. 23:9). "Căci tu eşti un popor sfînt pentru Domnul, Dumnezeul tău; Domnul Dumnezeul tău te-a ales, ca să fii un popor al Lui dintre toate popoarele de pe faţa pămîntului (Deut. 7:6).*

De altă parte, Dumnezeu promisese lui Israel că îl va umple de binecuvîntări dacă va păzi poruncile Lui. *"Dacă veţi urma legile Mele, dacă veţi păzi poruncile Mele şi le veţi împlini, vă voi trimite ploi la vreme, pămîntul îşi va da roadele şi pomii de pe cîmp îşi vor da rodurile. Abia veţi treiera grîul şi veţi începe culesul viei, şi culesul viei va ţine pînă la semănătură; veţi avea pîine din belşug, veţi mînca şi vă veţi sătura şi veţi locui fără frică în ţara voastră. Voi da pace în ţară şi nimeni nu vă va tulbura somnul; voi face să piară din ţară fiarele sălbatice şi sabia nu va trece prin ţara voastră... vă voi face să creşteţi, vă voi înmulţi şi Îmi voi ţine legămîntul Meu cu voi. Veţi mînca din roadele cele noi şi veţi scoate afară pe cele vechi, ca să faceţi loc celor noi. Îmi voi aşeza cortul în mijlocul vostru şi sufletul Meu nu vă va urî. Voi umbla în mijlocul vostru. Eu voi fi Dumnezeul vostru şi voi veţi fi poporul Meu" (Lev. 26:3-12).*

2. Dar, vai! Israel nu s-a arătat multă vreme la înălţimea chemării lui: uitînd chemarea lui Dumnezeu care făcea din el *"o împărăţie de preoţi şi un neam sfînt" (Exodul 19:6),* el s-a depărtat de Domnul şi s-a dedat închinării la dumnezei falşi, astfel încît Domnul a trebuit să-l pedepsească de multe ori. Israel a sfîrşit prin a lepăda pe Dumnezeul părinţilor săi şi a cerut un împărat,

ca să se asemene celorlalte națiuni. Dumnezeu le-a dat, spre osînda lor, pe împăratul Saul.

Apoi a venit David, *"om după inima lui Dumnezeu"*, cu care Dumnezeu a făcut un legămînt, pe temeiul căruia casa și împărăția sa vor dăinui pentru totdeauna, și scaunul lui de domnie va fi întărit pe vecie. Dar Dumnezeu l-a avertizat în același timp că, dacă urmașii lui vor trăi în nelegiuire, vor fi pedepsiți *"cu o mînă omenească și cu lovituri omenești"*. După domnia lui Solomon, zece seminții s-au răsculat și au făcut o împărăție separată, a cărei capitală era Samaria. Cărțile Împăraților și ale Cronicilor povestesc nelegiuirile din ce în ce mai grave ale acestor împărați, pînă în ziua cînd, pe timpul împăratului Osea (2 Împ. 17), Salmanasar, împăratul Asiriei, a cucerit Samaria, a nimicit-o și a dus cele zece seminții în robie (la anul 721 înainte de Hristos). Ele nu vor mai intra niciodată în Canaan.

Dumnezeu a mai avut răbdare încă 130 de ani față de împărăția cealaltă, a lui Iuda, cu capitala la Ierusalim. Dar răutatea și idolatria au crescut atît de mult, că această răbdare a ajuns la capăt: Ierusalimul a fost cucerit și dărîmat, templul distrus iar împăratul Zedechia și locuitorii au fost duși în robie, la Babilon, de împăratul Nebucadnețar (2 Împ. 25). Dumnezeu a desființat atunci regalitatea în Israel și a transferat puterea asupra neamurilor (care au deținut-o pînă la 14 Mai 1948 cînd a fost proclamat Statul Israel).

3. Astfel au început "vremurile neamurilor". De atunci și pînă astăzi, trei fapte caracterizează starea lui Israel:

a. Slava lui Dumnezeu s-a retras din templu. Tot ceea ce manifesta prezența lui Dumnezeu în Israel s-a pierdut: chivotul și tot ce era în el, uneltele de la templu, norul care însoțise poporul începînd de la traversarea mării Roșii. *"Căci copiii lui Israel vor rămîne multă vreme fără împărat, fără căpetenie, fără jertfă, fără chip de idol, fără efod și fără terafimi" (Osea 3:4).*

b. Cu toate pedepsele pe care le-a aplicat pentru ca să-i aducă la El, Dumnezeu îi considera încă poporul Său. Dar, de atunci înainte, le reneagă acest titlu care-i deosebea de națiunile păgîne : Și Domnul a zis : *"Pune-i numele Lo-Ami, (nu-i poporul Meu); căci voi nu sînteți poporul Meu, și Eu nu voi fi Dumnezeul vostru" (Osea 1:9).*

c. Scaunul de domnie al lui David este răsturnat, Domnul nu mai domnește la Ierusalim, ci puterea este transferată neamurilor.

Aceste trei carcteristici principale ale poporului Israel se mențin și astăzi și nu vor dispare decît atunci cînd acest popor se va întoarce la Dumnezeu și va fi restaurat. Fără îndoială, o mică parte din Iuda a ieșit din Babilon, șaptezeci de ani mai tîrziu, cum vom vedea în capitolul următor. Dar această întoarcere parțială nu va modifica nicidecum poziția națională a poporului: slava Domnului nu revine, sentința "Lo-Ami - nu-i poporul Meu" nu a fost anulată, și tronul lui David nu a fost încă restaurat.

Capitolul 3

Întoarcerea din Babilon și cele 70 de săptămîni ale lui Daniel

1. Proorocul Ieremia anunțase că Dumnezeu va aduce înapoi în Canaan pe robii din Babilon după o perioadă de șaptezeci de ani (Ier. 29:10; și Daniel 9:2). Vedem în Ezra cap.1, că Dumnezeu a trezit duhul lui Cirus împăratul Persiei, care autoriza pe toți cei din Iuda care doreau să se reîntoarcă la Ierusalim, sub conducerea lui Zorobabel, să reconstruiască templul (515 a. Hr.; Ezra 6:15). Mai puțin de 50.000 s-au întors în Israel. Este de remarcat că proorocul Isaia a anunțat lucrul acesta cu aproape două secole mai înainte, menționînd chiar numele de Cirus. Dar numai Neemia, conform proorociei lui Daniel (9:25) a fost desemnat de împăratul Artaxerse Longimanul, să rezidească Ierusalimul și zidurile lui (Neemia cap. 2; 455 a. Hr.).

Această dovadă, a milei lui Dumnezeu față de un mic număr de robi, n-a modificat hotărîrea pe care o dăduse mai înainte: națiunea, ca atare, n-a fost restaurată și binecuvîntările de care a fost lipsită, din pricina necredinciosiei ei, nu le-a mai fost restituită niciodată. Deși templul a fost reclădit, chivotul legămîntului n-a mai revenit acolo, norul de slavă n-a mai apărut și în cele trei cărți profetice scrise după întoarcerea din Babilon, Dumnezeu nu se mai adresează lui Israel ca popor al Său.

2. Atunci de ce această întoarcere parțială a lui Iuda după șaptezeci de ani de robie? Negreșit pentru că Dumnezeu voia ca să fie o rămășiță din Israel în țara făgăduită la venirea lui Mesia pe pămînt. Am spus deja că Domnul Hristos este în centrul sfaturilor lui Dumnezeu. El este nădejdea lui Israel, să nu uităm acest lucru.

Cînd El a venit aici pe pămînt, Dumnezeu pregătise deci tot ce trebuia pentru ca să poată fi primit de poporul Său ca Mesia cel făgăduit, Sămînța lui Avraam, Fiul lui David, Proorocul. Desigur, Israel era de multă vreme decăzut de la acest drept deosebit, de popor ales: Romanii ocupau atunci țara și au așezat un Idumeu pe tronul lui David; (Idumeu sau Edomit. Este vorba de Irod

cel Mare, fiul lui Antipater, un Idumeu care era un prozelit. n. tr.) Descendența împărătească era atît de sărăcită că mama Domnului Isus a trebuit să-l aducă pe lume într-un staul de vite.

Cu toate aceste condiții triste, Mesia era acum în mijlocul poporului Său. Dar Îl va primi oare poporul Său? Dumnezeu, avînd un singur Preaiubit, L-a trimis la ei, zicînd: *"Vor primi cu cinste pe Fiul Meu" (Marcu 12:6).* Ce mari binecuvîntări ar fi primit acest popor dacă ar fi recunoscut și primit pe Împăratul său! Îl auzim zugrăvind El Însuși, cu lacrimi, această fericire. O viziune care nu s-a realizat atunci cînd, sosind aproape de Ierusalim, El zice : *"Dacă ai fi cunoscut și tu, măcar în această zi, lucrurile care puteau să-ți dea pacea! Dar acum, ele sînt ascunse de ochii tăi." (Luca 19:42).* Ochii lui Israel nu erau în stare să deosebească *"lucrurile care puteau să-i dea pacea".*

După ce a disprețuit chemările pe care Dumnezeu i le adresase de-a lungul veacurilor prin trimișii Săi, proorocii, poporul a aruncat afară din vie pe Moștenitor și L-au omorît. *"Iată moștenitorul; veniți să-l omorîm, ca moștenirea să fie a noastră" (Luca 20:14).* Ei au strigat: *"Ia-L, Ia-L, răstignește-L...Sîngele Lui să cadă asupra noastră și asupra copiilor noștri!"* Astfel, ei s-au încărcat de bună voie cu sîngele propriului lor Mesia și acest păcat, aducînd la culme nelegiuirea națională a lui Israel, i-a atras o înșiruire neîntreruptă de necazuri în timpul celor nouăsprezece veacuri care s-au scurs de atunci pînă astăzi. Pedepse și mai grozave vor veni peste Israel în necazul cel mare.

3. Evenimenttele pe care le vom rezuma au fost anunțate în mod profetic lui Daniel de către îngerul Gabriel. *"Șaptezeci de săptămîni au fost hotărîte asupra poporului tău și asupra cetății tale celei sfinte, pînă la încetarea fărădelegilor, pînă la ispășirea păcatelor, pînă la ispășirea nelegiuirii, pînă la aducerea neprihănirii veșnice, pînă la pecetluirea vedeniei și proorociei, și pînă la ungerea Sfîntului sfinților. Să știi și să înțelegi că de la darea poruncii pentru zidirea din nou a Ierusalimului, pînă la Unsul (Mesia), la Cîrmuitorul, vor trece șapte săptămîni; apoi timp de șasezeci și două de săptămîni, piețele și gropile vor fi zidite din nou, și anume în vremuri de strîmtorare. După aceste șasezeci și două de săptămîni, unsul va fi stîrpit, și nu va avea nimic. Poporul unui domn care va veni, va nimici cetatea și sfîntul Locaș, și sfîrșitul lui va fi ca printr-un potop; este hotărît că războiul va ține pînă la sfîrșit și împreună cu el și pustiirile" (Daniel 9:24-26).* Este vorba de săptămîni de ani, adică patru sute nouăzeci de ani în total. Această perioadă se împarte în trei faze:

a. O primă fază de șapte săptămîni, patruzeci și nouă de ani, în care timp a fost reconstruit Ierusalimul. Ezra și Neemia redă această parte a proorociei.

b. A doua fază, care urmează imediat după prima, numără șasezeci și două de săptămîni, sau patru sute treizeci și patru de ani. La sfîrșitul acestei perioade, Mesia va trebui să fie omorît. Într-adevăr, termenul de șasezeci și nouă de săptămîni - patru sute optzeci și trei de ani - ne aduce la sfîrșitul vieții pe pămînt a Domnului Isus. În loc de a se așeza pe scaunul de domnie al lui David și ca să domnească asupra lui Israel și pe pămîntul întreg, Mesia a fost răstignit și nu a primit gloria la care avea dreptul ca Împărat.

Între a șasezeci și noua și a șaptezcea săptămînă se introduce o perioadă de o durată nedeterminată, care corespunde aproximativ istoriei Bisericii pe pămînt. Cît despre poporul evreu, el a fost dus în robie de Romani care au nimicit Ierusalimul la anul 70 după Hristos. În timpul acestei perioade, "poporul lui Daniel" și "cetatea sfîntă" sînt totalmente lăsate deoparte, în așa fel că s-a putut spune că, în timpul acestui interval, orologiul proorociei s-a oprit.

c. A treia fază nu cuprinde deci mai mult de o săptămînă, adică șapte ani. Această perioadă va începe după răpirea Bisericii. Dumnezeu va relua atunci relațiile Sale cu Israel, care va trece prin grozavele judecăți ale necazului cel mare.

Capitolul 4

Lepădarea și împrăștierea poporului Israel

1. În pilda cu vierii care au omorît pe moștenitor, Domnul pronunță această judecată împotriva lor: *"Acum, ce va face stăpînul viei? Va veni, va nimici pe vierii aceia și via o va da altora." (Marcu 12:9). "De aceea, vă spun că Împărăția lui Dumnezeu va fi luată de la voi și va fi dată unui neam care va aduce roadele cuvenite" (Matei 21:43).*

Dumnezeu a lepădat pe poporul Său pentru o vreme și S-a întors către neamuri. În timpul acesta, Dumnezeu a dat lui Israel *"un duh de adormire, ochi ca să nu vadă și urechi ca să nu audă, pînă în ziua de astăzi...dar prin alunecarea lor, s-a făcut cu putință mîntuirea neamurilor...O parte din Israel a căzut într-o împietrire, care va ține pînă va intra (se va împlini) numărul deplin al neamurilor" (Rom. 11:8-26).*

Deci, cînd vorbim de lepădarea lui Israel, să nu uităm că această lepădare nu este definitivă și că într-o zi, care se pare că este foarte aproape, se vor împlini făgăduințele făcute acestui popor cu privire la restaurarea lor. Dar, în așteptarea acelei zile, Israel este împrăștiat printre neamuri și lipsit de toate binecuvîntările pe care Dumnezeu i le promisese dacă rămîne credincios. Vom cerceta condiția sa actuală în lumina Cuvîntului lui Dumnezeu.

2. Răsculîndu-se împotriva Romei, armatele lui Titus au invadat țara lui Israel în anul 70, nimicind Ierusalimul și masacrînd mii de locuitori; cei ce au scăpat de la moarte au fost vînduți ca sclavi. De atunci, poporul evreu a fost împrăștiat în lumea întreagă, așa cum spusese Dumnezeu prin gura lui Moise: *"Domnul vă va împrăștia printre popoare și veți rămîne un mic număr în mijlocul neamurilor unde vă va duce Domnul" (Deut.4:27). "Domnul te va împrăștia printre toate neamurile, de la o margine a pămîntului pînă la cealaltă" (Deut. 28:64).* Și proorocul Ieremia a vorbit de această dispersare pe tot pămîntul. *"Îi voi risipi printre niște neamuri pe care nu le-au cunoscut nici ei, nici părinții lor, și voi trimite sabia în urma lor pînă-i voi nimici" (Ier. 9:16).* În sfîrșit și Domnul Isus a avertizat pe ucenici de pedeapsa care se va abate peste acest neam

răsvrătit. *"Vor cade sub ascuțișul săbiei, vor fi luați robi printre toate neamurile; și Ierusalimul va fi călcat în picioare de neamuri pînă se vor împlini vremurile neamurilor" (Luca 21:21).*

Toate aceste proorocii s-au împlinit întocmai: aproape că nu este țară în lume unde să nu se găsească acum evrei. Alte locuri din Scriptură ne descriu chinurile de care au avut și au parte în exilul lor. *"Între aceste neamuri nu vei fi liniștit și nu vei avea un loc de odihnă pentru talpa picioarelor tale; Domnul îți va face inima fricoasă, ochii lîncezi și sufletul îndurereat. Viața îți va sta nehotărîtă înainte, vei tremura zi și noapte și nu vei fi sigur de viața ta...Dimineața vei zice: 'O, de ar veni seara' și seara vei zice: 'O, de ar veni dimineața' din pricina groazei care-ți va umplea inima și din pricina lucrurilor pe care ți le vor vedea ochii" (Deut. 28:65-67; Lev. 26:36-39).* Și în textul din Levitic 26, descrierea amănunțită a Scripturii, cu privire la ei, este impresionantă. De-a lungul veacurilor în era noastră, milioane de evrei au fost prigoniți, torturați, expulzați, prădați și masacrați. Numai în războiul din 1939-1945, șase milioane de evrei au fost omorîți.

3. Și totuși, cu toate aceste încercări teribile, Israel dăinuiește ca popor. Acest lucru a fost spus de Dumnezeu cu mii de ani înainte. *"Dar și cînd vor fi în țara vrăjmașilor lor, nu-i voi lepăda de tot și nu-i voi urî pînă acolo încît să-i nimicesc de tot și să rup legămîntul Meu cu ei; căci Eu sînt Domnul Dumnezeul lor; ci Îmi voi aduce aminte, spre binele lor, de vechiul legămînt prin care I-am scos din țara Egiptului, în fața neamurilor ca să fiu Dumnezeul lor. Eu sînt Domnul" (Lev. 26:44,45).* În felul acesta, Domnul se slujește de prigonitorii poporului Său ca să-i țină separați de neamurile printre care i-a împrăștiat.

4. Dumnezeu este însă împotriva națiunilor care prigonesc pe Israel. Citim în Zaharia 2:8 : *"Căci cine se atinge de voi, se atinge de lumina ochilor Lui".* Chiar cînd unii din prigonitorii lor, pentru a justifica violențele lor, spun: *"Nu sîntem vinovați pentru că au păcătuit împotriva Domnului" (Ier. 50:7),* Dumnezeu este credincios făgăduinței făcută lui Avraam : *"Voi binecuvînta pe cei ce te binecuvintează și voi blestema pe cei ce te blestemă" (Gen. 12:3).* Și Ieremia spune la fel : *"Voi nimici toate neamurile printre care te-am risipit." (Ier. 30:11).* Istoria însăși confirmă aceste
sentințe: neamurile care au persecutat poporul lui Dumnezeu au fost și ele pedepsite drastic.

5. Aceasta ne face să abordăm o altă caracteristică a relatiilor lui Israel cu neamurile unde sînt împrăștiați: acest popor surghiunit este o pricină de blestem pentru alte neamuri. *"Îi voi face să fie izgoniți încoace și încolo printre toate împărățiile pămîntului..... o pricină de blestem....."* *(Ier. 24:9). Dar, "după cum ați fost un blestem între neamuri, casa lui Iuda și casa lui Israel, tot astfel vă voi mîntui, și veți fi o binecuvîntare" (Zah. 8:13).*

6. Pentru că acest popor stăruiește să respingă pe Mesia lui și rămîne lipsit de orice legătură cu Dumnezeu; de aceea nu are nici împărat, nici domn, nici preot, nici prooroc (Osea 3:4). *"Iată, vin zile, zice Domnul Dumnezeu, cînd voi trimite foamete în țară, nu foamete de pîine, nici sete de apă, ci foamete și sete după auzirea cuvintelor Domnului." (Amos 8:11, 12) "și tot nu-l vor găsi".* Apostolul Pavel, face și el aluzie la această stare de împietrire și orbire spirituală care caracterizează starea de astăzi a lui Israel. *"Dar mintea lor a fost împietrită , căci pînă în ziua de astăzi, la citirea Vechiului Testament, același văl rămîne neridicat, fiindcă vălul este dat la o parte în Hristos; căci pînă astăzi, cînd se citește Moise, rămîne un văl peste inimile lor: dar oridecîte ori vreunul din ei se întoarce la Domnul, vălul este înlăturat" (2 Cor. 3:14- 16).*

7. În timpul lungului exil al lui Israel, țara lor a devenit un pămînt necultivat și pustiu; altă dată era *"o țară unde curgea lapte și miere"*. Blestemul pronunțat de Dumnezeu asupra poporului Său din pricina necredinciosiei lui și a lepădării Domnului Hristos, s-a întins pînă și asupra pămîntului și a climei, după cum anunțaseră proorocii. Țara, golită de locuitori, în curînd a devenit un pămînt pustiu, trist, părăsit. *"Țara voastră va fi pustiită și cetățile vor rămîne pustii. Atunci țara se va bucura de Sabatele ei, tot timpul cît va fi pustiită; cînd veți fi în țara vrăjmașilor voștri, atunci țara se va odihni și se va bucura de Sabatele ei" (Lev. 26:33, 34 - vezi de asemenea Deut. 29:22- 29).* Și Isaia descrie în mod profetic devastarea țării Canaan: *".....cetățile vor rămîne pustii și lipsite de locuitori,pînă nu va mai fi nimeni în case și țara va fi pustiită de tot; pînă va îndepărta Domnul pe oameni și țara va ajunge o mare pustie" (Isa. 6:11, 12).* De citit de asemenea Zah. 7:14; Deut. 11:16, 17; Isa. 5:6; Ier. 3:2, 3.

Aceste proorocii s-au realizat în totul: altădată Israel era o țară prosperă avînd o agricultură înfloritoare, dar în scurt timp țara a devenit o

regiune pustie, fără culturi, despădurită, cu ploi rare şi a cărei puţine oraşe, adăposteau o populaţie săracă, ne mai avînd aproape nici o familie de evrei.

Aceasta a fost starea poporului Israel şi a pămîntului său în timpul lungului lor exil. (Este adevărat că acum, de cînd a fost reînfiinţat statul Israel, situaţia s-a schimbat mult din punct de vedere social şi economic, dar nu trebuie să uităm că ei sînt încă sub blestemul pe care singuri şi l-au cerut cînd au omorît pe Domnul Isus. *"Sîngele Lui să cadă asupra noastră şi asupra copiilor noştri."* Şi, deşi ţara a reînflorit şi prosperă în toate domeniile, totuşi ei sînt mereu hărţuiţi de arabi. Să nu uităm deasemenea că Israel va deveni un popor apostat şi va sfîrşi prin a fi nimicit, în afară de o rămăşiţă credincioasă care va fi salvată de Domnul Isus la venirea Lui ca să împărăţească pe pămînt. Atunci toţi vrăşmaşii lui Israel vor fi nimiciţi pentru totdeauna. n. tr.) Vom cerceta acum, în lumina Cuvîntului, ce se va întîmpla cu poporul acesta pînă la venirea Domnului Isus.

Capitolul 5

Israel și întoarcerea Domnului Isus

1. La începutul lucrării lui în Ierusalim, Petru îndemna pe evrei să se pocăiească și să se întoarcă la Dumnezeu *"pentru ca"* zicea el, *"să vi se șteargă păcatele ca să vină de la Domnul vremile de înviorare, și să trimită pe Cel ce a fost rînduit mai dinainte pentru noi: pe Isus Hristos, pe care cerul trebuie să-L primească, pînă la vremile așezării din nou a tuturor lucrurilor și despre care Dumnezeu a vorbit prin gura sfinților Săi prooroci din toate timpurile" (Fapte 3:19-21).* El lega astfel făgăduința întoarcerii Domnului Hristos, de pocăința și întoarcerea la Dumnezeu a poporului Israel. Dar vai! Evreii au rămas surzi la această ultimă chemare. Dimpotrivă, ei au aruncat pe Petru în închisoare, au omorît pe Iacov și au ucis cu pietre pe Ștefan, identificîndu-se astfel cu cei pomeniți de Domnul Isus într-una din pildele Sale: *"Nu vrem ca acesta să domnească peste noi" (Luca 19:14).* Atunci, după cum am văzut, Dumnezeu i-a abandonat: Ierusalimul a fost distrus, mii dintre ei au fost masacrați iar cei care au scăpat de la moarte, au fost duși în robie.

Întoarcerea Domnului pentru a răpi pe ai Săi nu va aduce deci lui Israel aceste *"vremuri de înviorare"*, de care vorbește apostolul Petru. Va trebui ca acest popor să treacă mai întîi prin încercări grozave, care fără îndoială, vor avea ca scop să-i facă, prin harul lui Dumnezeu, să se smerească și să se întoarcă în sfîrșit către Domnul lor pe care l-au lepădat și răstignit. Prin urmare, primul act al întoarcerii Domnului Isus - răpirea sfinților - nu privește pe Israel și nu-l va izbăvi ca națiune. Numai al doilea act sau a doua fază a întoarcerii Lui - venirea în slavă a Fiului Omului - este legată de izbăvirea și restaurarea poporului Israel, subiect de care ne vom ocupa în a treia parte a expunerii noastre.

2. Se știe că în ultimii zeci de ani, un număr oarecare de evrei s-au întors în Palestina. Ei au constituit în 1948, Statul Israel cu capitala la Ierusalim, în ciuda numeroaselor piedici și a împotrivirii Arabilor care

ocupaseră țara. Dar aici este vorba numai de o mișcare politică care nu are legătură cu întoarcerea lor la Dumnezeu și restaurarea despre care au vorbit proorocii.

Citim în Ezechiel 37, istoria bine cunoscută despre vedenia oaselor uscate împrăștiate într-o vale. După porunca dată, proorocul se adresează acestor oseminte: "*Și pe cînd proorocem, a fost un vuiet și iată, s-a făcut o mișcare și oasele s-au apropiat unele de altele, os de os. M-am uitat, și iată, le-au venit tendoane, carnea a crescut și le-a acoperit pielea pe deasupra; dar nu era duh în ele.*" *(vs,7 și 8)* Observăm acest "vuiet" și constatăm această "mișcare" printre osemintele uscate ale lui Israel. "Oasele" se apropie unele de altele, sub ochii noștri mirați. Evreii s-au regrupat, s-au silit să reintre în țara lor, s-au organizat acolo din punct de vedere politic, reconstruiasc orașe și sate și cultivă țara. (Vom da cîteva informații cu privire la faptul acesta la sfîrșitul capitolului). Dar încă nu este duh în ei; ei locuiesc depărtați de Dumnezeu și cufundați în necredința cea mai profundă, nedorind să știe nimic de Domnul Hristos. Cînd însă se vor trezi și cînd se vor întoarce la Dumnezeu, va fi cu totul altfel. "*Așa vorbește Domnul oștirilor: "Iată, Eu izbăvesc pe poporul Meu din țara de la răsărit și din țara de la asfințitul soarelui. Îi voi aduce înapoi și vor locui în mijlocul Ierusalimului; ei vor fi poporul Meu și Eu voi fi Dumnezeul lor cu adevăr și dreptate*" *(Zah. 8:7, 8).* Aceste cuvinte exprimă ceva deosebit de ceea ce se constată astăzi printre Evreii reîntorși în Palestina (Israel).

Dimpotrivă, li se poate aplica pasajul de la Isaia 17:10, 11: "*Căci ai uitat pe Dumnezeul mîntuirii tale,și nu ți-ai adus aminte de Stînca scăpării tale. De aceea ți-ai sădit răsăduri plăcute,și ai sădit butuci străini. Cînd i-ai sădit, i-ai înconjurat cu un gard, și în curînd i-ai văzut înflorind. Dar culesul roadelor a fugit tocmai în clipa veseliei: și durerea este fără leac*". Sfîrșitul acestui pasaj ne face să întrevedem pedepsele care vor lovi în curînd pe acest popor răzvrătit. Dar el va continua să se întoarcă în Israel, și locuitorii lumii observă cu atenție acest fapt uluitor: "*Voi toți, locuitori ai lumii și voi care locuiți pe pămînt, luați seama cînd se înalță steagul pe munți, și ascultați cînd sună trîmbița*" *(Isa. 18:3).* Steagul care se înalță și trîmbița care sună sînt semnale de plecare; acest pasaj face deci în mod clar aluzie la începutul întoarcerii lui Israel în țara lor, eveniment care a avut loc acum mai bine de o sută de ani. Exodul anunțat mai dinainte continuă și azi sub ochii noștri. Cum ar trebui aceasta să întărească în fiecare din noi, convingerea că Domnului Isus vine curînd! În adevăr, faptele acestea nu arată în mod evident că ne îndreptăm repede către sfîrșitul vremii de har care va

înceta la venirea Domunlui Hristos? Fie ca cei ce încă nu-L cunosc ca pe Mîntuitorul lor, să se grăbească să vină la El astăzi, așa cum sînt și să primească mîntuirea care li se oferă gratuit! Pentru aceasta, trebuie să crezi în El, căci El Însuși a zis: *"Adevărat, adevărat, vă spun, că cine crede în Mine are viața veșnică" (Ioan 6:47, 48)* și: *"pe cel ce vine la Mine, nu-l voi izgoni afară" (vs. 37).*

3. Cuvîntul ține de altfel să precizeze că, în timpul acestei prime faze a întoarcerii lui Israel, la care asistăm de cîțiva zeci de ani, Dumnezeu nu va interveni (decît, bineînțeles, prin providința Sa cum face mereu față de toți oamenii). În adevăr citim în Isaia 18:4: *"Căci așa mi-a vorbit Domnul: "Eu voi privi liniștit din locuința Mea, ca o arșiță senină asupra verdeții, ca aburul de rouă în căldura secerișului"*. Tocmai ce constatăm astăzi: Dumnezeu rămîne în aparență nepăsător și privește din locuința Sa aceast exod de bărbați, femei și copii, venind din toate țările lumii și care se străduiesc să-și reconstruiască vatra lor națională nimicită acum nouăsprezece secole. Această "arșiță senină asupra verdeții", este, fără îndoială, o imagine a perioadei de acum în care domnește o liniște aparentă, premergătoare îngrozitoarei furtuni de judecăți care, înainte de reîntoarcerea Domnului Hristos se va abate asupra evreilor reintrați în Israel și supuși lui Anticrist.

Însuși Domnul Isus a zis: *"Învățați de la smochin pilda lui: Cînd îi frăgezește și înfrunzește mlădița, știți că vara este aproape. Tot așa, și voi, cînd veți vedea toate aceste lucruri, să știți că Fiul Omului este aproape, este chiar la uși" (Matei 24:32, 33).* Smochinul este o imagine a lui Israel. Veacuri de-a rîndul, trunchiul acestui popor era ca mort. Astăzi, îi vedem ramurile înmugurind și scoțînd frunze, ceea ce ne anunță că *"vara este aproape"*, adică, Domnul este chiar la ușă. În curînd, Dumnezeu va interveni cu putere pentru a aduce poporul Său în țara părinților lor, cum vom vedea în cea de a treia parte a acestei lucrări. Evenimentele acestea la care asistăm, nu sînt decît un început; este simpla înmugurire a smochinului, după care va urma dezvoltarea viguroasă și completă a tuturor frunzelor, apoi - după *"necazul lui Iacov"* - vor urma roadele pe care Dumnezeu le-a așteptat, în zadar, de veacuri în răbdarea Sa față de poporul Său.

Am rezumat în felul acesta, istoria lui Israel pînă la venirea Domnului Isus. Vom cerceta mai departe proorociile cu privire la "nenorocirea lui Iacov" și întoarcerea lui la Dumnezeu imediat înaintea Împărăției de o mie de ani. Vom regăsi apoi din nou acest popor cînd vom cerceta lucrurile privitoare la

această împărăție milenară, în timpul căreia, el va fi chemat să joace un rol de prim ordin sub sceptrul Domnului Hristos.

Apendice

Nu am vrut să amestecăm amănunte profane cu textul biblic în ce privește istoria din trecut sau profetică a lui Israel. Totuși, gîndim că va interesa pe cititorii noștri ca să cunoască în mod mai amănunțit, evenimentele care s-au produs în Israel în acești ani din urmă.

Rezumat istoric. În tot timpul, evreii au păstrat o nostalgie pentru patria lor și încă din secolul XIX un oarecare număr s-a stabilit acolo. Întruniți la Bale (Elveția) în 1897, la inițiativa lui Theodore Herzl, inițiatorul sionismului, primul congres sionist a proclamat dreptul poporului evreu la reconstituirea unui Stat în Palestina. Dreptul acesta a fost confirmat la 2 Noiembrie 1917 de Lordul Balfour, ministrul de externe al guvernului britanic, precum și în mandatul pe care Societatea Națiunilor l-a încredințat Angliei cu privire la Palestina în 1922. La 29 Noiembrie 1947, adunarea generală a Națiunilor Unite a adoptat o rezoluție recomandînd stabilirea unui Stat evreiesc cerînd națiunilor care ocupau Palestina să favorizeze realizarea acestei rezoluții. Către sfîrșitul secolului al XIX- lea erau deja douăzeci de colonii agricole evreiești în Palestina. Cu timpul, din pricina prigonirilor pe care le sufereau în diferite țări, noi emigranți au sosit în valuri unii după alții și s-au apucat să exploateze pămîntul care era răscumpărat de la Arabi, cu ajutorul fondurilor procurate de Evreii din lumea întreagă.

În 1914, populația israelită număra 85.000 de suflete, repartizate în cincizeci de centre, din care mai mult de patruzeci erau colonii agricole.

Sub regimul mandatului britanic, arabii, conduși de muftiul Ierusalimului, s-au opus cu îndîrjire la imigrația evreiască. Au rezultat tulburări sîngeroase pe care englezii n-au fost în stare să le înăbușe. Voind să-și atragă favoarea statelor arabe, deținătoare ale zăcămintelor de petrol, guvernul britanic a capitulat totdeauna în fața pretențiilor lor sfîrșind prin a restrînge în mod drastic imigrarea și cumpărarea de pămînturi de către coloniștii evrei. (Cartea albă din 1939)

După cel de al doilea război mondial, englezii au hotărît să mențină în vigoare aceste restricții și au limitat în mod strict imigrația. Au rezultat noi violențe de o parte și de alta și nenorociri din cele mai regretabile care, cel mai adesea, însemnau ani de-a lungul petrecuți în cîmpuri de concentrare. Pentru

ca să termine cu această situație, guvernul britanic a renunțat la mandatul asupra Palestinei și a lăsat Organizației Națiunilor Unite grija de a rezolva această problemă.

La 29 noiembrie 1947, O.N.U. s-a pronunțat pentru împărțirea Palestinei într-un Stat evreiesc și un Stat arab, Ierusalimul trebuind să primească un statut internațional. Dar arabii au refuzat să se supună acestei hotărîri și s-au dedat încă o dată la acte de terorism, acoperind țara de foc și sînge. În cîteva zile Palestina a fost aruncată într-o totală anarhie. Deși mandatul ei trebuia să expire la 15 Mai 1948, guvernul britanic n-a făcut nimic ca să asigure transmiterea puterilor noului Stat evreiesc. De la începutul lunii februarie 1948, o armată arabă, zisă de eliberare, a invadat Palestina și s-au dat adevărate bătălii în nordul țării și în munții care înconjoară Ierusalimul. Armata israeliană, compusă din puțini voluntari, dar curajoși și bine pregătiți, au rezistat cu bărbăție și au reușit să ocupe unele regiuni.

La 14 Mai 1948, data cînd mandatul britanic expira, Statul Israel a fost proclamat. Îndată, trupele regulate ale Egiptului, Iordaniei, Siriei, Libanului și Irakului au invadat Israelul prin nord, prin răsărit și pe la miazăzi. Guvernele acestor țări recomandase, arabilor din Palestina să se refugieze în statele vecine, ca să le ușureze lor operațiunile militare. (Datorită acestui ordin există și astăzi lagăre de refugiați arabi care numără circa 500.000 de oameni. De altfel, membrii Ligii Arabe nu doresc nicidecum ca această problemă să fie rezolvată, căci în felul acesta pot să întrețină ura celor din aceste lagăre, împotriva lui Israel). După lupte înverșunate care au durat patru săptămîni, invadatorii arabi au fost complet înfrînți. Numai Iordania a parvenit să ocupe o parte din Israel și să ocupe Ierusalimul (partea veche). Înțelegeri de încetarea focului s-au hotărît de multe ori sub patronajul Națiunilor Unite; dar ele au fost violate de arabii care, de fiecare dată au suferit înfrîngeri. În sfîrșit au fost semnate armistiții, din februarie pînă în iulie 1949, cu statele agresoare, cu excepția Irakului. Aceste convenții prevedeau în mod expres că ele aveau să fie înlocuite cu tratate de pace, dar în ciuda eforturilor Israelului ținta aceasta n-a fost atinsă în mod definitiv. (Deși Statele Arabe nu mai atacă în mod armat și direct Statul Israel, actele de terorism din partea Organizației Palestiniene de eliberare, ajutați de Sirieni și Libanezi, continuă și astăzi. n.tr.)

Ba mai mult, arabii continuă să proclame, în gura mare, că vor nimici pe Israel de îndată ce le va permite puterea lor militară. Ei au decretat război economic împotriva lui, boicotîndu-i produsele și toate intreprinderile care fac

comerț cu el, interzicînd accesul în canalul Suez la toate vapoarele care transportau mărfuri provenind din Israel sau care îi sînt destinate lui. Mai mult, Egiptul a blocat intrarea în portul Eilat, în golful Aqaba. Aceste măsuri au fost însoțite de o propagandă intensă cu scopul de a întreține ura lumii arabe împotriva lui Israel. Atacuri neașteptate, actele de sabotaj și asasinatele s-au înmulțit. Pînă în cele din urmă, Egiptul, Siria, și Arabia Saudită au ajuns la un pact militar la care Iordania a aderat în mai 1956. Înarmate și instruite de U.R.S.S. trupele egiptene s-au concentrat în peninsula Sinai, cu intenția de a invada din nou Israelul prin partea de sud- est a țării.

Dar armata israeliană a dejucat la timp aceste planuri năpustindu-se pe neașteptate, la 29 octombrie 1956, asupra pozițiilor egiptene. Într-o singură săptămînă, a nimicit pe adversari, luînd în stăpînire un material considerabil, ocupînd teritoriul Gaza și peninsula Sinai, punînd capăt blocadei din golful Aqaba. După cîteva luni, armata israeliană și-a retras trupele, la cererea Națiunilor Unite ale cărei trupe au ocupat frontiera egipto- israeliană de vest. Desigur a rezultat o diminuare a raidurilor ucigașe ale arabilor împotriva populației israeliene; pe de altă parte, navigația a fost restabilită în golful Aqaba, ceea ce a permis desvoltarea considerabilă a portului Eilat. În schimb, canalul de Suez a rămas închis pentru Israel, iar țările arabe au continuat să profereze cele mai grave amenințări împotriva tînărului Stat Israel.

Îndemnați de U.S.S.R. arabi s-au dedat la incursiuni din ce în ce mai ucigașe inspirate de Siria, Liban și Iordania. În 1967, Egiptul și-a concentrat trupele în peninsula Sinai, a pretins retragerea forțelor O.N.U. din Gaza și din Sharm-el-Sheikh, și a semnat un pact militar cu Siria, Iordania și Irak. La 23 mai 1967, au comis un evident act de război închizînd navigației israeliene trecătorile de la Titan. Israelul, făcînd front la ceea ce a considerat ca o agresiune, a trecut la atac pe data de 5 iunie 1967. Iordania, Siria și Irakul au intrat imediat în război, sprijiniți de Arabia Saudită și Algeria. Dar în mai puțin de o săptămînă, armatele arabe au fost nimicite. Teritoriul Gaza, Sinai în întregime, vechiul oraș, Ierusalimul și platoul sirian Golan au căzut în mîinile israelienilor. Aceste teritorii numără 992.000 de locuitori, din care 952.000 sînt musulmani. La adăpostul încetării focului, impus de Națiunile Unite, Statele arabe au continuat să refuze cu îndărătnicie să recunoască Israelul și să negocieze pacea cu el. Ele își mențin intenția de a-l extermina și așteptînd să fie în stare să reia ostilitățile, organizează acte de terorism pe teritoriul israelian.

În ciuda acestor greutăți, Israel și-a continuat opera constructivă: sute de mii de imigranți au fost integrați în națiune; industria, agricultura și căile de comunicație au fost dezvoltate; exploatarea surselor de energie au făcut un salt înainte.

Statul are în fruntea lui un președinte ales pe cinci ani de Parlament (Knesseth). Guvernul exercită puterea executivă cu ajutorul unei administrații care numără în jur de 60.000 de funcționari. La început, Tel Aviv era sediul autorităților centrale, dar Israel a considerat întotdeauna drept capitală cetatea lui David, Ierusalimul. În noiembrie 1949, parlamentul a hotărît deci, împotriva indicațiilor Organizației Națiunilor Unite, să transfere acolo reședința de Stat. După războiul de șase zile, Ierusalimul este în întregime sub administrație israeliană. El numără 285.000 de locuitori. (Acum probabil mai mult. n. tr.)

Armata este compusă din organizații voluntare create încă de pe vremea mandatului britanic și din brigada evreiască care a luptat în tabăra aliaților în timpul celui de al doilea război mondial. Toți bărbații de la 18 la 26 de ani sînt obligați să facă serviciul militar de doi ani și jumătate; această perioadă de serviciu militar este de 20 de luni pentru femeile necăsătorite, în vîrstă de 18- 26 ani. Femeile nu sînt repartizate decît la servicii auxiliare. Armata joacă un rol considerabil în viața națională, căci ea este un adevărat creuzet unde diversele elemente care constituiesc poporul israelian sînt topite într-un tot omogen.

Dezvoltarea economică. Israel are o suprafață de 20.700 km^2 (în care nu sînt cuprinse teritoriile puse sub administrația israeliană după războiul de șase zile), din care 445 km^2 sînt acoperiți de apă. Potrivit convențiilor de armistiții din 1949, frontierele se întind pe 1245 km, din care 188 km de-a lungul mării Mediterane; lungimea maximă de la nord la sud a țării este în jur de 430 km , iar lățimea de la est la vest de maximum 120 km (la sud de Beerșeba) și de minimum 14 km (la nord de Tel Aviv).

Israelul are aproape 3 milioane de locuitori (la ora actuală sînt mai mulți; această carte a fost scrisă acum aproximativ 20 de ani n. tr.). Cea mai mare parte din populație s-a stabilit în cîmpie care se întinde în apropierea coastei mediteraniene, unde clima se pretează pentru cultura fructelor, cerealelor, bumbacului, cu condiția ca pămîntul să fie irigat. În 1948 cînd a fost întemeiat, Statul Israel număra în jur de 650.000 de locuitori. Creșterea care a

survenit de atunci încoace, se datorează marelui număr de imigranți evrei (cca. 1.300.000).

Dacă ne gîndim că în 1882, nu erau decît 24.000 de evrei în Palestina, se poate vedea amploarea extraordinară a creșterii care s-a produs în acești din urmă ani.

Cea mai mare parte a imigranților este repatriată pe cheltuiala agenției evreiești, care primește contribuții benevole de la evreii din lumea întreagă. Mare parte din ei sînt într-o totală sărăcie; nu au nici școală prea multă și nici o pregătire profesională. Trebuie deci să se cheltuiască sume considerabile pentru a-i caza, a-i instrui și a-i integra în activitatea națională. Statul trebuie să creieze noi sate, să dezvolte fără încetare instituțiile existente și să organizeze altele noi. În felul acesta s-au construit , din 1948, mai mult de 390.000 locuințe pentru imigranți. Sînt făcute eforturi deosebite, pentru a-i învăța ebraica cît mai repede posibil.

Avînd în vedere greutățile considerabile impuse de repunerea în stare de cultură a întinderilor necultivate de sute de ani, uneori chiar mlăștinoase sau pustii, imigranții au fost nevoiți să se grupeze în colonii, ca să-și poată unii mai bine eforturile și deasemenea, ca să se protejeze reciproc. De la întemeierea Statului Israel, au fost înființate 450 de sate noi. Suprafața cultivată a trecut de la 168.000 hectare în 1948 la 430.000 hectare în 1970 și cea a terenurilor irigate de la 30.000 la 173.000 hectare. Producția agricolă a crescut aproape de șase ori și acoperă trei sferturi din nevoile de consum. Păduri au fost plantate pe 47.000 hectare. Problema de prim ordin este cea a irigației, avînd în vedere climatul uscat care domnește în Israel, mai ales în partea de miazăzi a țării. Nouă zecimi din rezervele de apă sînt deja destinate acestui scop restul servește la aprovizionarea cu apă de consum. Totuși chiar o folosire integrală a acestor rezerve nu ar permite decît irigarea a 40% a terenurilor irigabile. De asemenea, statul speră să poată să exploateze într-o zi, într-un mod rentabil, procedeul descoperit de un savant israelian, permițînd folosirea apei mării și a apelor sălcii.

Cea mai mare parte a zăcămintelor miniere se găsesc în Neguev, un teritoriu de 11.000 km care se întinde de la Berșeba la Eilad și în lățime, de la Gaza la Marea Moartă. Mai înainte numai sărurile de potasium ale Mării Moarte erau exploatate; producția se ridică la mai mult de 600.000 tone pe an și crește fără încetare. Primul puț de petrol a fost forat în 1955. În momentul de față, 34 de sonde sînt în exploatare, producînd în 1960/70 echivalentul a 183.000

tone de petrol. Capacitatea centralelor electrice este de patrusprezece ori mai mare decît în 1948. Ea depășește astăzi un milion de kilowați.

Industria se dezvoltă și ea rapid. Statul se silește să sporească mai ales fabricarea produselor destinate exportului, ca să reducă deficitul balanței comerciale. Totuși, 85% din producția industrială este îndreptată către piața internă și numai 15% pentru export cu toate că această producție s-a mărit mai mult de cinci ori din 1948 încoace. Numărul de persoane folosite în industrie a crescut de la 73.000 în 1949 la 261.000 în 1970. Industriile principale sînt, în ordinea importanței, următoarele: produsele alimentare, metalurgia, construcții de mașini, textile și confecțiuni, produse chimice și petroliere, materiale de transport, industria diamantului.

Transporturile au avut și ele o dezvoltare asemănătoare cu aceea a celorlalte ramuri economice. Rețeaua de drumuri se întinde pe mai mult de 4000 km. și liniile de cale ferată, pe cca. 800 km. Marina comercială deasemenea s-a dezvoltat mult. Ea a crescut de la 4 vapoare în 1948, cu o capacitate de 6000 tone, la 109 vapoare în 1970, totalizînd 2 milioane de tone. Portul principal este Haifa, al cărui utilaj este perfecționat neîncetat. Al doilea port cu apă adîncă este Așdod, la 30 km. de Tel Aviv. Eilat, al treilea port este situat în golful Aqaba. Aviația comercială este deasemenea în plin avînt.

Comerțul internațional se dezvoltă din an în an, cu toată împotrivirea Ligei Arabe. Valoarea produselor exportate a trecut de la 29,7 milioane de dolari în 1949 la mai mult de 725 milioane în 1969. Pieţele de desfacere cele mai importante ale Israelului sînt situate în Europa (56%) și în America (22%). Produsele cele mai exportate sînt fructele citrice și diamantele. Și importul s-a dezvoltat mult, trecînd de la 253 milioane de dolari în 1949 la 1.290 milioane în 1969, ca urmare a măririi considerabile a populației, a expansiunii activităților economice și a nevoilor apărării. Statul Israel acordă o mare atenție instruirii și educației tineretului. În ciuda sarcinilor zdrobitoare pe care i le impune apărarea națională, imigrația și dezvoltarea mijloacelor de producție, statul a reușit să creeze un ansamblu educațional complet, mergînd de la sistemul preșcolar pînă la cel universitar. Școala primară este obligatorie și gratuită pentru copiii de la 5- 14 ani; acesta limită se va extinde în mod gradual pînă la vîrsta de 16 ani. Studiile secundare durează patru ani. Învățămîntul superior include șapte instituții numărînd 45.000 de studenți. (Cam acestea ar fi avîntul

pe care l-a luat dezvoltarea economică, socială a Statului Israel pînă cînd a fost scrisă această carte. Şi dacă socotim că de atunci şi pînă astăzi, în 1990, au mai trecut 20 de ani, ne putem face o idee de progresul uluitor pe care l-a avut şi îl are acest popor sub supravegherea lui Dumnezeu. n. tr.)

B. Neamurile (Națiunile)

Ne vom ocupa acum de cercetarea căilor lui Dumnezeu față de o a doua categorie de oameni: neamurile. Dealtfel, nu putem să studiem istoria lor fără să revenim mereu la istoria poporului Israel. În adevăr, poporul acesta compus din urmași ai lui Sem, este în centrul istoriei neamurilor.

El a fost deosebit față de aceste neamuri prin imensa fovoare de a fi singurul popor al lui Dumnezeu și prin cinstea deosebită de a poseda chivotul sau scaunul de domnie al lui Dumnezeu *"care locuiește între heruvimi" (1 Sam. 4,4).* Această prioritate de care se bucura Israelul a caracterizat sistemul națiunilor pînă la Nebucadnețar. În timpul acestei perioade, Dumnezeu a luat titlul de "Domnul întregului pămînt", titlul acesta fiind legat de prezența chivotului, scaunul de domnie a lui Dumnezeu în Israel. (Iosua 3:11).

Istoria neamurilor se poate împărți în trei faze, și anume:

1. Starea incipientă a neamurilor, perioadă care ține de la Cain la turnul Babel (Gen. 4 la 11). În această perioadă, oamenii s-au îmulțit pe pămînt fără un sistem politic.

2. De la turnul Babel la Nebucadnețar, perioadă pe care am descris-o în secțiunea dinainte, unde am arătat începutul idolatriei pe pămînt (Iosua 24:2), chemarea lui Avraam, izbăvirea poporului Israel din Egipt, intrarea lui în Canaan.

3. Vremea neamurilor, perioadă care ține de la domnia lui Nebucadnețar pînă la arătarea în slavă a Domnului Isus. Perioada aceasta se poate diviza în două părți: prima privind istoria trecută a neamurilor, așa cum ne-o prezintă proorociile lui Daniel; a doua privind istoria viitoare, pe care o vom studia în partea a treia a acestei lucrări. Ea începe după răpirea Bisericii și se încheie cu ocazia instaurării Împărăției de o mie de ani.

Capitolul 1

Starea embrionară a neamurilor

1. Dumnezeu a așezat pe om în grădina Edenului, dar a trebuit să-l izgonească după căderea lui în păcat. El a pronunțat atunci hotărîrea Sa definitivă împotriva lui Satan, a femeii, a lui Adam și a pămîntului (Gen. 3:14-18). Dumnezeu a zis: *"Vrăjmășie voi pune între tine și femeie, și între sămînța ta și sămînța ei" (vs.15).* Sămînța lui Satan sînt toți aceia care îl ascultă, începînd de la Cain, ucigașul fratelui său, și pînă la generația rea pe care Dumnezeu a trebuit s-o nimicească prin potop. Tot în această categorie intră oamenii de la turnul Babel, apoi toate împărățiile lumii -fie că se numesc Babilon, Egipt, Ninive sau Roma- și toate neamurile sub dominația Fiarei romane și a lui Anticrist. Într-un fel, putem spune că istoria nemurilor este istoria seminței lui Satan. Nu este deci de mirare că neamurile se împotrivesc în mod constant poporului lui Dumnezeu și îl persecută, pînă în ziua cînd Domnul va interveni personal și-i va nimici.

2. Cain, cel care a zidit primul oraș (Gen. 4:17), a fost tatăl unei linii de oameni necredincioși care au creeat o civilizație remarcabilă, despre care ni se vorbește în versetele 20-24. Arheologii au găsit acolo, după cît se pare, niște vestigii uimitoare. Această civilizație era marcată cu pecetea lui Satan. *"Domnul a văzut că răutatea oamenilor era mare pe pămînt , și că toate întocmirile gîndurilor din inima lui erau îndreptate în fiecare zi numai către rău. I-a părut rău Domnului că a făcut pe om pe pămînt și s-a mîhnit în inima Lui. Și Domnul a zis: ' Am să șterg de pe fața pămîntului pe omul pe care L-am făcut' " (Gen, 6:5- 7).* Pedeapsa a venit prin potop.

3. Istoria neamurilor a început propriu-zis, după potop. *"Acestea sînt familiile fiilor lui Noe, după spița neamului lor, după neamurile lor; și din ei au ieșit neamurile care s-au răspîndit pe pămînt după potop (Gen. 10:32).* La repartiția aceasta se referă textul de la Deutoronom 32:8 : *"Cînd Cel Prea Înalt*

a dat o moștenire oamenilor, cînd a despărțit pe copiii lui Adam, El a stabilit hotare popoarelor....".

Guvernarea după potop a fost încredințată lui Noe și fiilor lui. *"Dumnezeu a binecuvîntat pe Noe și pe fiii săi, și le-a zis: "Creșteți, înmulțiți-vă și umpleți pămîntul. Și veți fi o pricină de frică și de groază pentru orice animal de pe pămînt, și pentru toate păsările cerului...; ele vă sînt date în mîinile voastre" (Gen. 9:1, 2).* Prima împărăție a fost stabilită de Nimrod, nepotul lui Ham. *"El a început să fie puternic pe pămînt; el a fost un viteaz vînător înaintea Domnului.... El a domnit la început peste Babel, Erec, Acad și Calne, în țara Sinear" (Gen. 10:9, 10).*

Dar urmașii lui Noe n-au întîrziat să se corupă. Plini de mîndrie, ei au aruncat o sfidare lui Dumnezeu construind un oraș nou și un turn al cărui vîrf trebuia să ajungă pînă la ceruri (Gen. 11:4). Dumnezeu i-a pedepsit încurcîndu-le vorbirea și împrăștiindu-i pe toată fața pămîntului (vs. 7 și 8). De atunci încolo, El a lăsat neamurile să meargă pe căile lor proprii (Fapte 14:16). Dar El a scos dintre neamuri pe poporul Său Israel, prin care mîntuirea trebuia să fie adusă, mai tîrziu și neamurilor. În adevăr, Domnul Hristos fiind lepădat de Israel, este propovăduit astăzi tuturor neamurilor. Israel, fiindcă a părăsit pe Domnul, a fost dus în robie, iar Dumnezeu a încredințat neamurilor un rol nou în guvernarea pămîntului.

4. Înainte de a examina această a doua perioadă a istoriei neamurilor (sau națiunilor), ni se pare de folos să considerăm ce ne învață Cuvîntul cu privire la elementele distinctive ale lor. Aceste trăsături deosebite sînt: corupția, deșertăciunea, răutatea, violența, idolatria, așa cum o declară unele texte ca: *"Domnul se uită din ceruri peste fiii oamenilor, ca să vadă dacă este vreunul care să aibă pricepere și care să caute pe Dumnezeu. Dar toți s-au rătăcit, toți s-au dovedit niște netrebnici; nu este niciunul care să facă binele, niciunul măcar" (Ps. 14:2, 3). "Măcar că au cunoscut pe Dumnezeu, nu L-au slăvit ca Dumnezeu, nici nu I-au mulțumit, ci s-au dedat la gînduri deșarte, și inima lor fără pricepere s-a întunecat. S-au făcut că sînt înțelepți, și au înebunit; și au schimbat slava Dumnezeului nemuritor într-o icoană care seamănă cu omul muritor, păsări, dobitoace cu patru picioare și tîrîtoare. De aceea, Dumnezeu i-a lăsat pradă necurăției, în poftele inimilor lor,..... căci au schimbat în minciună adevărul lui Dumnezeu, și au slujit și s-au închinat făpturii în locul Făcătorului care este binecuvîntat în veci. Amin! (Rom. 1:21- 25). "Toate neamurile sînt ca o nimica*

înaintea Lui, nu sînt decît nimicnicie și deșertăciune" (Isa. 40:17). Totuși Dumnezeu are mîna întinsă asupra neamurilor: *"El face pe neamuri să crească și El le nimicește; El întinde hotarele neamurilor și El le întoarce înapoi; El ia mintea căpeteniilor poporului și îi face să rătăcească în pustiuri fără drum; ei bîjbîie în întunerec unde nu este lumină de loc, îi face să rătăcească întocmai ca un om beat" (Iov 12:23- 25). Domnul răstoarnă sfaturile neamurilor și zădărnicește planurile popoarelor" (Ps. 33:10).*

Capitolul 2

Neamurile în vremurile din trecut

Odată cu apariția lui Nebucadnețar pe scena lumii, încep *"vremurile neamurilor" (Luca 21:24),* care indică perioada în care guvernarea lumii a fost încredințată neamurilor. Vremurile acestea vor ține pînă la arătarea în slavă a Domnului Isus. Căderea imperiului roman nu i-a întrerupt cursul.

Cartea proorocului Daniel expune istoria neamurilor sub forma simbolică a unei statui (cap. 2) și a unor fiare sălbatice (cap. 7 și 8). Este adevărat că el menționează numai marile imperii care au jucat un rol profetic în relația cu Israel. Deși aceste proorocii sînt deja împlinite în parte, ele sînt cu atît mai pline de învățăminte, căci ele ne îngăduie să constatăm precizia uimitoare a descoperirilor lui Dumnezeu, ceea ce încurajează pe credincioși să cerceteze cu atît mai atent pe acelea care încă nu s-au împlinit. Ele însă trec în totul sub tăcere perioada actuală a Bisericii, a cărei taină n-a fost descoperită decît de Domnul, apostolilor Săi. Aceasta este ușor de înțeles, dacă se ține seama că proorociile prezintă căile lui Dumnezeu în ordine politică, pe cînd istoria Bisericii are un caracter religios, mai bine zis ea aparține unui domeniu spiritual.

Prezentăm mai jos un tablou sinoptic al celor patru imperii despre care am spus că au jucat un rol important în relațiile lor cu Israel.

La capitolul 2 al cărții Daniel, împărățiile sînt înfățișate în chip simbolic printr-o mare statuie pe care împăratul Nebucadnețar a văzut-o în vis. Capul era de aur, pieptul și brațele de argint, pîntecele și coapsele de aramă, fluierele picioarelor de fier și picioarele parte de fier și parte de lut. La capitolul 7, Daniel descrie vedenia pe care a avut-o el însuși privitoare la patru împărății sub forma a patru fiare mari: un leu cu aripi de vultur, un urs, un leopard avînd patru aripi și patru capete, o fiară înspăimîntătoare cu niște dinți mari de fier și purtînd zece coarne. În sfîrșit, într-o vedenie ulterioară, proorocul vede alte două fiare reprezentînd a doua și a treia împărăție, adică un

berbec cu două coarne inegale în lungime și un țap având un corn puternic între ochi dar care a fost îndată frînt (Cap. 8). Pentru a ușura înțelegerea acestor trei vedenii și a evenimentelor pe care le anunțau, de aceea am întocmit acest tablou sinoptic.

Prima împărăție: Babiloniană

Capul de aur al statuii și leul înaripat reprezintă împărăția Babiloniană și pe împăratul ei Nebucadnețar. Însuși Dumnezeu i-a dat în stăpînire această împărăție. Aurul (metal foarte prețios) și leul (regele animalelor) arată superioritatea acestei împărății asupra celorlalte trei. Aceste simboluri subliniază deasemenea caracterul de putere împărătească absolută a lui Nebucadnețar. *"Tu, împărate, ești împăratul împăraților, căci Dumnezeul cerurilor ți-a dat împărăție, putere, bogăție și slavă; și peste tot unde locuiesc fiii oamenilor, fiarele cîmpului și păsările cerurilor, El le-a dat în mîinile tale și te-a făcut să stăpînești peste toate" (Dan. 2:37, 38).*

Totuș, imperiul babilonian nu a durat prea mult timp după Nebucadnețar. Ultimul său urmaș, Belșațar a făcut, la o mie din mai marii lui, un mare ospăț cu profanarea vaselor de aur și de argint pe care le adusese tatăl său Nebucadnețar din templul de la Ierusalim. În timpul acesta, armatele lui Dariu Medul, conduse de Cirus, au asediat Babilonul. În mijlocul ospățului a apărut o mînă misterioasă care a scris aceste cuvinte pe zid: "Mene, Techel, Upharsim". Numai Daniel a putut să citească această inscripție și s-o interpreteze. El a anunțat pe Belșațar că împărăția lui a fost împărțită și dată Mezilor și Perșilor (Dan. 5:28). Chiar în noaptea aceea, orașul a fost luat de Cirus și împăratul Babilonului a fost omorît (538 înainte de Hristos). Astfel a fost nimicită pentru totdeauna puterea babiloniană, capul de aur.

A doua împărăție: Mezii și Perșii

În Daniel 5:31, citim că după nimicirea imperiului babilonian, *"Darius, Medul, a luat împărăția, fiind în vîrstă de șase zeci și doi de ani"*. Cirus, împăratul Persiei, nepotul și ginerele lui Darius i-a urmat curînd, unind cele două națiuni sub un singur sceptru. Această dualitate este reprezentată prin pieptul și cele două brațe de argint (2:32), prin ursul care stă într-o rînă (7:5) și prin berbecul cu cele două coarne inegale (8:3).

Să cercetăm mai de aproape caracteristicile acestei împărății. Mai întîi, ea a fost inferioară celei dintîi (2:39); în adevăr, argintul are mai puțină valoare decît aurul și ursul nu are reputația leului; cu toate că este puternic, îndărătnic și feroce. Ursul se așezase într-o rînă (ceea ce scoate în evidență rolul inegal pe care Mezii, apoi Perșii l-au jucat în împărăție). El ținea trei coaste între dinți; și i s-a zis: Scoală-te, mănîncă multă carne (o aluzie la cuceririle acestei împărății în trei direcții: la apus, Mesopotamia și Asia mică; la nord, Armenia și țările care se întind pînă la Turkestan; la sud, Siria, Palestina și Egiptul (Dan. 8:4).

Israel a rămas supus acestei împărății, cum a fost și sub imperiul babilonian. Cel mai puternic dintre împărații acestui imperiu a fost Cirus, despre care ni se vorbește mult în cartea Ezra. El este acela care după cum am văzut a dat primul ordin prizonierilor lui Iuda să se reîntoarcă în Palestina (Ezra 1:1- 3), în timp ce Darius Hystaspes și Artaxerxe Longimanul au făcut să se reconstruiască templul și orașul Ierusalim (Ezra 6:14; Neemia 2:1-8). Dar evreii nu au recuperat chivotul, tronul lui David, nici independența și vremea neamurilor și-a urmat cursul, după hotărîrea divină.

A treia împărăție: Grecia

Împărăția greacă este simbolizată prin pîntecele și coapsele de aramă a statuii de la Daniel 2, prin leopardul cu aripi de la Daniel 7 și în Daniel 8, prin țapul care avea un corn mare între ochi. Această vedenie din urmă este deosebit de interesantă.

Daniel a văzut acest țap venind din apus și nimicind rapid berbecul cu cele două coarne. Țapul însă a ajuns foarte puternic; dar cînd a fost puternic de tot i s-a frînt cornul cel mare. În locul lui au crescut patru coarne mari, în cele patru vînturi ale cerurilor (vs. 8). Îngerul Gabriel a explicat această vedenie lui Daniel: "*Berbecul pe care l-ai văzut cu cele două coarne, sînt împărații Mezilor și Persilor. Și țapul păros este împărăția Greciei; iar cornul cel mare dintre ochii lui, este cel dintîi împărat; el a fost frînt și în locul lui au crescut patru coarne care sînt patru împărății care se vor ridica din poporul acesta, dar nu cu puterea lui*" *(vs. 20-22).* Capitolul 11 conține deasemenea amănunte interesante asupra acestui subiect: "*Dar se va ridica un împărat viteaz, care va stăpîni cu o mare putere, și va*

face ce va voi. Şi cum se va întări, aşa se va şi sfărîma împărăţia lui şi va fi împărţită în cele patru vînturi ale cerurilor, dar nu între urmaşii lui" (vs. 3, 4).

Să vedem deci cum s-a împlinit această proorocie. Aproximativ trei sute de ani mai tîrziu, Alexandru cel Mare, împărat la douăzeci de ani, a cucerit în cîţiva ani Asia Mică, Siria, Tirul şi Sidonul, Palestina, Egiptul, Mesopotamia, Persia şi a ajuns aproape la India. Chipul de leopard înaripat, redă cu precizie rapiditatea de necrezut cu care Alexandru şi-a constituit imperiul său enorm. Dar el a murit la 33 de ani (323 înainte de Hristos), în culmea puterii sale, ceea ce este simbolizat prin marele corn care a fost frînt deodată. Patru din generalii lui şi-au împărţit cuceririle după ce au omorît pe urmaşii lui Alexandru Macedon. Istoria profană confirmă şi ea, pînă în amănunt, împlinirea evenimentelor profetizate cu sute de ani înainte. Cu toate că credinţa în Dumnezeu nu are nevoie de astfel de confirmări, ea găseşte şi acolo o dovadă de necontestat a inspiraţiei Scripturilor.

În timpul celei de a treia împărăţii, evreii au continuat să fie supuşi neamurilor, soarta lor fiind cînd mai uşoară, cînd mai grea. Ei au avut de suferit în mod deosebit prigonirile unui împărat al Siriei, numit Antiohus Epifanus (175- 164 înainte de Hristos). Ni se vorbeşte despre el în Daniel 8:9-14, şi în cap. 11:21- 27, ca fiind un invadator care a trecut "*ţara cea minunată*" prin foc şi sînge. Versetele de la 28 la 33 ale acestui capitol anunţă deasemenea în mod clar o altă năvălire:...."*Nişte oşti trimise de el vor spurca sfîntul Locaş, cetăţuia, vor face să înceteze jertfa necurmată şi vor aşeza în locul sfînt urîciunea pustiitorului*". Ca să încheiem, Evreii din Canaan vor căuta să se alieze cu Romanii, în speranţa de a se proteja împotriva agresiunilor neîncetate ale urmaşilor lui Alexandru Macedon. Această alianţă n-a făcut decît să-i arunce şi mai mult sub puterea Romei.

A patra împărăţie: Împărăţia romană

A patra împărăţie este figurată, în statuia lui Nebucadneţar, prin fluierele picioarelor de fier şi picioarele parte de fier şi parte de lut, pe cînd în capitolul 7 al cărţii Daniel, această împărăţie este reprezentată printr-o fiară înspăimîntătoare. Această a patra împărăţie este cea a Romei, deşi spre deosebire de celelalte trei dinainte, cartea lui Daniel nu o numeşte în mod lămurit. Totuşi, noi ştim că această împărăţie a urmat de fapt împărăţiei greceşti. Pe de altă parte, caracteristicile fluierelor picioarelor şi ale picioarelor statuii şi mai ales felul de comportare a fiarei a patra reflectă exact caracterele morale ale puterii Romei. Se poate chiar spune că Împărăţia Romei a împlinit, ce se spune despre a patra fiară, cu o exactitate mai mare chiar decît despre celelalte trei imperii anterioare. Dinţii mari de fier pe care îi are această fiară, precum şi "*fluierele picioarelor de fier*" ale statuii, simbolizează în mod lămurit regimul autoritar pe care Romanii l-au instituit în toată împărăţia lor.

Importanţa acestei a patra şi cea din urmă împărăţie este considerabilă, judecînd după locul care îi este rezervat în proorocia lui Daniel, fără să mai vorbim de ceea ce ne descoperă Apocalipsa (cap. 13 şi 17). Rolul pe care l-a jucat şi care va fi chemată să-l mai joace în căile lui Dumnezeu cu privire la poporul Său şi la lume, confirmă această constatare. Ea va manifesta, şi în viitor, aceleaşi caracteristici de putere brutală şi de voinţă care nu se frînge, pe care le-a avut şi în trecut. "*Şi împărăţia a patra va fi tare ca fierul: după cum fierul sfărîmă şi rupe totul, şi ea va sfărîma şi va rupe totul, ca fierul care face totul bucăţi*" *(Dan. 2:40).* "*.... şi iată că era o a patra fiară nespus de grozav de înspăimîntătoare şi de puternică; avea nişte dinţi mari de fier, ea sfîşia sfărîma şi călca în picioare ce mai rămînea; era cu totul diferită de toate fiarele de mai înainte şi avea zece coarne*" *(7:7).* Versetul 19 al acestui capitol repetă descrierea aceasta şi, la versetul 23, Daniel primeşte explicaţia ei: "*Fiara a patra va fi o a patra împărăţie pe pămînt, care va fi deosebită de toate împărăţiile şi va sfîşia tot pămîntul, îl va călca în picioare şi-l va zdrobi.*" Şi aşa a fost: Împărăţia romană şi-a întins stăpînirea nu numai asupra Orientului ca cele trei împărăţii precedente, dar peste toată Europa de miazăzi şi de apus, pînă la Elba, Dunăre şi pînă la rîurile care se varsă în Marea Neagră.

Totuşi, acest imperiu care altădată era unit şi compact, s-a împărţit destul de curînd în două, ceea ce este simbolizat prin cele două gambe ale

statuii (cap. 2:33) - împărțire care a dat naștere la imperiul roman din Orient și celui din Occident. Apoi, imperiul Roman s-a ruinat sub șocul repetat al năvălirilor barbare și din fragmentele lui s-au constituit cea mai mare parte a țărilor Europei. La sfîrșitul vremurilor, aceste națiuni se vor uni din nou sub o singură putere, aceea a celui de *"al optulea împărat" (Apoc. 17:11)*, șeful imperiului roman reconstituit. Încercările de a unifica Europa, la care asistăm astăzi, sînt semnele înainte-mergătoare a renașterii acestei împărății. În orice caz, "condițiile" necesare există deja, și cînd va sosi momentul stabilit de Dumnezeum, aceste națiuni se vor regrupa într-un tot, mai mult sau mai puțin omogen, dar aceasta pentru ca să fie judecați și nimiciți de piatra care se va desprinde *"fără ajutorul vreunei mîini", va lovi statuia la picioare și o va sfărîma în întregime. Atunci Dumnezeul cerurilor va stabili o împărăție care nu va fi niciodată nimicită și care va dăinui veșnic (Dan. 2:34, 35, 44, 45).* Întoarcerea Domnului Hristos este aceea care va pune capăt împărăției romane. (Între timp integrarea celor 10 state care alcătuiesc "Piața Comună" a avansat extraordinar. n. tr.)

Daniel nu menționează eclipsa prelungită a acestei împărății, începînd de la căderea sa în secolul al patrulea al erei noastre. În schimb, Apocalipsa ne vorbește despre aceasta în mod clar: *"Fiara, pe care ai văzut-o, era (vechiul imperiu roman) și nu mai este (este eclipsa de acum a împărăției). Ea se va ridica din Adînc și se va duce la pierzare* (imperiul va fi restabilit pentru a fi nimicit în întregime)*; și locuitorii pămîntului...se vor mira văzînd că fiara era, nu mai este și va veni" (Apoc. 17:8).*

Am constat că starea de subjugare a lui Israel nu s-a modificat prea mult sub primele trei împărății. În schimb, sub stăpînirea romană, s-a executat judecata finală anunțată în Daniel 9:26 : *"După aceste șase zeci și două de săptămîni, Unsul (Mesia) va fi stîrpit și nu va avea nimic; Poporul unui domn care va veni, va nimici cetatea ....și sfîrșitul lui va fi ca printr-un potop"*. Romanii au răstignit pe cruce pe Mesia la cererea evreilor; apoi, în anul 70, ei au nimicit orașul și templul din Ierusalim și au dus în robie pe cei care au scăpat, împrăștiindu-i în toate părțile imperiului. La sfîrșitul vremurilor, Roma va interveni din nou în viața națională a lui Israel, mai întîi sub forma unei alianțe diabolice între șeful noului imperiu roman renăscut și poporul evreu; apoi prin prigonirile teribile ale necazului celui mare (Daniel 9:27), pînă în ziua cînd Domnul va izbăvi pe poporul Său(7:21,22). Putem deci spune că, din cele patru împărații despre care ne vorbește Scriptura, ultima - împărația romană - va juca

rolul cel mai important, dar şi cel mai dramatic, în istoria poporului Israel. Aceasta explică rolul ale seamă pe care Duhul Sfînt i-l dă proorociei şi termenii sugestivi de care se slujeste pentru a o descrie, : *"fiară nespus de grozav de înspăimîntătoare şi de puternică" (Ap. 7:7).*

Am rezumat astfel istoria neamurilor pînă la întoarcerea Domnului Isus, aşa cum ne este arătată în Biblie. Vom relua în a treia parte a studiului nostru, examinarea a ceea ce trebuie să se întîmple în viitor acestor neamuri după răpirea Bisericii şi pînă la arătarea în slavă a Fiului Omului. Anticipînd această perioadă, am făcut scurte aluzii la judecăţile care vor avea loc înaintea stabilirii împărăţiei de o mie de ani. Fie ca minunata precizare a proorociilor, confirmată deja de cursul împlinit al istoriei, să contribuie la creşterea interesului nostru cu privire la acele profeţii care nu s-au realizat încă şi să crească în noi dorinţa de a cerceta mai adînc, cu ajutorul Duhului Sfînt, descoperirile dumnezeieşti. Domnul să ne dea harul de a fi stăruitori în studierea scripturilor profetice, pentru ca inimile noastre să fie captate de iminenta întoarcere a Domnului Isus.

Numele celor 4 împărăţii.	Simbolurile prin care sînt reprezentate			Caracteristicile lor	Relaţiile lor cu Israel	Durata în cadrul vremurilor neamurilor
	a. Statuia de la Daniel 2.	b. Fiarele sălbatice de la Daniel 7.	c. Fiarele sălbatice de la Daniel 8.			
1. Babilon	Capul de aur	Leul cu aripi de vultur		Puterea regală absolută	Ierusalimul este distrus. Poporul este dus in robie in Babilon.	606 la 533 în. de I.H. = 68 ani
2. Mezii şi perşii.	Pieptul şi braţele de argint.	Ursul care stă într-o rînă avînd trei coaste în bot.	Berbecul cu două coarne inegale.	Puterea regală mai puţin absolută. Dezechilibrate de cele două elemente constituante: Mezi şi Perşi. Cuceriri în trei direcţii.	Cirus publică un edict poruncind prizonie-rilor lui Iuda să se reîntoarcă în Palestina. Darius, fiul lui Hystaspes şi Artaxerxes Longimanul au înlesnit reconstruirea templului de la Ierusalim. Dar Evreii nu-şi regăsesc independenţa.	538 - 331 = 207 ani.
3. Grecia	Pîntecele şi coapsele de aramă.	Leopard înaripat cu patru capete.	Ţap avînd un corn mare între ochi.	Rapiditatea în cuceriri. Dominaţie mult mai întinsă decît primele două împărăţii.	Palestina este invadată de mai multe ori şi pustiită de rumaşii lui Alex. Macedon (cel Mare) din care cea mai înverşunată este a lui Antiochus Epifanus împăratul Siriei.	331 - 168 =163 ani
4. Imperiul Roman.	Fluierele picioarelor de fier; picioarele fier şi de lut.		Fiară înfiorătoare avînd dinţii mari de fier şi zece coarne.	Forţă brutală. Dominaţie de fier, întinzîndu-se de la Apus la răsărit. Va reînvia după venirea Domnului Isus, dar va fi nimicită de El la arătarea Lui în slavă.	Romanii ocupă Israelul şi cer tribut. Ei răstignesc pe Mesia, distrug oraşul Ierusalim şi templul, şi împrăştie pe evrei în toată lumea.	168 în. de I.H. pînă la sfîrşit.

Capitolul 3

Conducătorul lumii acesteia

1. Nu s-ar putea înțelege prea bine istoria neamurilor, fără a spune cîteva cuvinte despre cel care le conduce și pe care Domnul Însuși îl numește *"prințul lumei acesteia" (Ioan 14:30).* Vom avea de examinat de mai multe ori, în cursul cercetării noastre, manifestările puterii sale nefaste printre oameni, precum și judecățile lui Dumnezeu împotriva lui și a îngerilor săi, înainte și la sfîrșitul împărăției de o mie de ani. Deasemenea, ca să înțelegem mai bine evenimentele de la sfîrșit, este necesar să cunoaștem ce ne învață Cuvîntul lui Dumnezeu cu privire la Satan, al cărui nume înseamnă "acuzator, împotrivitor, sau adversar" (Cuvîntul diavol se trage dintr-un termen grecesc și care înseamnă: calomniator). Scriptura de altfel, îi dă multe nume sau titluri scoțînd în evidență diveritele laturi ale caracterului său : ispititor(Mat. 4:3); balaurul cel mare, șarpele cel vechi (Apoc. 12:9); ucigașul de la început, ucigaș și tatăl minciunii(Ioan 8:44).

2. Două pasagii din Vechiul Testament conțin indicații asupra originei acestui teribil vrăjmaș al neamului omenesc. Ezechiel 28:12-17 : *"Așa vorbește Domnul, Dumnezeu : 'Tu erai la cea mai înaltă desăvîrșire, erai plin de înțelepciune și desăvîrșit în frumusețe; stăteai în Eden, grădina lui Dumnezeu și erai acoperit cu tot felul de pietre scumpe: cu sardonic, cu topaz, cu diamant, cu hrisolit, cu onix, cu iaspis, și cu aur; timpanele și flautele erau în slujba ta, pregătite pentru ziua cînd ai fost făcut. Erai un heruvim ocrotitor, cu aripile întinse; te pusesem pe muntele cel sfînt al lui Dumnezeu, și umblai prin mijlocul pietrelor scînteietoare. Ai fost fără prihană în căile tale, din ziua cînd a fost făcut, pînă în ziua cînd s-a găsit nelegiuirea în tine. Prin mărimea negoțului tău te-ai umplut de silnicie, și ai păcătuit; de aceea te-am aruncat de pe muntele lui Dumnezeu, și te nimicesc, heruvim ocrotitor, din mijlocul pietrelor scînteietoare. Ți s-a îngîmfat inima din pricina fumuseții tale, ți-ai stricat înțelepciunea cu strălucirea ta. De aceea, te arunc la pămînt, te dau priveliște împăraților".* În sfîrșit, Isaia 14:12-15 conține o descriere asemănătoare : *"Cum ai căzut din cer, Luceafăr strălucitor,*

fiu al zorilor! Cum ai fost doborît la pământ, tu, biruitorul neamurilor! Tu ai zis în inima ta : 'mă voi sui în cer, îmi voi ridica tronul mai pe sus de stelele lui Dumnezeu; voi ședea pe muntele adunării, la capătul miază-noaptei; mă voi sui pe vîrful norilor, voi fi ca Cel Prea Înalt.' Dar ai fost aruncat în locuința morților, în adîncimile mormîntului".

Sigur că aceste două proorocii priveau pe împărații Tirului și al Babilonului, dar este evident că ele se refereau la acela care făcuse din ei instrumentele sale. Înțelegem deasemenea că Satan a fost creat de Dumnezeu și dotat cu o desăvîrșire, frumusețe și înțelepciune extraordinară. Învestit cu rolul de heruvim ocrotitor el deținea o autoritate și slavă care ne permite să gîndim că ocupa o poziție ca aceea a arhanghelului Mihail. În sfîrșit, el a fost desăvîrșit în căile lui pînă în ziua cînd s-a găsit nelegiuirea în el și cînd "*și-a stricat înțelepciunea din pricina strălucirii sale*". Mîndria i-a umplut inima și l-a determinat să încerce detronarea lui Dumnezeu : "*Mă voi sui în ceruri, îmi voi ridica scaunul de domnie mai pe sus de stelele lui Dumnezeu...voi fi ca Cel Prea Înalt*".

Atunci a fost "aruncat la pămînt" și azvîrlit în "locuința morților, în adîncimile mormîntului", imagini a căderii care a urmat în urma răzvrătirii lui nebune împotriva lui Dumnezeu. Satan a reușit să asocieze la planurile lui îngerii care îi erau supuși și i-a atras în căderea sa; ei au devenit demoni, acele "*căpetenii, domnii, stăpînitori ai întunericului,*" puteri spirituale ale răutății care își au sediul în locurile cerești. Despre ele se vorbește în Efeseni 6:12. Împotriva acestora creștinul trebuie să ducă o luptă neîncetată, în care poate fi biruitor în măsura în care el este îmbrăcat "*cu toată armătura lui Dumnezeu*". Acest pasaj arată că, deși activitatea funestă pe care o desfășoară diavolul și îngerii lui este printre oameni, totuși ei locuiesc în locurile cerești. În Vechiul Testament, îl vedem în două rînduri, pe Satan, prezentîndu-se înaintea lui Dumnezeu ca să învinuiască pe Iov (Iov 1:6-12; 2:1-7) și a treia oară pentru ca să se împotrivească lui Iosua, marele preot (Zaharia 3:1-3).

3. Scopul principal al lui Satan este de a rătăci pe oameni, de a-i abate de la Dumnezeu și de a-i supune puterii lui pentru ca în final să-i arunce în nenorocirea veșnică. El se înverșunează într-un mod cu totul neobișnuit împotriva copiilor lui Dumnezeu, ca să-i lipsească de bucuria pe care le-o dă poziția lor în Domnul Hristos. El urmărește să-i turbure prin mii de hărțuieli cu scopul de a le deslipi, dacă ar fi cu putință, inima de prea iubitul lor Domn și

Mîntuitor. În fine, adeseori de-a lungul veacurilor, el i-a prigonit și i-a omorît în nădejdea că va nimici mărturia Bisericii aici pe pămînt.

Pentru ca să-și împlinească planurile lui nefaste el se servește de oameni care, lepădînd Lumina, au preferat întunericul (Ioan 1:5,9,10). El intră în ei și-i dirijează după placul lui ca pe niște marionete. Cuvîntul ne amintește de numeroase cazuri de stăpînire demonică din care cel mai grozav este cel al lui Iuda. Satan a intrat în el, ni se spune la Luca 22:3, din clipa cînd Iuda s-a decis să dea în mîinile fruntașilor poporului, pe Învățătorul său. Și în zilele noastre, el este la fel și este de ajuns să observăm ce se petrece în lume, pentru a înțelege efectele îngrozitoare ale acestei puteri diabolice : peste tot nu sînt decît războaie, răscoale, crime, violență, ură, violuri, spargeri, răpiri, etc, etc. Dar ce sînt toate acestea, în comparație cu manifestările viitoare ale puterii lui Satan încarnat în Anticrist? Acesta va fi reprezentantul lui pe pămînt, "omul păcatului" care va fi adorat în mod public,instrumentul uman de care se va sluji diavolul ca să subjuge în întregime pe oameni. După ce Biserica va fi răpită la cer, omenirea se va preda într-un fel de delir colectiv, puterii acelui "nelegiuit", *"care se va manifesta prin puterea Satanei, cu tot felul de minciuni și de puteri mincinoase, și cu toate amăgirile nelegiuirii pentru cei ce sînt pe calea pierzării, pentru că n-au primit dragostea adevărului ca să fie mîntuiți. Din* ***această pricină, Dumnezeu le trimite o lucrare de rătăcire ca să creadă o minciună, pentru ca toți cei ce n-au crezut adevărul, ci au găsit plăcere în nelegiuire, să fie condamnați"*** *(2 Tes. 2:9-12).* Răutatea vrăjmașului se va manifesta atunci în toată puterea ei. Astfel se va da pe față totalmente sistemul său abominabil (ticălos, mîrșav), pînă atunci camuflat atît de abil prin hristoșii mincinoși (Apoc. 13:11-18), prin învățăturile lui false (1 Tim. 4:1; Apoc. 2:24), prin închinătorii săi (2 Tes. 2:4; Apoc 13:8), prin îngerii săi (Apoc. 12:8; Isa. 24:21), prin slujitorii lui (2 Cor. 11:15), prin împărăția sa (luca 4:6), prin puterea sa (2 Tes. 2:9; Apoc. 13:2, 13-15).

4. Domnul va interveni El Însuși și va nimici tot acest sistem diabolic. *"Și am văzut fiara și pe împărații pămîntului și oștile lor, adunate ca să facă război cu Cel ce ședea călare pe cal și cu oastea Lui. Și fiara a fost prinsă. Și împreună cu ea a fost prins proorocul mincinos, care făcuse înaintea ei semnele cu care înșelase pe cei ce primiseră semnul fiarei și se închinaseră icoanei ei. Amîndoi aceștia au fost aruncați de vii în iazul de foc, care arde cu pucioasă. Iar ceilalți au fost uciși cu sabia care ieșea din gura Celui ce ședea călare pe cal" (Apoc. 19:19-*

21). "Apoi am văzut un înger coborîndu-se din cer, care ținea în mînă cheia Adîncului și un lanț mare. El a pus mîna pe balaur, pe șarpele cel vechi, care este Diavolul și Satan, și l-a legat pentru o mie de ani. L-a aruncat în Adînc, l-a închis acolo și a pecetluit intrarea deasupra lui, ca să nu mai înșele Neamurile, pînă se vor împlini cei o mie de ani. După aceea, trebuie să fie deslegat pentru puțină vreme" (Apoc. 20:1-3).

Astfel, în timpul cît Domnul Hristos va împărăți pe pămînt, Satan va fi legat în adînc, ca să nu mai înșele oamenii, dar la sfîrșitul împărăției de o mie de ani, el va fi deslegat "pentru puțină vreme". Iată ce citim în Apoc. 20:7 și următoarele: *"Cînd se vor împlini cei o mie de ani, Satan va fi deslegat din închisoarea lui și va ieși afară ca să înșele Neamurile...pe Gog și pe Magog, ca să-i adune pentru război...Dar din cer s-a coborît un foc care i-a mistuit. Și diavolul, care-i înșela, a fost aruncat în iazul de foc și de pucioasă, unde este fiara și proorocul mincinos. Și vor fi chinuiți zi și noapte în vecii vecilor".*

5. Acesta va fi sfîrșitul lui Satan și al tuturor celor ce îl vor fi ascultat (Apoc. 20:15).

Pentru noi copii ai lui Dumnezeu, el este de pe acum un vrăjmaș biruit, cu toată puterea lui de temut. *"Cel ce este în voi este mai mare decît cel ce este în lume" (1 Ioan 4:4). "Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, care ne dă biruința prin Domnul nostru Isus Hristos" (1 Cor. 15:57). "Voi ați biruit pe Cel rău" (1 Ioan 2:13,14). "Noi sîntem mai mult decît biruitori prin acela care ne-a iubit" (Rom. 8:37).* Totuși, sîntem îndemnați, avînd în vedere puterea și vicleniile lui Satan, să ne întărim *"în Domnul și în puterea tăriei Lui"* și să ne îmbrăcăm cu *"toată armătura lui Dumnezeu ca să putem ține piept împotriva uneltirilor diavolului" (Ef. 6:10).* În curînd nu vom mai avea nici un motiv să ne temem de puterea sa, iar biruința noastră asupra lui va fi definitivă. *"Dumnezeul păcii va zdrobi în curînd pe Satana sub picioarele voastre. Harul Domnului nostru Isus Hristos să fie cu voi! Amin." (Rom. 16:20)*

Capitolul 4

Neamurile și întoarcerea Domnului Isus

Vom cerceta în capitolul acesta, starea morală a națiunilor în momentul întoarcerii Domnului Hristos, așa cum este descrisă în Cuvîntul lui Dumnezeu. Acest studiu este deosebit de instructiv căci el ne ajută să înțelegem, chiar de acum, unele fapte dinaintea sfîrșitului. Vom găsi astfel, în cîteva evenimente din vremea noastră, confirmarea apropierei venirii Domnului. Constatarea aceasta va fi tocmai bine venită ca să ne întărească credința, să ne bucure inimile și să ne facă să fim veghetori.

1. Prima caracteristică a timpurilor din urmă este că răul crește în intensitate. Iată ce citim în privința aceasta în 2 Tim. 3:1-5 : "*Să știi că în zilele din urmă vor fi vremuri grele. Căci oamenii vor fi iubitori de sine, iubitori de bani, lăudăroși, îngîmfați, vorbitori de rău, neascultători de părinți, nemulțumitori, fără evlavie, fără dragoste firească, neînduplecați, calomniatori, neînfrînați, neîmblînziți, neiubitori de bine, vînzători, obraznici, mîndri, iubitori mai mult de plăceri decît iubitori de Dumnezeu; avînd doar o formă de evlavie dar tăgăduindu-i puterea*". Cine n-ar recunoaște în descrierea aceasta tabloul societății din zilele noastre? Nu este deloc necesar să reluăm aceești termeni și să-i confruntăm în amănunt cu ceea ce fiecare dintre noi poate să constate zilnic. Chiar dacă omenirea a arătat aceste caractere de-a lungul istoriei ei, păcătoșenia oamenilor n-a fost niciodată atît de vizibilă ca astăzi. De altfel, răul se va agrava tot mai mult, cum spune în versetul 13 al aceluiași capitol. Nimeninu va putea contesta că dezordinea morală, socială și economică, minciuna, egoismul, dorința de cîștig, mîndria, răul sub toate formele sale, niciodată nu au atins un grad atît de ridicat ca astăzi. Sfîrșitul deci este aproape și Domnul Isus vine în curînd. (O, de-ar veni chiar azi! n. tr.)

2. O a doua caracteristică a națiunilor, înainte de întoarcerea Domnului Hristos, constă în extinderea erorii, semn înainte mergător al apostaziei totale care se va produce după răpirea Bisericii. "*Dar Duhul spune lămurit că, în vremurile din urmă unii se vor lepăda de credință, ca să se alipească*

de duhuri înșelătoare și de învățăturile dracilor, spunînd minciuni din prefăcătorie, avînd cugetul lor însemnat cu fierul roșu" (1 Tim. 4:1, 2). Ce constatăm noi astăzi, deja? O mulțime de prooroci mincinoși, de învățături false, de secte periculoase. Idolatria și păgînismul se răspîndesc din ce în ce mai mult. Chiar membrii din cler, așa zișI creștini, propagă cele mai grave erori cu privire la persoana și lucrarea Domnului Hristos, nesfiindu-se să arunce îndoiala, asupra adevărurilor fundamentale ale credinței. Se scoate și se adaogă la Sfînta Scriptură, după fantezia lor, unii din ei spunînd că toți oamenii și chiar diavolul vor fi mîntuiți pînă în cele din urmă, afirmînd că materia, boala, moartea nu sînt decît închipuiri și prezicînd viitorul prin tot felul de minciuni. Spiritismul se răspîndește tot mai mult, oamenii *"alipindu-se de duhuri înșelătoare"*. În adevăr, pretinsa chemare a morților nu este în realitate, decît un comerț cu demonii. Cei care se pun astfel în slujba lui Satan ne sînt descriși de Cuvîntul lui Dumnezeu ca *"apostoli mincinoși. Și nu este de mirare, căci chiar Satan se preface într-un înger de lumină. Nu este dar de mirare, dacă și slujitorii lui se dau drept slujitori ai neprihănirii. Sfîrșitul lor va fi după faptele lor" (2 Cor. 11:13- 15).* Și ce să mai spunem despre zeificarea unor șefi de stat? Omul se așează chiar în locul lui Dumnezeu, impunînd un cult odios care preînchipuie pe acela pe care popoarele îl vor da de voie, de nevoie, chipului "fiarei" (Apoc. 13:15). După cum ne declară Cuvîntul *"Au schimbat adevărul lui Dumnezeu în minciună, și s-au închinat și au slujit făpturii în locul Creatorului, care este binecuvîntat în veci, Amin!" (Rom. 1:25).*

În mijlocul acestei ruine, cei aleși sînt chemați să-și întărească mărturia, amintindu-și mereu că toate aceste fapte sînt semne ale sfîrșitului foarte apropiat: *"Dar voi, preaiubiților, aduceți-vă aminte de vorbele vestite mai dinainte de apostolii Domnului nostru Isus Hristos; zidiți-vă sufletește pe credința voastră prea sfîntă, rugați-vă prin Duhul Sfînt, păstrați-vă în dragostea lui Dumnezeu și așteptați îndurarea Domnului nostru Isus Hristos pentru viața veșnică" (Iuda 17, 20, 21).*

3. Nu este surprinzător faptul că o astfel de stare de revoltă împotriva lui Dumnezeu și a Unsului Său este însoțită de o ură neînduplecată împotriva celor aleși. În adevăr, Cuvîntul anunță că vremurile din urmă vor fi marcate prin prigoniri religioase. Domnul deja a înștiințat pe ucenicii Săi că vor fi expuși urii lumii: *"Dacă lumea vă urăște, să știți că pe Mine M-a urît înaintea voastră. Dacă ați fi din lume, lumea ar iubi ce este al ei; dar pentru că nu sînteți*

din lume, şi pentru că Eu v-am ales din lume, din pricina aceasta lumea vă urăşte. Aduceţi-vă aminte de Cuvîntul pe care vi l-am spus: Robul nu este mai mare decît stăpînul său. Dacă pe Mine M-au prigonit, şi pe voi vă vor prigoni" (Ioan 15:18-20). Aceste cuvinte ale Domnului Isus s-au realizat de-a lungul istoriei Bisericii, ai cărei nenumăraţi martori au fost prigoniţi şi omorîţi. Dar, în vremurile dinaintea venirii Domnului, prigonirile vor fi reluate într-o măsură mult mai întinsă. *"Atunci vă vor da să fiţi chinuiţi, şi vă vor omorî; şi veţi fi urîţi de toate neamurile pentru Numele Meu" (Mat. 24:9).*

Deşi aceste proorocii privesc mai întîi pe rămăşiţa credincioasă a poporului evreu, ele nu sînt mai puţin aplicabile la totalitatea *"vremurilor din urmă"*, care cuprind de asemenea perioada dinainte de întoarcerea Domnului. Dealtfel, şi în acest caz, este suficient să deschizi ochii asupra a ceea ce se întîmplă astăzi în numeroase ţări, pentru a constata că prigonirile religioase sînt din ce în ce mai mult la ordinea zilei. Diavolul îşi dublează loviturile împotriva celor aleşi, căci el ştie că nu mai are multă vreme şi în furia sa, se sileşte să facă să dispară mărturia despre Domnul Isus. În unele ţări, creştinii sînt hărţuiţi, închişi, daţi afară din servicii, lipsiţi de cartele de alimente; localurile de cult sînt închise, distruse, transformate în muzee. Chiar în ţările unde liniştea confesională a fost păstrată pînă acum apar semnele viitoarelor persecuţii.

4. Textul de la Luca, pe care îl vom cita, anunţă deasemenea pentru vremurile din urmă, războaie, foamete şi ciumă (Luca 21:10, 11). Vai! Abia am ieşit dintr-un război mondial teribil, şi oamenii se pregătesc pentru o nouă încăierare, chiar mai sîngeroasă. Activitatea lor principală este orientată către război şi resursele lor materiale şi intelectuale ale statelor sînt puse în slujba acestui Moloh. Primul război mondial a costat viaţa a zece milioane de oameni; al doilea a sacrificat treizeci de milioane. Cît despre foamete şi epidemii, ele domnesc în multe regiuni ale pămîntului.

Toate aceste urgii ne-au fost anunţate în Biblie, nu pentru ca să ne îngrozim, ci pentru ca în ele să discernem semnele sigure ale apropiatei întoarceri a Domnului Isus. *"Cînd veţi auzi de războaie şi de răscoale, să nu vă înspăimîntaţi, pentru că întîi trebuie să se întîmple aceste lucruri" (luca 21:9).*

5. Un ultim semn care ne înștiințează de venirea Domnului Hristos, semn despre care am amintit deja, este întoarcerea evreilor în țara lor. De sigur, semnul acesta nu are legătură cu starea morală a neamurilor, dar el este așa de caracteristic că nu vrem să-l trecem cu vederea. Domnul anunță pe ucenicii Săi: *"De la smochin învățați pilda lui. Când îi frăgezește și înfrunzește mlădița, știți că vara este aproape... să știți că Fiul Omului este chiar la ușă" (Mat. 24:32,33).* Se știe că acest smochin care "înfrunzește", este o imagine a poporului evreu care a început să se întoarcă în Israel. Domnul declară în mod lămurit că acest eveniment anunță că *"Fiul omului este aproape, este chiar la ușă"*; cu alte cuvinte, chiar de n-am avea alte semne, acesta singur este suficient ca să ne convingă de iminența întoarcerii Domnului Hristos.

Desigur, cu semnul acesta este ca și cu celelalte: asistăm astăzi la un început dar împlinirea în totalitate a acestor semne va avea loc după răpirea Bisericii. Atunci răul va ajunge la culme, apostazia va deveni totală, persecuțiile, războaiele, foametea și epidemiile vor fi universale și Israel se întoarce în țara sa din toate colțurile lumii; azi această restabilire a națiunii evreiești nu este completă.

Cercetarea acestor semne profetice ne aduce la convingerea că Domnul poate veni de la o clipă la alta. El ne îndeamnă să nu neglijăm acest studiu al proorociilor, ci dimpotrivă El ne spune: ... *"deosebiți semnele vremurilor"*, ca să luăm aminte și să veghem și astfel să ne bucurăm că-L vom vedea în curînd,.... "Eu sînt Rădăcina și Posteritatea lui David, Luceafărul strălucitor de dimineață. Și Duhul și Mireasa zic: "Vino!". "Cel ce adeverește aceste lucruri zice: Da, Eu vin curînd". Amin! Vino, Doamne Isuse!" (Apoc. 22:16- 20).

C. Biserica

Capitolul 1

Originea și poziția Bisericii

1. Cuvîntul "Biserică" vine dintr-un termen grecesc care însemnează "chemat afară din". Biserica este, în adevăr, compusă din toți aceia cari, crezînd în Domnul Isus, sînt "chemați afară" din lume pentru a deveni mădulare ale trupului Domnului Hristos, prin puterea Duhului Sfînt (1 Cor. 12:27). Nu mai este deosebire între Iudei și Neamuri, căci Domnul și-a ales *"un popor care să-I poartă Numele" (Fapte 15:27)* dintre evrei și dintre neamuri. *"Noi toți, în adevăr, am fost botezați de un singur Duh, ca să alcătuim un singur trup, fie Iudei, fie Greci, fie robi, fie slobozi, și toți am fost adăpați dintr-un singur Duh" (1 Cor. 12:13).* Botezul Duhului Sfînt a avut loc odată pentru totdeauna în ziua Cincizecimii (Fapte 2). Istoria Bisericii aici pe pămînt a început deci în ziua Cincizecimii și nu se va încheia decît la întoarcerea Domnului, cînd va veni s-o răpească la întîmpinarea Lui în nori.

Mai înainte erau credincioși ale căror nume și istorie ne sînt raportate în Vechiul Testament: Abel, Enoh, Avraam, Iacov, Moise, etc., etc. Deși acești oameni au fost, prin anticipare, de folos lucrării Domnului Hristos, ca popor ei nu erau uniți cu El într-un singur trup. Era desigur aici pe pămînt o națiune pe care Dumnezeu o pusese deoparte pentru El - poporul Israel - dar cea mai mare parte din cei ce o compuneau erau necredincioși lui Dumnezeu, încît El a trebuit, să rupă legăturile cu ei.

Biserica este, dimpotrivă, compusă numai din răscumpărați ai Domnului Isus, chemați afară din lume pentru ca să fie uniți într-un singur trup, prin cruce, și să formeze astfel " *un locaș al lui Dumnezeu prin Duhul" (Ef. 2:16, 22).* Pentru că Biserica este compusă numai din cei ce sînt născuți din nou, trebuie desigur să înțelegem că toți credincioșii, fără excepție, fac parte din Adunarea lui Dumnezeu, chiar dacă ei nu dau mărturie despre unitatea

trupului Domnului Hristos la Masa Domnului. În adevăr, această calitate de mădular în trupul unic al lui Hristos este acordată tuturor credincioșilor în virtutea lucrării Domnului Isus și a credinței în El și nu depinde de fidelitatea lor. (Este evident că cel răscumpărat suferă o pierdere cînd se ține departe de Masa Domnului care,între altele, semnifică unitatea tuturor credincioșilor). Astfel, toți oamenii pe care Dumnezeu îi cheamă afară din lume, se află, de îndată ce sînt născuți din nou, uniți prin Duhul între ei și cu Domnul Isus slăvit, alcătuind astfel trupul Domnului Hristos pe pămînt.

2. Prima menționare a Bisericii se găsește la Matei 16. Domnul întreabă pe ucenicii Săi: "*Cine zic oamenii că sînt Eu, Fiul Omului?*" Nimeni nu-L cunoștea, nici nu știau să deosebească în El pe Fiul lui Dumnezeu, Mesia cel făgăduit. "*Dar voi*", adaogă atunci Domnul Isus, "*cine ziceți voi că sînt Eu?*" Simon Petru, răspunzînd I-a zis: "*Tu ești Hristosul, Fiul Dumnezeului celui viu. Și Isus, i-a răspuns: "Ferice de tine Simone, fiul lui Iona; fiindcă nu carnea și sîngele ți-au descoperit lucrul acesta, ci Tatăl Meu care este în ceruri. Și Eu îți spun: tu ești Petru, și pe această Piatră voi zidi Biserica Mea, și porțile locuinței morților nu o vor birui" (vs. 13- 18).* Domnul Hristos Însuși, Fiul Dumnezeului celui viu, era această Piatră pe care avea să se zidească adunarea Sa. Ea era deci fondată pe Acela care a biruit moartea și a zdrobit "porțile locuinței morților". Ea deci, nu are a se teme deloc de puterea morții.

Să observăm iarăși că Domnul declară: "*Eu voi zidi Biserica Mea*". În momentul acela, era deci un lucru de viitor, o lucrare care avea să vină, care avea să ceară moartea Sa sîngeroasă pe cruce, învierea Sa, înălțarea Sa și venirea Duhului Sfînt pe pămînt. Biserica este deci zidită pe Hristos mort și înviat; prin moartea Sa, El a ispășit păcatele noastre; prin învierea Sa, El a nimicit puterea morții. Apoi, înălțîndu-Se la cer, El a trimis Duhul Sfînt pe pămînt (Ioan 16:7); Biserica este deci formată prin unirea, într-un singur trup, a tuturor acelora care au crezut în Numele Său.

Dumnezeu Își făcuse din veșnicie planul să-Și arate înțelepciunea prin Biserică, tuturor puterilor și domniilor din locurile cerești. Iată, în adevăr, ce citim la Efeseni 3:10: "*domniile și stăpînirile din locurile cerești cunosc azi, prin Biserică, înțelepciunea nespus de felurită a lui Dumnezeu, după planul Său cel veșnic*". Dar El voiește de asemenea să arate tuturor, în veacurile care vor veni, nemăsurata bogăție a harului Său, în bunătatea Sa față de noi în Hristos Isus (Ef. 2:7).

3. Biserica este deci, prin însăși esența ei, afară din lume și destinul ei este ceresc. Separată de lume, ea nu are pământul ca țel, ci obiectul dragostei este în cer. De acum încolo, cei care au fericirea să facă parte din Adunarea lui Dumnezeu sînt îndemnați să-și aducă aminte că partea lor este cerească, și anume:

a) **Binecuvîntările lor:** *"Binecuvîntat să fie Dumnezeu și Tatăl Domnului nostru Isus Hristos, care ne-a binecuvîntat cu tot felul de binecuvîntări duhovnicești în locurile cerești în Hristos" (Ef. 1:3).*

b) **Poziția lor:** *"Dumnezeu..... ne-a înviat împreună și ne-a așezat împreună în locurile cerești în Hristos Isus" (Ef. 2:6).*

c) **Moștenirea lor:** *"Binecuvîntat să fie Dumnezeu și Tatăl Domnului nostru Isus Hristos, care, după îndurarea Sa cea mare, ne-a născut din nou prin învierea lui Isus Hristos dintre cei morți la o nădejde vie și la o moștenire nestricăcioasă și neîntinată, și care nu se poate vesteji, păstrată în ceruri pentru voi" (1 Petru 1:3, 4).*

d) **Numele lor:** *"Bucurați-vă pentru că numele voastre sînt scrise în ceruri" (Luca 10:20).*

e) **Cetățenia lor:** *"Dar cetățenia noastră este în ceruri, de unde și așteptăm pe Domnul Isus Hristos ca Mîntuitor" (Fil. 3:20).*

f) **Obiectul gîndirii lor și al dragostei lor:** *"umblați după lucrurile de sus, unde Hristos șade la dreapta lui Dumnezeu. Gîndiți-vă la lucrurile de sus, nu la cele de pe pămînt" (Col. 3:1, 2).*

g) **Nădejdea lor:** *"Tată, vreau ca acolo unde sînt Eu, să fie împreună cu Mine și aceia pe care Mi-ai dat Tu, ca să vadă slava Mea, pe care Mi-ai dat-o Tu" (Ioan 17:24). "Știm că atunci cînd se va arăta El, vom fi ca El fiindcă Îl vom vedea așa cum este" (1 Ioan 3:2).*

Astfel, spre deosebire de Israel, ale cărui binecuvîntări sînt pămîntești, chemarea și nădejdea Bisericii sînt cu totul cerești. (Aceasta nu înseamnă că cei credincioși care fac parte din Biserică nu sînt binecuvîntați și pe pămînt cu tot felul de binecuvîntări spirituale și chiar materiale. n.tr.) Deși este compusă din oameni scoși din toate popoarele, limbile și națiunile, Biserica alcătuiește un popor nou care nu este din lume, ci afară din ea și pe care Dumnezeu *"a așezat-o în locurile cerești în Hristos" (Ef. 2:6).* În ce sens spunem că credincioșii nu sînt din lume? Domnul Însuși răspunde: *"Ei nu sînt din lume, după cum Eu nu sînt din lume" (Ioan 17:16).* Astfel, chiar originea Bisericii este cu totul

diferită de a lui Israel. Acesta a fost ales de Dumnezeu ca popor printre alte popoare ale pământului. Răscumpărați din perioada actuală a harului (care a început de la Cinzecime și care ține pînă la răpirea Bisericii. n.tr.), sînt chemați individual; altădată morți din punct de vedere spiritual, ei sînt înviați împreună cu Domnul Hristos. Prin credința în Numele Domnului Isus, noi sîntem născuți din Dumnezeu prin Duhul Sfînt, și devenim astfel o nouă creație, fiind făcuți părtași firii Aceluia care ne-a născut din nou. *"Așa cum este Cel ceresc (Hristos), așa sînt și cei cerești (răscumpărații Lui) (1 Cor. 15:48).* Așa după cum Adam a fost capul unei rase de oameni păcătoși, tot așa, Hristos - al doilea Adam este capul unei noi rase de oameni, asemenea Lui, fiind alcătuită din ființe cerești, cetățeni ai cerului *"împreună cetățeni cu sfinții, oameni din casa lui Dumnezeu" (Ef. 2:19).*

4. Noi sîntem deci într-o părtășie infinit mai intimă cu Domnul Isus decît era Israel cu Dumnezeu. Imaginile de care se slujește Noul Testament ca să exprime această legătură dintre Domnul Hristos și Biserica scot în evidență această diferență. Desigur, și în Vechiul Testament, Domnul Își manifestă harul Său. credincioșia și preocuparea Sa față de poporul Israel. Totuși, mai înainte de toate, El rămîne Împăratul care își apără drepturile atît de adesea disprețuite. În Noul Testament, în schimb, găsim imaginea unui trup, al cărui cap este Hristos, imagine din care reiese unitatea indisolubilă care leagă pe cei răscumpărați de Domnul Hristos și pe El de cei răscumpărați, mădulare ale acestui trup. Printre pasajele care exprimă acest adevăr prețios, citățm următoarele: *"Dumnezeu .... L-a dat căpetenie peste toate lucrurile, Bisericii, care este trupul Lui, plinătatea celui ce umple totul în toți" (Ef. 1:22, 23).* Observați puterea acestei expresii care desemnează Biserica ea fiind "plinătatea" lui Hristos, sau complementul Său (complement este ceea ce se adaogă la ceva spre a-l întregi. n.tr.).

"El este Capul trupului, al Bisericii,El este începutul, Cel întîi născut dintre cei morți, pentru ca în toate lucrurile să aibe întîietatea" (Col 1:18). Ca și în Col. 2:10,19 : *"Căci după cum trupul este unul și are multe mădulare, și după cum toate mădularele trupului, măcar că sînt mai multe sînt un singur trup, tot așa este și Hristos. Noi toți în adevăr am fost botezați de un singur Duh, ca să alcătuim un singur trup...Voi sînteți trupul lui Hristos, și fiecare în parte mădularele lui" (1 Cor. 12:12,13,27).*

Imaginea aceasta de care se slujește apostolul Pavel pentru a descrie Biserica - trupul lui Hristos - face să iasă în evidență, într-un mod cu totul expresiv, puterea și natura legăturii care unește Biserica de Domnul Hristos : nu este o simplă legătură ci mai ales o unire vitală. Un trup fără cap este mort și nimic nu poate înlocui acest element vital. Pe de altă parte, capul conduce trupul; el comandă. Este deci o relație de subordonare. Astfel, capul și trupul trăiesc aceeași viață, participă la aceleași dureri și la aceleași bucurii; întru-un cuvînt sînt unite inseparabil. Domnul Hristos, Capul slăvit în cer și Biserica, trupul Său pe pămînt, sînt unite printr-un singur și același Duh. *"Este un singur trup, un singur Duh, după cum și voi ați fost chemați la o singură nădejde a chemării voastre" (Ef. 4:4).* Aceasta explică de ce Domnul putea să spună lui Saul, pe drumul Damascului: *"Eu sînt Isus pe care-L prigonești" (Fapte 9:6);* în adevăr, El îi socotea pe răscumpărații Săi, pe care Saul îi prigonea, ca fiind uniți cu El.

O altă imagine, de care se folosește Cuvîntul lui Dumnezeu pentru a scoate în evidență minunata intimitate și puterea legăturii care unește pe Domnul de Biserica Lui, este acea a unui soț și a soției sale : *"Bărbatul este capul nevestei, după cum și Hristos este capul Bisericii, El, Mîntuitorul trupului...Bărbaților, iubiți-vă nevestele cum a iubit și Hristos Biserica și S-a dat pe Sine pentru ea, ca s-o sfințească, după ce a curățit-o prin spălarea cu apă, prin Cuvînt, ca să înfățișeze înaintea Lui Însuși această Biserică, slăvită, fără pată, fără sbîrcitură sau altceva de felul acesta, ci sfîntă și fără prihană" (Ef 5:23-27).* Minunată dragoste a cerescului Mire pentru mireasa pe care și-a cîștigat-o cu prețul sîngelui Său vărsat pe cruce! În ce măsură înțelegem noi dorința inimii Sale de a aduce lîngă El, în propria Sa slavă, această soție prea iubită? Dar și soția deasemenea năzuiește din toată ființa ei la această unire cu slăvitul și dumnezeiescul ei soț, răspunzînd împreună cu Duhul *"Vino!"*, cînd Îl aude spunînd *"Eu vin curînd" (Apoc. 22:17).*

Cuvîntul mai folosește o altă imagine pentru descrierea Bisericii : o casă duhovnicească alcătuită din pietre vii. *"Apropiați-vă de El, piatra vie, lepădată de oameni, dar aleasă și scumpă înaintea lui Dumnezeu. Și voi ca niște pietre vii, sînteți zidiți ca o casă duhovnicească, o preoție sfîntă, ca să aduceți jertfe duhovnicești, plăcute lui Dumnezeu prin Isus Hristos" (1 Petru 2:4,5).* Biserica este fundată pe un Hristos lepădat. Nu este deci de mirare ca Biserica să fie, la rîndul ei, disprețuită și lepădată de lume, împărtășind aceeași soartă ca și Capul ei.

Comparația aceasta a Bisericii cu o clădire se găsește în multe alte pasaje. Toți răscumpărații sînt *"oameni din casa lui Dumnezeu, a cărei piatră din capul unghiului este Isus Hristos Însuși. În care toată clădirea, bine închegheată crește pentruca să fie un templu sfînt în Domnul; în care și voi ați fost zidiți împreună, ca să fiți un locaș al lui Dumnezeu, prin Duhul" (Ef. 2:20- 22).* Este vorba de Adunarea zidită pe o stîncă de neclintit de care vorbește Domnul Isus Însuși în Matei 16:18. Toți acești termeni scot în evidență stabilitatea și durabilitatea Bisericii, pe care "porțile Locuinței morților nu o vor birui". Zidită pe Domnul Hristos, Biruitorul morții, ea nu are a se teme de nimic, cu toată ura lui Satan și a lumii.

Dacă acum, Biserica trăiește într-o lume care respinge pe Hristos, ea are însă parte - prin credință - de Slava Lui, așteptînd să intre - în cer - în deplina realitate a acestei Slave. Titlul ei de Soție îi conferă o parte din moștenirea Soțului, adică din slava Sa. Poziție unică și binecuvîntată care îi dă superioritate asupra sfinților din altă dispensațiune și care rezultă din unirea ei cu Domnul Hristos. Din această unire decurg, deasemenea, afecțiuni reciproce, o părtășie de inimă și de duh, o bucurie lăuntrică și personală pe care n-au putut s-o cunoască nici să o simtă sfinții din alte dispensațiuni. Ce har minunat pentru niște bieți păcătoși, să fie așezați într-o astfel de poziție!

5. Faptul acesta ne determină să considerăm și ce face acum Domnul Hristos pentru Biserica Sa. În adevăr, dacă Biserica este privită ca desăvîrșită în Hristos, pe de altă parte, ea este pregătită pe pămînt pentru ziua slăvită a întîlnirii ei cu Domnul Isus în cer. Această pregătire este lucrarea Domnului care prin Duhul Sfînt, transmite harurile neapărat necesare creșterii trupului și curățirii de orice pată *"prin spălarea cu apă prin Cuvînt"*. În felul acesta, Biserica nu este un organism sau organizație pietrificată (adică moartă, cum sînt multe bisericii așa zise creștine și tot felul de denominațiuni în toată lumea. n. tr.), ci Biserica este un trup viu care crește și care ..... *"bine închegat și strîns legat, prin ceea ce dă fiecare încheietură, își primește creșterea potrivit cu lucrarea fiecărei părți în măsura ei și se zidește în dragoste" (Ef. 4:16).* Pentru aceasta, Domnul Hristos dă toate darurile și încredințează sfinților toate lucrările necesare zidirii și hrănirii Adunării (Ef. 4:7- 16 și 1Cor. 12).

Scopul final, desăvîrșirea absolută, nu va fi atins decît în cer, unde toți aceia care alcătuiesc Biserica vor fi îmbrăcat acel trup de slavă asemenea Domnului Hristos. Atunci, ea va apărea, în toată frumusețea ei, ca cetatea

sfîntă, Noul Ierusalim, soția lui Hristos și locașul lui Dumnezeu (Apoc. 21). Dar toate aceste desăvîrșite stări vor fi rodul muncii și dragostei Domnului Hristos.

Capitolul 2

Însușirile și funcțiunile Bisericii

Am văzut, în capitolul precedent, originea și poziția Bisericii. Acum vom cerceta însușirile ei și misiunea ei pe pămînt. Pentruce este Biserica aici jos și ce caracteristici trebuie să arate? Care sînt funcțiunile ei?

Așa după cum orice credincios personal este chemat să slăvească pe Domnul Hristos, Biserica are aceeași chemare și toate atributele ei, toate caracterele pe care trebuie să le arate au în vedere acest scop înalt.

1. Prima trăsătură a Bisericii este sfințenia. *"Căci voi sînteți Templul Dumnezeului celui viu, cum a zis Dumnezeu: 'Eu voi locui în mijlocul lor, de aceea .... nu vă atingeți de ce este necurat, și vă voi primi, zice Domnul. Avînd deci aceste făgăduințe, prea iubiților, să ne curățim de orice întinăciune a cărnii și a duhului, desăvîrșind sfințenia în frica de Dumnezeu'" (2 Cor. 6:16, 17 și 7:1).* Strîns unită cu Domnul ei, Biserica nu poate fi altfel decît *"sfîntă și fără prihană"*. Este de mare importanță ca să realizăm această însușire în comportarea noastră zilnică.

2. Al doilea caracter pe care-l are Biserica lui Hristos și la care este chemată, este de a arăta o adevărată unitate; *"Eu în ei și Tu în Mine; - pentruca ei să fie în chip desăvîrșit una, ca să cunoască lumea că Tu M-ai trimis și că i-ai iubit, cum M-ai iubit pe Mine" (Ioan 17:23). "Este un singur trup și un singur Duh, după cum și voi ați fost chemați la o singură nădejde a chemării voastre (Ef. 4:4). ".... Noi, care sîntem mulți, alcătuim un singur trup în Hristos; dar fiecare în parte sîntem mădulare unii altora" (Rom. 12:5). "Căci după cum trupul este unul și are multe mădulare, și după cum toate mădularele trupului, măcar că sînt mai multe, sînt un singur trup - tot așa este și Hristos. Noi toți în adevăr, am fost botezați de un singur Duh, ca să alcătuim un singur trup" (1 Cor. 12:12, 13).* Biserica deci este una; Hristos nu are decît o soție, din care fac parte toți preaiubiții lui răscumpărați. E adevărat că numai un mic număr dintre ei, au înțeles acest adevăr și mărturisesc despre această unitate la Cina Domnului.

3. Un al treilea caracter al Bisericii lui Hristos, este prezența înlăuntrul ei a Duhului Sfînt. Caracterul acesta este deosebit de important, căci numai din această prezență a Duhului Sfînt decurge sfințenia și unitatea sa. Au existat răscumpărați pe pămînt înainte de coborîrea Duhului Sfînt; sufletele, trezite de Duhul Sfînt, manifestau viața și roada Duhului; ele erau deci născute din Duhul. Duhul Sfînt este acela care, ca Persoană a Sfintei Treimi, a format Biserica în ziua Cinzecimii. Mai înainte, credincioșii erau risipiți și a fost nevoie de moartea și de învierea Domnului Hristos, urmată de coborîrea Duhului Sfînt, pentru *"ca să adune într-un singur trup, pe copiii lui Dumnezeu cei risipiți" (Ioan 11:52).* Trimis de Capul slăvit al Bisericii, Mîngîietorul a putut atunci să însuflețească, să conducă, să sfințească și să unească mădularele familiei lui Dumnezeu, cum face și astăzi. *"Duhul adevărului..... rămîne cu voi, și .... va fi în voi.... . Mîngîietorul, adică Duhul Sfînt,pe care-L va trimite Tatăl, în Numele Meu, vă va învăța toate lucrurile și vă va aduce aminte de tot ce v-am spus Eu" (Ioan 14:17 și 26). Cînd va veni Mîngîietorul, pe care-L voi trimite de la Tatăl, adică Duhul adevărului, care vine de la Tatăl, El va mărturisi despre Mine" (Ioan 15:26). Cînd va veni Mîngîietorul, Duhul adevărului, are să vă călăuzească în tot adevărul; căci El nu va vorbi de la El, ci va vorbi tot ce va fi auzit și vă va descoperi lucrurile viitoare. El mă va proslăvi, pentru că va lua din ce este al Meu și vă va descoperii" (Ioan 16:13, 14).*

Pentru a uni deci pe răscumpărați într-un singur trup, era necesară puterea Duhului Sfînt, Dumnezeiescul Mîngîietor, care totuși nu putea veni înainte ca Domnul Hristos să fie proslăvit. În capitolul al doilea de la Fapte, găsim descrierea coborîrii Duhului Sfînt și unirea primilor creștini într-un trup: Biserica. Acest trup putea prea bine să pară neînsemnat, pentru că la început nu număra decît în jur de o sută două zeci de ucenici (Fapte 1:15). Dar Duhul și-a manifestat totuși puterea, prin predica lui Petru, și aproape trei mii de suflete au fost botezate în Numele Domnului Isus (2:41). De altfel, capitolul se încheie cu aceste cuvinte: *"Și Domnul adăoga în fiecare zi Bisericii, pe cei ce trebuiau să fie mîntuiți" (vs. 47).*

În felul acesta a fost formată Biserica prin Duhul Sfînt, care a continuat, de-alungul veacurilor și continuă și astăzi să zidească acest trup al lui Hristos, pînă în ziua cînd cel din urmă dintre cei aleși va fi mîntuit și Domnul Hristos va veni să-și ia Mireasa prea iubită, pentru a o binecuvînta cu propria Lui slavă.

4. Biserica este, pe pămînt, depozitarul adevărului, așa cum citim la 1 Tim. 3:15, unde ea este numită "*Biserica Dumnezeului Celui viu, stîlpul și susținătorul adevărului*". Avînd Cuvîntul și Duhul Sfînt, Biserica are adevărul, îl manifestă în mod public și îl menține intact, în ciuda eforturilor lui Satan de a-l altera sau de a-l face să cadă în uitare. Este bine de menționat, în privința aceasta, că dacă Biserica este stîlpul și susținătorul adevărului, ea nu este adevărul însuși. Adevărul nu purcede de la ea, ci:

de la Hristos, care a zis: "*Eu sînt Calea, Adevărul și Viața*" *(Ioan 14:6).*

de la Cuvîntul lui Dumnezeu: "*.... Cuvîntul Tău este adevărul (Ioan 17:17).*

de la Duhul Sfînt: "*Și Duhul este Cel ce mărturisește, fiindcă Duhul este adevărul (1 Ioan 5:6).*

Nicăieri nu se spune că Biserica este adevărul, dar ea îl apără și-l mărturisește în așa fel ca adevărul să poată fi manifestat în ea și prin ea.

5. Printre caracteristicile Bisericii, este necesar să menționăm un al cincilea fapt, adică locul special pe care îl ocupă ea în planurile lui Dumnezeu. Deși ea a fost chemată la urmă, în împlinirea acestor planuri, ea exista din toată veșnicia în inima și în sfatul Său. "*În El, Dumnezeu ne-a ales înainte de întemeierea lumii*" *(Ef. 1:4).* Taina aceasta este numită "*taină ascunsă de veacuri în Dumnezeu*" *(3:9).* Dar taina Bisericii a fost descoperită mai ales prin apostolul Pavel (3: 3- 5). Mai înainte taina aceasta "*n-a fost făcută cunoscut fiilor oamenilor*". În adevăr în Vechiul Testament nu se găsește nici o descoperire cu privire la Biserică, dar sînt numeroase texte privitoare la venirea Domnului Hristos pe pămînt, la suferințele Lui, la moartea și învierea Lui, la binecuvîntările din timpul împărăției Lui de o mie de ani. Acestea apar clar în Vechiul Testament. Nimic însă cu privire la Biserică, a cărei taină a fost "*ascunsă în Dumnezeu*", și n-a fost descoperită prin Duhul decît apostolilor și proorocilor Noului Testament - Taina aceasta constă în faptul că "*neamurile sînt împreună moștenitoare, alcătuiesc un singur trup și iau parte la aceeași făgăduință în Hristos Isus, prin Evanghelie*" *(Ef. 3:6).* Este taina unei chemări deosebite și a slavei speciale a Bisericii, adică unirea sa vie în Hristos prin Duhul Sfînt și partea sa slăvită de Mireasă a Domnului Hristos. De aceea, Biserica este binecuvîntată "*cu orice binecuvîntare duhovnicească în locurile cerești în Hristos*" *(1:3),* pe cînd, așa cum am mai spus, Israel primea binecuvîntări temporare (Deut. 28:1- 14). La fel, făgăduințele făcute poporului

Israel în raport cu împărăția de o mie de ani anunță o propășire extraordinară (Ezec. 34:23- 31). Binecuvîntările Bisericii sînt cu totul de altă natură, căci ele decurg din unirea ei cu un Hristos înviat și slăvit. Binecuvîntările acestea, care sînt partea fiecărui răscumpărat, nu pot fi toate enumerate, de aceea ne mărginim să citâm pe cele mai principale, toate fiind la fel de scumpe:

- **Mîntuirea.** Am fost răscumpărați *"nu cu lucruri pieritoare, cu argint sau cu aur, ci cu sîngele scump al lui Hristos" (1 Petru 1:18, 19). "În care avem răscumpărarea" (Ef. 1:7).*

- **Iertarea păcatelor.** *"În care avem .... iertarea păcatelor după bogățiile harului Său" (Ef. 1:7). "Pe voi, care erați morți în greșelile voastre și în firea voastră pămîntească netăiată împrejur, Dumnezeu v-a adus la viață împreună cu El, după ce ne-a iertat toate greșelile" (Col. 2:13).*

- **Înfierea.** *"Rînduindu-ne mai dinainte să fim înfiați prin Isus Hristos, după buna plăcere a voii Sale" (Ef. 1:5). "..... Și voi ați primit un duh de înfiere, prin care strigăm 'Ava., Tată!" (Rom. 8:15).*

- **Moștenirea împreună cu Hristos.** *"În El am fost făcuți și moștenitori" (Ef. 1:11). "Și dacă sîntem copii, sîntem și moștenitori: moștenitori ai lui Dumnezeu și împreună moștenitori cu Hristos" (Rom. 8:17).*

- **Pecetea Duhului Sfînt.** *"..... ați crezut în El și ați fost pecetluiți cu Duhul Sfînt care fusese făgăduit și care este o arvună a moștenirii noastre" (Ef. 1:13). "Și Cel care ne întărește împreună cu voi, în Hristos și care ne-a uns, este Dumnezeu. El ne-a pecetluit și ne-a pus în inimă arvuna Duhului" (2 Cor. 1:21, 22).*

- **Cunoașterea gîndului și a voii lui Dumnezeu.** *"căci a binevoit să ne descopere taina voii Sale, după planul pe care-l alcătuise în Sine Însuși" (Ef. 1:9).*

Binecuvîntările acestea, Biserica le găsește în locurile cerești "în Hristos" și nu pe pămînt unde Domnul Hristos a fost lepădat și omorît.

6. Am văzut deja, în capitolul precedent, că Biserica este considerată *"o casă duhovnicească, o preoție sfîntă, pentru a aduce jertfe duhovnicești plăcute lui Dumnezeu prin Isus Hristos" (1 Petru 2:5).* După ce am comparat Biserica Domnului Hristos cu o clădire solidă și neclătinabilă, vrem acum să punem accentul pe poziția sa de "preoție sfîntă" care implică slujba de laudă și de adorare. Ce privilegiu înalt și scump!: *"Ascultă fiică, vezi și pleacă-ți urechea; uită pe poporul tău și casa tatălui tău. Și atunci împăratul îți va dori frumusețea, și fiindcă este Domnul tău, adu-I închinăciunile tale (Ps. 45:10, 11).* Domnul Hristos, care este împreună cu Tatăl, subiectul și obiectul acestei închinări, sau adorări, este prezent în mijlocul Bisericii, chiar dacă ea este reprezentată numai de *"doi sau trei adunați în Numele Său". "A lui să fie slava în Biserică, în Hristos Isus, din generație în generație în vecii vecilor! Amin" (Ef. 3:21).* Biserica se închină lui Dumnezeu Tatăl prin Domnul Isus care intonează El Însuși lauda în mijlocul răscumpăraților, uniți în jurul Mesei Sale.

În adevăr, în Biserică se găsește Masa Domnului și la Masa aceasta Biserica sărbătorește Cina, această scumpă aducere aminte a suferințelor și morții Domnului Hristos (1 Cor. 10:16, 17; 11:23- 29).

7. O a șaptea caracteristică a Bisericii constă în faptul că nu mai este nici o deosebire pământească între cei care o compun. Altădată, era o deosebire considerabilă între evrei și neamuri, diferență stabilită de Dumnezeu Însuși care voia să facă din Israel poporul Lui deosebit. Evreii erau deci *"poporul lui Dumnezeu"*, pe cînd neamurile erau *"fără Dumnezeu în lume"*. După constituirea Bisericii, această distincție, care era legată de guvernarea lui Dumnezeu pe pământ, a dispărut în întregime: *"Dumnezeu a închis pe toți oamenii în neascultare, ca să se îndure de toți" (Rom. 11:32).* Harul se aplică deci tot așa de bine păcătoșilor dintre neamuri ca și poporului Israel și chiar dacă, la începutul ei, Biserica se compunea din creștini evrei, harul a desființat în întregime deosebirea dintre Evrei și Neamuri, care exista mai înainte. Din pricina aceasta apostolul, adresîndu-se efesenilor, putea să le spună: *"Dar acum, în Hristos Isus, voi care odinioară erați depărtați, ați fost apropiați prin Sîngele lui Hristos. Căci El este pacea noastră care din doi a făcut unul și a surpat zidul de la mijloc care-i despărțea...ca să facă pe cei doi (Evrei și Neamuri) să fie în El Însuși un singur om nou, făcînd pace, și a împăcat pe cei doi cu Dumnezeu într-un singur trup, prin cruce, prin care a nimicit vrășmășia...Căci prin El și unii și alți avem intrare la Tatăl printr-un singur Duh" (Ef. 2:13-18,18).* Acest "om nou" este

"trupul lui Hristos" ale cărui mădulare sînt răscumpărații dintre Evrei și Neamuri, fără nici o distincție în poziția lor. Ei nu au decît un singur titlu : acela de răscumpărați și mîntuiți prin sîngele lui Isus, devenind astfel "mădulare ale lui Hristos".

Dacă toți credincioșii ar realiza poziția lor, această totală unitate în Domnul Hristos, n-ar mai lăsa să dăinuiască diferențele care s-au creat între ei și care au dat naștere la nenumărate denominațiuni. Crucea lui Hristos a nimicit zidul din mijloc care-i despărțea pe Evrei și Neamuri, dar oamenii au stabilit tot felul de ziduri, trădînd astfel caracterul fundamental al Bisericii, adică unitatea sa în Hristos. Dar, în ciuda necredinciosiei omului, această unitate dăinuiește, căci ea decurge din lucrarea Domnului Hristos la cruce, datorită căreia Duhul adevărului a putut să fie trimis pe pămînt, pentru ca să boteze într-un singur trup pe toți răscumpărații. De altfel, cum am mai văzut, grija Domnului Hristos pentru Biserica Sa nu încetează de loc : El o curățește prin spălarea cu apă prin Cuvînt ca s-o facă desăvîrșită pentru ziua, foarte apropiată, cînd El o va înfățișa înaintea Lui Însuși, slăvită, fără pată, fără sbîrcitură sau altceva de felul acesta, ci sfîntă și fără prihană (Ef. 5:26,27).

Capitolul 3

Nădejdea Bisericii

Înainte de a-i părăsi pe ai Săi, Domnul le-a zis : "*Să nu vi se tulbure inima; aveți credință în Dumnezeu. Și aveți credință în Mine! În casa Tatălui Meu sînt multe locuințe. Dacă n-ar fi așa, v-aș fi spus, căci Eu mă duc să vă pregătesc un loc și după ce Mă voi duce să vă pregătesc un loc, Mă voi întoarce și vă voi lua cu Mine, ca acolo unde sînt Eu, să fiți și voi*" *(Ioan 14:1-3).* Domnul le-a dat astfel o nădejde slăvită : aceea a întoarcerii Sale. Aceasta este nădejdea Bisericii. Scriind Tesalonicenilor, apostolul Pavel le spune : "*Voi v-ați întors de la idoli la Dumnezeu, ca să slujiți Dumnezeului Celui viu și adevărat, și ca să așteptați din ceruri pe Fiul Său pe care L-a înviat dintre cei morți, pe Isus, care ne izbăvește de mînia viitoare*" *(1 Tes. 1:9,10)* (Vezi și Fil. 3:20; 1 Cor. 1:7; Tit 2:13; Iuda 21). Cel răscumpărat are deci o dublă misiune aici pe pămînt : să slujească lui Dumnezeu și să aștepte venirea Domnului Isus. Experiența aceasta are urmări însemnate pentru copilul lui Dumnezeu.

Certitudinea de a fi în curînd lîngă Domnul, bucuria de a fi în prezența Lui și în slava casei Tatălui, izbăviți de încercările de pe pămînt, ne umple de mîngîiere. Dar, așteptarea întoarcerii Lui are și un efect de sfințire asupra vieților noastre : "*Prea iubiților, acum sîntem copii ai lui Dumnezeu și ce va fi nu s-a arătat încă, dar știm că atunci cînd se va arăta El, vom fi ca El, pentru că Îl vom vedea așa cum este. Cine are această nădejde în El se curățește, după cum El este curat*" *(1 Ioan 3:2,3).* Găsim în Noul Testament numeroase și serioase îndemnuri cu privire la felul în care trebuie să așteptăm pe Domnul : nu numai "în teorie", dar în mod practic și într-un fel viu. Ceea ce așteaptă Biserica, nu este numai un eveniment, dar și o Persoană, Domnul Isus, așa cum ni-L descoperă Cuvîntul, și așa cum fiecare dintre noi învață să-L cunoască din părtășia zilnică cu El.

Credinciosul care trăiește aproape de Mîntuitorul său, se bucură de El tot mai mult și în fiecare zi realizează tot mai bine că Domnul Hristos este viața sa, pacea sa, totul pentru el. Și totuși, el nu L-a văzut niciodată și Îl cunoaște numai prin credință și se bucură de El; și este de la sine înțeles și normal că pe

măsură ce Îl cunoaște mai mult, cu atît mai mult se bucură de El și cu atît mai mult dorește să-L vadă. *"Pe care voi Îl iubiți fără să-L fi văzut, credeți în El fără să-L vedeți și vă bucurați cu o bucurie negrăită și strălucită, dobîndind ca sfîrșit al credinței voastre, mîntuirea sufletelor voastre" (1 Petru 1:8,9).* Această bucurie negrăită și strălucită este partea celui credincios chiar de acum. Dar a vedea pe Domnul Hristos, a-I fi asemenea, a contempla slava Lui lîngă Tatăl, a apărea cu El în slavă cînd va veni să-Și stabilească împărăția, a împărăți împreună cu El, a fi împreună părtaș cu El cînd toți Îi vor da cinste și-și vor pleca genunchiul înaintea Lui, iată cu adevărat glorioasa noastră nădejde, iată nădejdea slăvită a Bisericii. Deaceea, Biserica se alătură Duhului, în Apocalipsa 22:17, pentru a-și exprima fierbintea dorință de a vedea pe Domnul său. "Și Duhul și mireasa zic : *"Vino"*. Și mai departe încă, atunci cînd Domnul Isus repetă : *"Da, Eu vin curînd", Biserica răspunde iarăși : "Amin : vino Doamne Isuse!" (vs. 20).* Mișcător dialog, care traduce bine așteptarea sfîntă a Miresei de a fi împreună cu Preaiubitul ei, în slavă. Dar, să nu uităm, această scumpă nădejde trebuie să fie în mod constant întreținută în inima credincioșilor. Deasemenea este scris : *"Și cine aude, să zică 'Vino!'"* Este deci o perfectă identitate între nădejdea Bisericii și aceea a celui răscumpărat. Realizarea nădejdii personale a celui credincios îi va aduce tot ce va fi așteptat; dar ea va aduce deasemenea Bisericii fericirea și slava care-i sînt făgăduite ca fiind Mireasa Domnului Hristos.

Ea așteaptă, în adevăr, pe Domnul ca pe Soțul preaiubit care o va răpi la întîlnirea cu El și o va introduce în slava cerului, pentru nunta Mielului și nu ca Fiu al Omului care va veni să execute judecățile împotriva vrășmașilor Lui. Ea are deci certitudinea că Domnul Isus nu va veni pentru ea ca judecător. Atunci cînd El va apărea în slavă, ca judecător, Biserica Îi va fi deja alăturată, participînd la triumful Lui asupra adversarilor Lui și Împărtășind slava Lui. Ea va fi oglindirea măreției Lui, *"cînd va veni în ziua aceea, ca să fie proslăvit în sfinții Săi și privit cu admirație în toți ceice vor fi crezut" (2 Tes. 1:10).* Biserica așteaptă deasemenea arătarea Domnului Hristos în slavă, căci ea știe că, ziua aceea, va aduce izbăvirea întregei creațiuni de jugul păcatului, și va aduce dreptatea și pacea pe pămînt. *"De asemenea și creațiunea așteptă cu o dorință înfocată, descoperirea fiilor lui Dumnezeu. Căci creațiunea .... și ea va fi izbăvită din robia stricăciunii ca să se bucure de liberatatea slavei copiilor lui Dumnezeu" (Rom. 8:19- 21).*

Dar așteptarea Bisericii merge și mai departe, căci ea știe că Satan va fi legat pentru o mie de ani și închis în adînc, că foarte mulți se vor întoarce la

Dumnezeu, Israel va fi restaurat, şi suveranitatea Domnului Hristos recunoscută de toţi: El va dărui imense binecuvîntări la întreaga omenire. Lumea va gusta în sfîrşit dreptatea, pacea şi bucuria pe care numai Domnul Hristos i le va aduce cînd Îşi va stabili împărăţia, împărăţie la care Biserica va fi asociată ca Soţie a Împăratului slavei. Uniţi cu Domnul Hristos în exercitarea puterii, vom avea cinstea deosebită de a fi uneltele prin care El Îşi va manifesta slava Sa, va distribui dărnicia Sa împărătească, va exercita dreptatea, va revărsa binecuvîntarea Sa. Dar, ceea ce va bucura inima Soţiei şi mai mult, va fi prezinţa Soţului Însuşi, căci El este nădejdea noastră. (1 Tim. 1:1). Fără El, cerul n-ar mai fi cer, a spus cineva. Da, ceea ce aşteaptă cel credincios, ceea ce aşteaptă Biserica este Domnul Însuşi. Fie ca inimile noastre să fie cu adevărat umplute de această aşteptare în aşa măsură, încît lucrurile de pe pămînt să nu mai aibe pentru noi nici o atracţie! Fie ca bucuria produsă de această nădejde să şteargă de asemenea toate amărăciunile cu care drumul nostru pe pămînt a fost adeseori presărat şi în felul acesta, să alergăm cu răbdare în alergarea care ne stă înainte, fixîndu-ne ochii numai asupra Domnului Isus, Căpetenia şi Desăvîrşitorul credinţei noastre! El este Acela care înainte de încheierea Cărţii Sfinte, ne adresează aceste ultime cuvinte de încurajare: "*Cel ce adevereşte aceste lucruri zice:*
'Da, Eu vin curînd'". Fie ca fiecare sfînt să-şi unească glasul cu al Duhului Sfînt şi al Bisericii şi să strige cu ardoare: "*Amin!; vino Doamne Isuse!*".

Capitolul 4

Istoria Bisericii mărturisitoare și responsabilitățile ei pe pământ

În capitolul acesta, vom studia istoria Bisericii responsabile pe pământ, referindu-ne la toți aceia care mărturisesc că sînt creștini. Printre aceștia sînt creștini adevărați dar și oameni cari, deși poartă numele de creștini, nu sînt cu adevărat ucenici ai lui Hristos.

Capitolele 2 și 3 din Apocalipsa ne dă un rezumat al acestei istorii care se va încheia prin lepădarea bisericii mărturisitoare după venirea Domnului Isus. Această falsă biserică va mai supraviețui cîtăva vreme după răpirea adevăraților credincioși, și va sfîrși prin a fi nimicită în întregime de Fiară, adică de șeful Împărăției romane reconstituită (Apoc, 17:16, 17). Dar evenimentele acestea, care vor avea loc după întoarcerea Domnului, vor face obiectul studiului nostru în partea a treia a acestei lucrări. Pentru moment, vom cerceta numai ce s-a întîmplat cu Biserica aici pe pământ și ce se va întîmpla cu ea pînă la întoarcerea Domnului Hristos.

Vai! Biserica n-a întîrziat să-și părăsească dragostea ei dintîi și să prezinte semne de decădere. Acest declin este descris în scrisorile celor șapte adunări din Asia (Apoc. 2 și 3). Aceste șapte adunări care au existat realmente, au fost alese de Domnul Isus ca să le trimită prin Ioan, apostolul, la fiecare cîte o scrisoare. Starea lor spirituală redă o imagine completă a istoriei Bisericii pînă la venirea Sa. Cercetîndu-le, vom putea să ne dăm mai bine seama ce spune Cuvîntul cu privire la deszvoltarea Bisericii sau a sistemelor bisericești care pretind numele de biserică.

1. Prima adunare căreia i se adresează Domnul Isus este cea din Efes, care arată caracterul Bisericii la sfîrșitul lucrării apostolilor. Decăderea, care începuse deja din timpul apostolilor, s-a accentuat după plecarea lor, deși mai era încă credincioșie și activitate pentru Domnul. Lui îi place să recunoască lucrul acesta: "*Știu faptele tale, osteneala ta și răbdarea ta și că nu poți suferi pe cei răi*". El nu uită să menționeze devotamentul și perseverența de care dădea

dovadă această adunare și care caracteriza de fapt Biserica în timpul perioadei apostolice. *"Știu că ai răbdare, că ai suferit din pricina Numelui Meu și că n-ai obosit"*. Totuși, Domnul trebuie să descopere și ceea ce Îl necinstește și care este pricina ascunsă a declinului ei: *"Dar ce am împotriva ta este că ți-ai părăsit dragostea dintîi"*. Aceasta a fost pricina inițială care a adus puțin cîte puțin ruina Bisericii. Domnul Hristos a încetat să mai ocupe în inimi, locul care I se cuvenea și această părăsire a dragostei de la început a deschis ușa la toate rătăcirile care s-au produs în sînul Bisericii.

2. Pentru ca să oprească această decădere, Domnul a îngăduit prigonirile împotriva Bisericii Sale. Este ceea ce anunță El în scrisoarea către **Smirna** care simbolizează starea Bisericii în timpul perioadei persecuțiilor organizate de Roma imperială. Dar Domnul îmbărbătează pe credincioșii Lui: *"Nu te teme nicidecum de ce ai să suferi. Iată că diavolul are să arunce în temniță pe unii din voi, ca să fiți încercați. Și veți avea un necaz de zece zile. Fii credincios pînă la moarte și-ți voi da cununa vieții" (2:10).*

3. Pergam ne prezintă etapa următoare a istoriei Bisericii, perioadă caracterizată prin stabilirea "scaunului de domnie al Satanei" în sînul creștinătății. Acest "scaun de domnie al Satanei" este tronul imperial care, sub Constantin cel Mare (274- 337) s-a declarat protectorul religiei creștine, devenită religia oficială a imperiului (edictul de la Milan, 313). Domnul deși arată că Biserica "locuia" acolo unde era scaunul de domnie al lui Satan - adică se așezase sub protecția puterii omenești - recunoaște totuși credincioșia a lor Săi în timpul acestei perioade. *"Tu ții Numele Meu, și n-ai tăgăduit credința Mea" (vs. 13).* De fapt, în timpul acestei perioade, consiliul din Nicea (325), convocat la porunca împăratului, a stabilit și promulgat doctrina Sfintei Treimi, și a publicat "simbolul de la Niceea" al cărei obiect era să afirme divinitatea Domnului Hristos. Negreșit, credincioșii nu aveau și nu au nici astăzi, nevoie de aceste confirmări omenești ale adevărurilor descoperite în Cuvîntul lui Dumnezeu. Totuși, noi putem să binecuvîntăm pe Dumnezeu care S-a folosit de sinodul din Nicea ca să apere adevărul atacat de slujitorii lui Satan, adevărul fundamental al dumnezeirii Domnului Hristos. Dar, vai!....lumea, învățăturile false și necredința au pătruns din ce în ce mai mult în sînul Bisericii, unde funcția ecleziastică a devenit apanajul unui grup de oameni, clerul, o clasă specială, distinctă(preoți, popi, pastori, diaconi și tot felul de funcții ecleziastice

în cap cu papa, cardinalii, mitropoliții, arhiereii etc., etc. Practic, biserica s-a divizat în "cler" și "laici". n.tr.). Iar martorii credincioși au fost prigoniți și omorîți în mijlocul Bisericii. Din această pricină Domnul îi adresează un avertisment serios: *"Pocăiește-te dar. Altfel, voi veni la tine curînd, și Mă voi război cu ei cu sabia gurii Mele" (vs. 16).*

4. Starea Bisericii din timpul Evului Mediu este descrisă prin trăsăturile care caracterizează **Tiatira,** căreia Domnul i se adresează în termenii aceștia: *"Știu faptele tale, și dragostea ta, și credința ta, slujba ta, răbdarea ta și faptele tale de pe urmă, care depășesc pe cele dintîi" (vs. 19).* Deși întunerecul ignoranței a domnit în Evul Mediu cu privire la adevărurile esențiale ale creștinismului, se găsesc acolo numeroase mărturii de dragoste și de devotament față de Domnul Isus. *"Dar iată ce am împotriva ta: tu lași ca Izabela, femeia aceea care își zice ea însăși proorociță, să învețe și să rătăcească pe robii Mei, să comită desfrînare și să mănînce din lucrurile jertfite idolilor" (vs. 20).* Este forma romană a Bisericii unde clerul își arogă dreptul de a vorbi în numele lui Dumnezeu și pretinde că posedă o autoritate care le permite să dea dogme care se abat de la Sfînta Scriptură. Este ceea ce a făcut și face încă Biserica Romano-Catolică. Domnul pronunță o judecată neînduplecată împotriva acestei erezii (vs. 21- 23). Dar, chiar în mijlocul acestei stări de lucruri, este acolo o mărturie pentru Domnul, compusă din suflete care nu s-au unit cu răul, o rămășiță care a rămas credincioasă Numelui Domnului Hristos. Domnul se adresează în mod special acestei rămășițe, în termeni plini de har: *"Vouă, însă, tuturor celorlalți din Tiatira, care nu aveți învățătura aceasta și n-ați cunoscut 'adîncurile Satanei' cum le numesc ei..... nu pun peste voi altă greutate; numai țineți cu tărie ce aveți pînă voi veni!" (vs. 24, 25).* Urmează scumpele făgăduințe adresate celui ce va birui și va fi credincios pînă la urmă.

Aceste prime patru Adunări din Asia, cărora Domnul se adresează prin intermediul apostolului Ioan, ne oferă un tablou complet al creștinătății pînă la venirea Domnului Isus. Am avut la început descrierea stării generale a Bisericii la începutul declinului ei; apoi perioada de prigoniri provocate de Roma păgînă; în sfîrșit, Biserica umblînd după protecția puterii politice și unindu-se cu lumea; în cele din urmă catolicismul care va dăinui pînă la sfîrșit.

5. Ultimele trei din cele şapte adunări - a căror stare ne este descrisă în capitolul 3 de la Apocalipsa - ne prezintă deasemenea fazele succesive ale Bisericii dar care durează împreună pînă la sfîrşit, în acelaşi timp cu Tiatira.

Prima este **Sardes,** căreia Domnul se adresează astfel: *"Ştiu faptele tale: că îţi merge numele că trăieşti dar eşti moart. Veghează şi întăreşte ce rămîne, care e pe moarte, căci n-am găsit faptele tale desăvîrşite înaintea Dumnezeului Meu" (vs. 1, 2).* Avem aici o descriere exactă a protestantismului actual, căruia îi merge numele că trăieşte, dar este mort. Nu este vorba de Reformă care, cu toate slăbiciunile oamenilor de care Dumnezeu S-a slujit ca s-o realizeze, a readus la lumină Cuvîntul lui Dumnezeu, cufundat în uitare în timpul Evului Mediu. De aceea Domnul invită pe reprezentanţii actuali ai acestei mişcări reformiste, să se întoarcă la începuturile ei: *"Adu-ţi aminte dar cum ai primit şi auzit! Ţine ţi pocăieşte-te" (vs. 3).* De altfel, Lui Îi place să recunoască sufletele credincioase: *"Totuşi ai în Sardes cîteva nume, care nu şi-au mînjit hainele, ei vor umbla împreună cu Mine, îmbrăcaţi în alb, fiindcă sînt vrednici" (vs. 4).*

6. **Filadelfia,** este imaginea răscumpăraţilor care, ieşiţi afară din sistemele ecleziastice reprezentate de Tiatira şi Sardes, însufleţiţi de dragostea frăţească păzesc cuvîntul celui Adevărat şi nu desmint numele de sfînt cu toată slăbiciunea care-i caracterizează. Dar Domnul suplineşte această stare de slăbiciune. *"Ţi-am pus înainte o uşă deschisă" (vs. 8).* Spre deosebire de Sardes care altădată făcuse lucrări mari, Filadelfia n-a făcut nimic care să atragă atenţia lumii şi să provoace admiraţia oamenilor. Totuşi Domnul recunoaşte ce face ea : *"Ştiu faptele tale...tu ai păzit cuvîntul Meu şi n-ai tăgăduit Numele Meu".* În aparenţă, nu-i mare lucru, şi totuşi nimic nu este mai scump inimii Domnului decît de a vedea pe răscumpăraţii Săi că păzesc Cuvîntul Lui şi nu-l tăgăduiesc Numele. Şi aceasta aşteaptă El de la fiecare din noi. Răsplata promisă pentru credincioşia Filadelfiei este bine venită ca să-i mărească rîvna : *"Pentru că ai păzit cuvîntul răbdării Mele, te voi păzi şi Eu de ceasul încercării care are să vină peste lumea întreagă, ca să încerce pe locuitorii pămîntului" (vs. 10).* Biserica, alcătuită din toţi cei răscumpăraţi ai Domnului, va fi deci scutită de ceasul încercării; ea nu va trece prin proba "necazului cel mare". Ceasul încercărilor este acela al judecăţilor apocaliptice care vor lovi pe oameni după venirea Domnului (care va răpi Biserica). Degeaba se silesc ei să scape de ceasul acesta care îi va atinge oriunde s-ar găsi. Numai răscumpăraţii Domnului Hristos, răpiţi la întîlnirea cu El, cu prilejul venirii Sale, vor fi

păstrați (în afara acelor judecăți). Ei Îl vor însoți cînd va apare în Slavă, ceea ce dovedește clar că ei vor fi fost ridicați lîngă El mai înainte.

Aceasta, de altfel, nu înseamnă că sfinții nu sînt chemați să sufere pe pămînt înainte de venirea Domnului Isus. Istoria Bisericii ne învață că sînt numeroși cei ce au suferit moartea de martiri și știm că prigonirile au făcut ravagii în multe țări. Ele ar putea deasemenea să bîntuie și în țările occidentale dacă Domnul ar îngădui aceasta, fără să mai vorbim de încercările ieșite din judecățile care se vor abate asupra diferitelor țări, încercări de care și credincioșii își au partea lor. Dar împrejurările acestea, oricît de dureroase ar fi ele, nu au nimic de face cu "ceasul încercării" despre care se vorbește aici și de care Biserica va fi păzită. Domnul leagă această făgăduință de aceea a apropiatei Sale întoarceri : *"Eu vin curînd; păstrează ce ai, ca nimeni să nu-ți ia cumva" (vs. 11).* El face să reînvieze astfel în inima prea iubiților Săi nădejdea slăvită a venirii Sale, deosebit de indicată ca să întărească credința lor și să le lege inimile de Persoana Sa.

7. Am ajuns acum la ultima din cele șapte adunări, <u>Laodiceea,</u> care reprezintă starea morală a creștinătății, în timpurile din urmă : slăvirea omului, activitate religioasă menită să satisfacă omul firesc, nici o dragoste adevărată pentru Domnul Hristos, dispreț față de Cuvîntul Lui, care nu mai are nici o autoritate asupra inimii, umblarea după aprecierea lumii și a favorilor ei. *"Știu faptele tale : că nu ești nici rece, nici în clocot. O, dacă ai fi rece sau în clocot! Dar, fiindcă ești căldicel, am să te vărs din gura Mea!" (vs. 15,16).* Fiecare din noi să ia seama, ca să se păzească de o astfel de stare de suflet, ieșită din nepăsare și din formalism religios fără viață! Starea aceasta de căldicel este însoțită de mîndrie spirituală. *"Pentru că zici : 'Sînt bogat, m-am îmbogățit, și nu duc lipsă de nimic' și nu știi că ești nenorocit, sărac, orb și gol; te sfătuiesc să cumperi de la Mine aur curățit prin foc, ca să te îmbogățești; haine albe ca să te îmbraci cu ele și să nu ți se vadă rușinea goliciunii tale; și alifie pentru ochi, ca să-ți ungi ochii și să vezi" (Apoc. 3:17,18).* Cu toate că se credeau bogați, Laodicenii erau săraci, goi și orbi. <u>Săraci:</u> ei aveau nevoie de aur, simbolul neprihănirii dumnezeiești în Hristos. <u>Goi:</u> le lipseau "hainele albe", simbolul neprihănirii sfinților. <u>Orbi:</u> trebuiau să cumpere alifie care să îi ajute să-și recapete vederea clară a stării lor morale înaintea lui Dumnezeu și a cerințelor sfințeniei Sale. Și cu toate acestea, Domnul adresează și cuvinte de îndemn pline de har acelora care se găsesc în mijlocul unor astfel de ruine : *"Eu mustru și pedepsesc pe toți aceia pe*

care-i iubesc; Fii plin de rîvnă dar, și pocăiește-te. Iată, Eu stau la ușă și bat. Dacă aude cineva glasul Meu și deschide ușa, voi intra la el, voi cina cu el și el cu Mine" (vs. 19,20). Astfel, Domnul rămîne credincios, în ciuda ruinii generale a creștinătății mărturisitoare și încurajează credința individuală pe care o găsește acolo. Dar aceasta nu modifică nicidecum hotărîrea pronunțată asupra acestei organizații fără viață : El o va vărsa din gura Sa.

*

* *

Aceasta este, pe scurt, istoria Bisericii, considerată în ceea ce privește răspunderea ei pe pămînt. Dacă primele trei stări care sînt descrise sub caracterele Efesului, Smirnei și Pergamului, cuprind pentru noi o învățătură istorică și morală, ultimele patru - Tiatira, Sardes, Filadelfia și Laodiceea - au în plus o importanță profetică, căci ele vor dura pînă la venirea Domnului.

PARTEA DOUA

RĂPIREA CREDINCIOȘILOR

Introducere

Știm că istoria Bisericii pe pământ se va încheia prin venirea Domnului ca să răpească pe ai Săi. Să cercetăm acest eveniment în lumina Cuvîntului lui Dumnezeu.

Împreună cu ucenicii Săi, în cameră de sus, chiar în noaptea cînd avea să fie vîndut, Domnul Isus le-a făcut o făgăduință foarte potrivită ca să le mîngîie inimile întristate de gîndul apropiatei Lui plecări. "*Să nu vi se tulbure inima*", le-a spus El, "*aveți credință în Dumnezeu și aveți credință în Mine. În casa Tatălui Meu sînt multe locuințe; Dacă n-ar fi așa v-aș fi spus. Eu Mă duc să vă pregătesc un loc...Mă voi întoarce și vă voi lua cu Mine, ca acolo unde sînt Eu să fiți și voi*" *(Ioan 14:1-3).*

De altfel nu era prima dată cînd Domnul vorbea ucenicilor de întoarcerea Sa. Deja, în mijlocul mulțimilor care se înghesuiau cu miile, El se adresase lor în particular, îndemnîndu-i să vegheze și să-L aștepte : "*Mijlocul să vă fie încins și făcliile aprinse. Să fiți ca niște oameni care așteaptă pe stăpînul lor să se întoarcă de la nuntă, să-i deschidă îndată, cînd va veni și va bate la ușă. Ferice de robii aceia, pe care stăpînul îi va găsi veghind la venirea lui. Adevărat vă spun, că el se va încinge, îi va pune să șadă la masă, și se va apropia să le slujească!*" *(Luca 12:35-37)*

Astfel, Domnul a anunțat clar venirea Sa și, mai mult, El ne cheamă să-L așteptăm. Așa după cum acul unei busole se îndreaptă totdeauna spre nord, dorința normală a credinciosului va fi totdeauna de a vedea pe Domnul față'n față. Fără-ndoială, puțin lucru trebuie ca să facă acul să se abată, dar de îndată ce pricina perturbării a trecut, el își reia poziția normală. Tot așa pentru cel credincios : deși atracții străine vin uneori, din nefericire, să tulbure și să abată acul busolei noastre duhovnicești, ținta către care se întoarce rămîne acest "Pol", și anume revenirea Domnului Isus pentru toți cei ce-L iubesc și-L așteaptă.

Sînt două etape care trebuesc deosebite cu privire la întoarcerea Domnului, și anume :

a) răpirea credincioșilor,

b) venirea Domnului în slavă.

În prima fază, Domnul Isus va veni să-i adune pe ai Săi, fără să coboare totuș pe pămînt. Noi vom merge în întîmpinarea Lui, în văzduh, dar El nu va fi văzut de lume. A doua fază, de asemenea numită apariția Domnului, va avea loc la cîțiva ani după prima. Atunci Domnul va veni, nu pentru noi, ci cu noi. El va fi văzut de lumea întreagă și va judeca pămîntul, după care, El va izbăvi pe poporul Său, Israel (rămășița credincioasă) și va stabili împărăția Sa de o mie de ani (mileniul).

În capitolele care urmează, vom studia numai răpirea celor credincioși. Vom examina mai întîi, mai de aproape, făgăduința venirii Domnului Isus, cui i se adresează această făgăduință, cînd și cum se va împlini. Apoi vom aborda subiectul solemn al arătării celor răscumpărați înaintea scaunului de judecată al Domnului Hristos și vom încheia cu subiectul "Nunta Mielului".

Capitolul 1

Făgăduința întoarcerii Domnului Isus

1. Am văzut că Sfînta Scriptură se folosește, în mod principal, de două imagini pentru a exprima unitatea strînsă și indisolubilă (care nu poate fi destrămată) dintre Domnul Hristos și Biserică.

a. Un trup al cărui cap este Hristos,

b. Mireasa și Mirele.

Aceste două imagini implică faptul că locul nostru, ca răscumpărați ai Domnului Hristos, este de a fi acolo unde este El Însuși, adică în cer. El a coborît, altădată, aici jos pe pămînt, într-un trup asemănător cu al nostru, și a luat locul nostru sub judecata lui Dumnezeu împotriva păcatului (Isa. 53:4,5). El ne-a răscumpărat cu sîngele Său (1 Cor. 6:20; 1 Petru 1:18-20); de aceea El dorește să ne aibe lîngă El în slava Sa. Dorința aceasta a inimii Lui a exprimat-o ucenicilor Lui, după cum am văzut, făgăduindu-le că se va întoarce și-i va lua cu El (Ioan 14:2-5). În rugăciunea Sa de la Ioan 17:24 El spune : "*Tată, vreau ca acolo unde sînt Eu, să fie împreună cu Mine și aceia pe care Mi i-ai dat Tu, ca să vadă slava Mea, slava pe care Mi-ai dat-o Tu; fiindcă Tu M-ai iubit înainte de întemeierea lumii*".

Rugăciunea aceasta nu privea numai pe ucenicii care Îl auzeau, ci pe toți răscumpărații, așa cum Însuși Domnul o spune : "*Și Mă rog nu numai pentru ei, ci și pentru cei ce vor crede în Mine prin cuvîntul lor*" *(vs 20).* Voia aceasta a Domnului de a avea pe ai Săi în slava Sa, ni se aplică deci și nouă. Ar putea să fie ceva mai minunat ca aceasta ? Domnul vrea ca noi să fim cu El și să împărtășim slava Lui! Aceasta a fost ultima dorință pe care Și-a exprimat-o înainte de a-i părăsi pe ai Săi, și putem fi siguri că Dumnezeu o va împlini. Dacă rămînem prin credință intr-o strînsă părtășie cu El, ne bucurăm încă de aici de această slăvită perspectivă, așa după cum scria apostolul Pavel Efesenilor : "*...Dumnezeu ne-a așezat împreună în locurile cerești în Hristos Isus*" *(Ef. 2:6).* În curînd noi vom fi acolo, mai mult decît în El (cum sîntem acum prin credință), ci cu El. Ce nădejde slăvită avem!

2. Pentru ca făgăduința să poată fi împlinită, trebuia ca El să se ducă, să ne pregătească un loc. Nu că locul trebuia să fie pregătit ca atare, ci El trebuia să deschidă drumul spre cer prin moartea Sa ispășitoare pe cruce, prin învierea și înălțarea Sa. În adevăr, omul pământesc nu putea nicicum să pătrundă în cer. Ori, Domnul Hristos a intrat acolo după învierea Sa în trupul Său de Om, și nu numai în duh - cum era înainte de a veni pe pământ. Și în acest trup de Om s-a așezat la dreapta Tatălui, și grație acestui fapt, intrarea în cer este deschisă tuturor celor ce cred în El. În felul acesta ne-a pregătit El un loc în casa Tatălui Său. Ca 'Om, ucenicii L-au văzut altădată ridicîndu-Se la cer, și ca Om, de atunci încoace, El stă la dreapta Tatălui. Ioan L-a văzut apărînd ca Om (Ap. 1:13; 19:11). Ar fi putut Domnul să spună atunci, dacă n-ar fi fost decît un duh : *"Am fost mort și iată că sînt viu în vecii vecilor" ? (Ap. 1:18)* Ar fi putut El, dacă n-ar mai fi Om, să poarte semnele rănilor pe care le-a primit pe pământ ? (Ap. 1:7; Zah. 12:10) Desigur că nu!

Așa cum L-au văzut ucenicii urcîndu-Se la cer în trupul Său de Om, tot așa se va întoarce, după cum au spus-o cei doi îngeri, întărind făgăduința : *"Acest Isus, care S-a înălțat la cer din mijlocul vostru, va veni în același fel cum L-ați văzut mergînd la cer" (Fapte 1:11).* Fără-ndoială, El va fi îmbrăcat în slava cerească cînd va reveni. Fericită asigurare: Domnul Isus, Același care a fost aici pe pământ, va veni din nou ca să ne ia cu El, în casa Tatălui Său!

3. Regăsim această mare și slăvită făgăduință în numeroase pasaje din Scriptură: Este de folos să citățm cîteva din ele, care vor întări credința și bucuria inimii noastre.

"Binecuvîntat să fie Dumnezeu, Tatăl Domnului nostru Isus Hristos, care după îndurarea Sa cea mare, ne-a născut din nou la o nădejde vie și la o moștenire nestricăcioasă și neîntinată și care nu se poate vesteji, păstrată în ceruri pentru voi" (1 Petru 1:3, 4). "De aceea încingeți-vă coapsele minții voastre, fiți treji, și puneți-vă toată nădejdea în harul care vă va fi adus, la arătarea lui Isus Hristos" (vs. 13). "Dumnezeu a voit să le facă cunoscut care este bogăția slavei tainei acesteia între Neamuri, și anume: Hristos în voi nădejdea slavei" (Col. 1:27). ".... Credința ... și cunoștința adevărului ... în nădejdea vieții veșnice, făgăduită mai înainte de veșnicii, de Dumnezeu care nu poate să mintă" (Tit 1:1, 2).

"Harul lui Dumnezeu care aduce mîntuire s-a arătat tuturor oamenilor și ne învață ca .... să trăim în veacul de acum cu cumpătare, dreptate și evlavie,

așteptînd fericita noastră nădejde și arătarea slavei Marelui nostru Dumnezeu, și Mîntuitor, Isus Hristos" (Tit 2:11- 13).

"El ne-a mîntuit.... pentru îndurarea Lui... pentruca fiind socotiți neprihăniți prin harul Lui, să devenim în nădejde, moștenitori ai vieții veșnice" (Tit 3:5, 7).

"Dar cetățenia noastră este în ceruri de unde și așteptăm ca Mîntuitor pe Domnul nostru Isus Hristos care va schimba trupul stării noastre smerite și-l va face asemenea trupului slavei Sale, prin lucrarea puterii pe care o are de a-Și supune toate lucrurile" (Fil. 3:20, 21).

"Și Însuși Domnul nostru Isus Hristos și Dumnezeu și Tatăl nostru.... ne-a iubit și ne-a dat prin harul Său, o mîngîiere veșnică și o bună nădejde" (2 Tes. 2:16).

"Voi ați fost chemați la o singură nădejde a chemării voastre" (Ef. 4:4).

4. Aceste făgăduințe aparțin celor răscumpărați. Să veghem ca această slăvită nădejde să nu fie micșorată și pînă la urmă complet ștearsă prin atracția lucrurilor pămîntești. Nu fără motiv Cuvîntul ne îndeamnă să rămînem în credință, întăriți și fermi, și să nu ne lăsăm abătuți de la nădejdea Evangheliei (Col. 1:23). Înștiințări asemănătoare găsim în epistola către Evrei: "*.... Și casa Lui sîntem noi dacă păstrăm pînă la sfîrșit încrederea și slava nădejdei (3:6) (Darby). "Dar noi dorim ca fiecare din voi să arate aceeași rîvnă pentru o deplină siguranță a nădejdei, pînă la sfîrșit; așa încît să nu vă leneviți, ci să călcați pe urmele acelora care prin credință și răbdare moștenesc făgăduințele" (cap. 6:11, 12).*

Toată partea credinciosului se cuprinde în această nădejde, el nu posedă nimic altceva în lumea aceasta. Dar totuși cîtă bogăție are! Nădejdea aceasta este Hristos Însuși, după cuvîntul apostolului Pavel adresat lui Timotei (1 Tim. 1:1). Dumnezeu este numit și "Dumnezeul nădejdei", care ne umple de toată bucuria și pacea pe care o dă credința, pentruca prin puterea Duhului Sfînt, să fim tari în nădejde (Rom. 15:13). A fi tari în nădejde, înseamnă a fi atît de plin de siguranța întoarcerii curînd a Domnului Hristos, încît viața noastră zilnică să devină expresia vie și strălucitoare a acestei nădejdi sigure.

Fie ca dorința pe care apostolul o adresa preaiubiților lui din Roma să se realizeze din plin pentru fiecare din noi, spre slava Numelui Domnului Isus!

Capitolul 2

Cînd se va reîntoarce Domnul?

1. Aceasta este o întrebare legitimă: cînd se aude de întoarcerea unei ființe scumpe, ne place să cunoastem date mai amănunțite. Ucenicii Domnului I-au pus de două ori această întrebare : prima dată înainte de răstignire, iar a doua oară, după învierea Sa. Așezați în jurul Lui, pe muntele Măslinilor, ei Îl întreabă în particular: *"Spune-ne cînd se vor împlini aceste lucruri, și care va fi semnul venirii Tale și a sfîrșitului veacului acestuia" (Mat. 24:3).* A doua oară, apostolii Îl întreabă cu privire la acest lucru, după ce El i-a anunțat că vor fi botezați cu Duhul Sfînt peste puține zile: *"Doamne, în vremea aceasta ai de gînd să așezi din nou Împărăția pentru Israel?" (Fapte 1:6).*

Cîți credincioși, de-alungul timpului, de atunci încoace, trecînd prin multe încercări și amărăciuni, vor fi strigat în inimile lor: "Doamne, cînd vei veni?" și poate au cîntat plîngînd: "O, de-ar veni chiar azi!"

La aceste întrebări ale ucenicilor, Domnul răspunde: *"Despre ziua aceea și despre ceasul acela, nu știe nimeni, nici îngerii din ceruri, ci numai Tatăl" (Mat. 24:36); și "Nu este treaba voastră să știți vremurile și soroacele" (Fapt.1:7).*

Astfel, nu numai că nu ne-a fost descoperită data revenirii Lui, dar reiese chiar din spusele Domnului Isus, că nu trebuie nicidecum să căutăm să determinăm cu exacitate răpirii credincioșilor sau venirii în slavă a Domnului Hristos. Cînd cei doi îngeri s-au arătat ucenicilor după înălțarea Domnului, ei i-ai anunțat că El se va întoarce în acelaș fel, dar nu le-a spus nimic cu privire la data întoarcerii Lui.

2. Totuși, Cuvîntul mai are ceva de zis cu privire la această întrebare atît de importantă. Domnul declară adunării din Filadelfia: *"Eu vin curînd: (Ap. 3:11).* Această făgăduință este repetată de trei ori, în ultimul capitol al Bibliei, ba chiar cu această declarație se încheie Cartea sfîntă. În curînd? Și totuși iată că au trecut nouăsprezece veacuri de cînd au fost pronunțate aceste cuvinte. Ce să spunem? Desigur, s-ar putea să ni se pară paradoxal, nouă care obosim așa de repede, și care măsurăm timpul cu etalonul vieții noastre scurte la care nu

putem adăuga nici un cot. Dar Cuvîntul ne spune: "*.... preaiubiților, să nu uitați un lucru: că, pentru Domnul, o zi este ca o mie de ani, și o mie de ani sînt ca o zi. Domnul nu întîrzie în împlinirea făgăduinței Lui, cum cred unii; ci are o îndelungă răbdare pentru voi, și dorește ca niciunul să nu piară, ci toți să vină la pocăință*" *(2 Petru 3:8, 9)*. Din partea Lui, nu este decît har și răbdare față de păcătoși. Din partea noastră, trebuie să fie răbdare și stăruință în așteptarea întoarcerii Lui. Negreșit, Domnul ține ascunsă ziua venirii Lui, pentru că știe cît de ușor ne relaxăm dacă am ști cu exacitate lucrul acesta. Dacă El ar fi anunțat pe ucenici că vor trebui să se scurgă nouăsprezece veacuri înainte de acest eveniment, Biserica ar fi adormit mai repede decît a făcut-o. În adevăr, cum ar fi putut această așteptare să rămînă vie și să exercite o influență binefăcătoare asupra răscumpăraților, dacă aceștia ar fi știut, generație după generație, că El nu se va întoarce în timpul vieții lor? Ori, El dorește ca noi să fim totdeauna gata. Am fi noi gata dacă am ști că El nu vine încă? Nu este un fapt cunoscut că nu ne putem menține într-o stare de așteptare permanentă decît atunci cînd sîntem siguri de iminenta întoarcere a persoanei așteptate?

Dar, vai! Acesta este cazul, și cu toate îndemnurile Cuvîntului de: "*a fi ca niște robi care așteaptă pe stăpînul lor*", credincioșii au pierdut repede din vedere această nădejde slăvită și au adormit, puțin timp după plecarea apostolilor. În adevăr, scrierile celor ce le-au urmat imediat, arată că privirile răscumpăraților s-au întors de la Hristos Însuși ca să se lipească de oameni, uitînd sau denaturînd în același timp adevărul despre întoarcerea Domnului Isus. Astfel s-a deschis ușa la tot felul de învățături false în sînul Bisericii.

3. De aceea, scump cititor, este atît de important să-L așteptăm pe Domnul Isus într-un fel real și viu. Nu este nici o protecție mai bună împotriva influenței răului și a somnului spiritual decît această așteptare constantă și hotărîtă a întoarcerii Lui, așteptare întărită prin deplina încredințare că vom fi atunci introduși în sfînta și slăvita Sa prezență. "*Și oricine are această nădejde în El, se curățește după cum El este curat*" *(1 Ioan 3:3)*.

Toate calculele care urmăresc să stabilească data venirii Domnului Isus sînt absolut zadarnice și false, pentru că Scriptura nu conține nici o indicație pe care s-ar putea baza aceste calcule. Datele biblice cu privire la durata unor fapte proorocite, toate se referă exclusiv la Israel și nicidecum la Biserică. Calculele pe care ne putem baza, permit, nu fără greutate, a fixa aproximativ cronologia evenimentelor mergînd pînă la nașterea Domnului Hristos. De

atunci încoace, orice indicație cu privire la timp a dat greș, și anumite cifre ne sînt date, numai în legătură cu vremurile din urmă în timpul cărora Israel va fi chemat din nou să dea mărturie pentru Dumnezeu.

În schimb, după cum am văzut, economia harului care este aceea a Bisericii aici pe pămînt, constitue o paranteză despre care Cuvîntul nu indică nici o durată de timp. Această perioadă este dominată de un eveniment: întoarcerea Domnului Hristos. El este Persoana pe care trebuie s-o așteptăm în fiecare zi fără a ne ocupa cu calcule inutile; să fim astfel într-o continuă așteptare.

Această atitudine de veghere și de supunere este de cea mai mare importanță pentru cel răscumpărat, în perioada prezentă a harului. Petru a spus, după cum am văzut, că Domnul are o îndelungă răbdare, pentru că vrea ca niciunul să nu piară, ci toți să vină la pocăință. Harul Lui suveran are răbdare și mîntuiește pe toți care vor să primească gratuit mîntuirea care le este oferită. Credinciosul, luminat de Cuvînt și de Duhul Sfînt, se abține deci să cadă în această greșeală regretabilă nevrînd nicidecum să încerce să cunoască ceea ce Domnul nu i-a descoperit, nici, mai ales să fixeze limite harului răscumpărător al lui Dumnezeu.

4. Un pasaj din epistola către Romani confirmă că Domnul nu poate veni înainte de a fi fost mîntuit ultimul dintre cei aleși. "*.... o parte din Israel a căzut într-o împietrire, care va ține pînă va intra numărul deplin al neamurilor*" *(Rom. 11:25).* Atîta timp cît numărul total nu a fost atins, timpul harului nu poate lua sfîrșit și, în consecință, Domnul ne cere să avem răbdare. Dar de îndată ce ultimul ales va fi fost mîntuit, El nu va întîrzia nici o clipă ca să se întoarcă.

Acest "număr deplin" nu ne este cunoscut; numai Dumnezeu l-a stabilit (Marcu 13:32). Și chiar dacă l-am cunoaște, nu l-am putea calcula, căci vom fi ci totul incapabili să determinăm numărul sufletelor mîntuite de-alungul veacurilor trecute, fără să mai vorbim de cei vii. Poate că printre ei vom socoti pe acei care n-au viață din Dumnezeu, cu toată forma lor de evlavie, ca fecioarele nechibzuite care deși aveau candele, nu aveau untdelemn în vase. Sau poate am refuza să includem în "statistica" noastră, suflete pe care Domnul Isus le cunoaște ca fiind ale Lui, dar în inimile cărora noi nu putem citi!

Totuși, știm cu o deplină siguranță, că vremea harului este pe sfîrșite. În adevăr, asistăm de cîtăva vreme, la evenimente care sînt semne prevestitoare

a venirii iminente a preaiubitului nostru Domn și Mîntuitor. De sigur, e bine să insistăm asupra acestui lucru. Cuvîntul nu ne anunță nici un fapt care să preceadă acest eveniment fericit. Totuși, semnele la care ne referim sînt legate atît de vizibil de evenimentele profetice care se vor produce după răpirea sfinților, încît nu vor putea fi trecute cu vederea. Este vorba, de pildă, de întoarcerea Evreilor în Israel (Palestina), de manifestarea duhului lui Anticrist în lume și de eforturile care vizează la unirea statelor în grupări, pregătind pe acelea care se vor constitui în timpul din urmă (Ex. Confederația statelor Europene, Piața Comună, reînființarea monarhiilor etc.). Dar încă odată, aceste fapte, oricît de solemne ar fi ele, nu ne îngăduie să fixăm data întoarcerii Domnului Hristos.

Să ne fie deajuns deci să știm că Dumnezeu a fixat această dată cu precizie, și că dacă așteptarea ne-ar părea lungă, întîrzierea este foarte scurtă. De aceea Cuvîntul insistă în mai multe rînduri asupra iminentei veniri a Domnului Hristos și ne îndeamnă să-L așteptăm în fiecare clipă. *"Domnul este aproape. Nu vă îngrijorați de nimic" (Fil. 4:6). "Încă puțină vreme, și Cel ce vine, va veni, și nu va zăbovi" (Ev. 10:37). "Fiți și voi îndelung răbdători, întăriți-vă inimile, căci venirea Domnului este aproape" (Iacov 5:8). "Copilașilor, este ceasul cel de pe urmă" (1 Ioan 2:18). "Iată Eu vin curînd".*

Sîntem noi dispuși să strigăm cu sinceritate: "Amin! Vino Doamne Isuse!"? Așteptăm noi cu adevărat această zi și o grăbim noi, prin rîvna noastră și slujirea Domnului? Fie ca adevărul că-L vom vedea în curînd să ne mîngîie în încercările noastre, să ne mărească și întărească credința și rîvna noastră pentru El, în așa fel ca să fim gata să-L primim cînd va veni, cum este gata o mireasă să-și primească Mirele.

O, ce glorioasă nădejde avem!

Capitolul 3

Cum va veni Domnul?

1. Două pasaje din Cuvîntul lui Dumnezeu ne dau un răspuns detailat la această întrebare.

Primul se găsește la *1 Cor. 15:51- 53: "Iată, vă spun o taină: nu vom adormi toți, dar toți vom fi schimbați, într-o clipă, într-o clipeală din ochi, la cea din urmă trîmbiță. Trîmbița va suna, morții vor învia nesupuși putrezirii, și noi vom fi schimbați".*

Al doilea text, *1 Tes. 4:15- 18,* completează pe primul. *"Iată, în adevăr, ce vă spunem prin Cuvîntul Domnului: noi cei vii care vom rămînea pînă la venirea Domnului, nu vom lua-o înaintea celor adormiți. Căci Însuși Domnul, cu un strigăt de comandă, cu un glas de arhanghel, și cu trîmbița lui Dumnezeu, Se va pogorî din cer, și întîi vor învia cei moarți în Hristos. Apoi, noi cei vii, care vom fi rămas, vom fi răpiți împreună cu ei, în nori, ca să întîmpinăm pe Domnul în văzduh; și astfel vom fi totdeauna cu Domnul. Mîngîiați-vă dar unii pe alții cu aceste cuvinte" (Darby).*

Să remarcăm mai întîi, că Domnul nu coboară pînă pe pămînt și că răscumpărații Săi vor fi ridicați în întîmpinarea Lui în timp ce El va fi încă în nori. Această întîlnire a Domnului cu ai Săi aparține celei mai intime sfere a dragostei Lui. Nici un străin nu va putea să arunce măcar o privire în ea.

Este exact motivul pentru care Domnul Însuși va veni să-i ia pe ai Săi. El deasemenea dorește atît de fierbinte să se întîlnească cu Mireasa Sa încît nu vrea să încredințeze nimănui grija de a o aduce lîngă El. Aceste cuvinte: "El Însuși" exprimă toată profunzimea dragostei Sale față de aceia pe care i-a răscumpărat cu sîngele Său. Fără-ndoială că îngerii Săi sînt însărcinați permanent ca să slujească pe sfinți, ca să-i păzească de puterile întunericului și ale răutății și să-i protejeze de pericolele care-i amenință. Totuși, cînd va fi vorba să-i culeagă pe ai Săi, Domnul nu va recurge la serviciile îngerilor. El Însuși va împlini acest act glorios, prin care va desăvîrși planurile harului Dumnezeiesc, pentru bucuria supremă a inimii Lui. Să nu uităm, în adevăr, că El așteaptă ziua aceasta de veacuri, zi în care El va culege în sfîrșit roada muncii

sufletului Său. Astfel, bucuria Mirelui nu va fi mai mică decît a Miresei. Așteptăm și noi această zi cum o așteaptă El?

2. Semnalele venirii Sale vor fi:
- un strigăt de comandă; (Darby)
- un glas de arhanghel;
- trîmbița lui Dumnezeu.

Aceste trei imagini, desemnînd glasul Domnului, în momentul acestui eveniment măreț, scot în evidență slava cerească și puterea dumnezeiască cu care Domnul va apare în ochii alor Săi. Acest glas va fi suficient să învieze pe cei morți în Hristos, să transforme pe cei vii și să-i ridice pe toți în văzduh.

Strigătul "*la porunca*" exprimă autoritatea și atotputernicia glasului Fiului lui Dumnezeu, Domnul și Creatorul tuturor lucrurilor. Acelaș glas a scos altădată universul din nimic: "*Căci El a zis și s-a făcut; a poruncit și ce a poruncit a luat ființă*" *(Ps. 33:9).* Tot acest strigăt a scos afară pe Lazăr din mormînt. În sfîrșit, acest strigăt de comandă va face ca, într-o zi, prima creațiune să se întoarcă în neant și să fie înlocuită cu ceruri noi și un pămînt nou.

Astfel este glasul puternic pe care Domnul Hristos îl va face să fie auzit în momentul venirii Sale, de cei ce Îi aparțin. Toți vor răspunde îndată la această chemare, chiar și răscumpărații care dorm în mormînt. Atrași ca de un magnet puternic, toți sfinții, morți și vii, vor fi în mod irezistibil ridicați de pe acest pămînt în întîmpinarea Domnului Isus, în văzduh.

Un "*glas de arhanghel*" subliniază nu numai puterea supraomenească a glasului Domnului; mai înseamnă că un arhanghel Îl va însoți.

"*Trîmbița lui Dumnezeu*" este o imagine care exprimă faptul că semnalul va răsuna peste tot, chiar în morminte, și va fi auzit de toți aceia cărora le va fi adresat. Această trîmbiță nu are nimic de-a face cu trîmbițele menționate în Apocalipsa și care anunță diverse judecăți (cap. 8- 11). Ea, dimpotrivă, anunță izbăvirea și fericirea răscumpăraților, slava cerului în părtășie cu Domnul Hristos - "Ultima trîmbiță" citată în 1 Cor. 15 este o imagine împrumutată din uzanțele militare romane. Erau trei semnale succesive care anunțau ordinea de pornire: primul însemna că soldații trebuia să ridice tabăra; al doilea, că trebuiau să se așeze în ordine de marș și în sfîrșit, al treilea era ca al nostru:

"Înainte marş!" Toate aceste semnale erau transmise prin sunetele trîmbiţei. Primele două ne vorbesc despre aducerea aminte de chemările pline de putere care au fost adresate creştinătăţii de-alungul veacurilor care au trecut. Primul semnal a fost acela cînd Evanghelia a fost vestită, chemînd pe oameni să iasă din tabăra păcatului şi să se întoarcă la Dumnezeu. Al doilea sunet de trîmbiţă a fost înştiinţarea întoarcerii iminente a Domnului Isus, semnal care s-a auzit acum aproape un veac şi jumătate şi care se face auzit tot mai clar în sînul creştinătăţii. Nu mai lipseşte decît ultimul sunet: glasul Domnului Însuşi chemînd pe ai Săi în întîmpinarea Sa.

3. Să vedem acum ce se va întîmpla pe pămînt cînd se va auzi acest glas.

Ni se spune că întîi vor învia cei morţi în Hristos. Aceasta se aplică în orice caz şi sfinţilor Vechiului Testament ca şi celor din Biserică. În adevăr *"răscumpărarea care este în Isus Hristos"* cuprinde cele două categorii de credincioşi *(Rom. 3:25)*. Însuşi Domnul a spus: *"Vine ceasul cînd toţi cei din morminte vor auzi glasul Lui, şi vor ieşi afară din ele. Cei care au făcut binele vor învia pentru viaţă; iar cei ce au făcut răul, vor învia pentru judecată" (Ioan 5:28, 29)*. Primii vor participa la prima înviere (care va avea loc la venirea Domnului pentru răpire); ceilalţi vor ieşi din morminte pentru judecată, după împărăţia de o mie de ani. Despre primii se spune: *"Fericiţi şi sfinţi sînt cei ce au parte de întîia înviere" (Ap. 20:6)*. Tesalonicenii aşteptau pe Domnul cu o credinţă vie; era chiar trăsătura principală a mărturiei lor (1 Tes. 1:9). Astfel, fiindcă ei credeau că venirea Domnului Hristos se va produce în timpul vieţii lor, au fost îngrijoraţi cînd au constatat că unii dintre ei au murit înainte de întoarcerea Domnului Isus. Ei n-au fost de loc clătinaţi în aşteptarea lor, dar se temeau că credincioşii adormiţi în Hristos nu vor participa la răpirea Bisericii. Pentru ca să împrăştie temerile lor, apostolul le comunică descoperirile suplimentare cu privire la întoarcerea Domnului, stăruind, în mod special, asupra părţii pe care o vor lua sfinţii care au adormit. Este deci de folos să ne oprim puţin asupra acestui subiect important.

Naşterea din nou lucrată de Duhul sfînt *"înnoieşte duhul minţii noastre" (Ef. 4:23)* - adică sufletul şi duhul nostru - dar nu şi trupul nostru care a fost mîntuit în nădejde (Rom. 8:23-24), adică va fi răscumpărat la venirea Domnului. De sigur, naşterea din nou exercită o influinţă de sfinţenie şi binefăcătoare asupra vieţii noastre fizice *"Căci Duhul Sfînt care este în noi"* ne face în stare să rezistăm păcatului şi ne ajută să avem, faţă de toate lucrurile din

viața de acum, o concepție cu totul nouă după gîndul Domnului Isus. Totuși trupul nostru nu este încă reînnoit, ci va deveni asemănător cu trupul pe care îl avea Hristos după învierea Sa. Acest cort în care gemem apăsați (2 Cor. 5:4) aparține făpturii căzute (Ps. 51:5) și se află, din pricina aceasta, supus osîndei dată împotriva păcatului: moartea (Rom. 6:23). De aceea rămînem toată viața expuși la suferință, boală, moarte, fiind legați de legile naturale și de nevoile pe care le implică existența, ca și cei necredincioși. Și nouă, copii ai lui Dumnezeu, ni se aplică cuvintele de la 1 Cor. 15:50: "*Carnea și sîngele nu pot moșteni împărăția lui Dumnezeu*", *și* "*ceea ce semeni tu nu înviază dacă nu moare mai întîi*" *(vs. 36).* Casa noastră pămîntească afectată de păcat trebuie să fie nimicită; deasemenea dorim cu înfocare să fim îmbrăcați cu locașul nostru ceresc, acest locaș de la Dumnezeu, care nu este făcut de mîini omenești, ci este veșnic.

Astfel, Cuvîntul ne învață clar că trupul nostru actual trebuie să dispară înainte de a fi îmbrăcați în neputrezire și slavă. Totuși, moartea pentru cel credincios este cu totul deosebită de a celui necredincios. Nu fără motiv apostolul Pavel afirmă: "*.... aș dori să mă mut și să fiu împreună cu Hristos, căci ar fi cu mult mai bine*" *(Fil. 1:23).* Cînd un credincios moare, trupul său este "adormit," și sufletul său merge în rai (Luca 23:43), loc binecuvîntat unde se găsește Acela în care a crezut. Trebuie bine înțeles, în adevăr, că somnul se referă numai la trupul credinciosului care a murit și nicidecum la sufletul lui care nu doarme. Dimpotrivă, el se găsește într-o stare de bucurie negrăită, care nu-i este îngăduit unui om s-o exprime, cum a fost cazul apostolului Pavel, cînd a fost răpit în al treilea cer (2 Cor. 12:4). După moarte, sufletul celui credincios intră deci, într-o părtășie cu Domnul său, infinit mai înaltă și mai binecuvîntată decît în timpul vieții sale pămîntești; el se bucură de o fericire și de o pace desăvîrșită. De aceea Cuvîntul declară că a muri este un cîștig și că a fi cu Hristos este cu mult mai bine. Este o intrare plină de pace în odihna cerească la care se va adăoga slava la venirea Domnului. Mulți au avut fovoarea de a arunca o privire, în ultimul ceas, la locul fericit unde urmau să intre. Astfel a fost, în mod
special, cazul lui Ștefan (Fapte 7:56).

Moartea nu este deci, pentru cel credincios, decît o stare provizorie, care va fi urmată de învierea dintre cei morți (Fil. 3:11). Și aceasta este ceea ce

Apostolul Pavel explică Tesalonicenilor. Dumnezeu Tatăl a înviat pe Domnul Isus Hristos dintre cei morți; tot așa toți aceia care au fost răscumpărați prin sîngele Său și fac astfel parte din trupul Său, vor fi înviați dintre cei morți. Glasul puternic al Domnului Isus îi va face să iasă din morminte și vor fi ridicați ca să-L întîlnească în văzduh în acelaș timp cu cei vii care au fost schimbați. Ce scenă slăvită se va desfășura atunci!

Toate sufletele sfinților adormiți vor primi un trup nou, slăvit, veșnic, pregătit pentru cer. Forma acelui trup va fi relativ corespunzătoare cu acea a trupului avută de fiecare răscumpărat în timpul vieții sale pămîntești. Noi ne vom recunoaște fără greutate în legăturile Duhului și vom fi în stare să cunoaștem chiar pe aceia pe care nu i-am cunoscut. Trupurile acestea nu vor avea totuși nici un element din trupul vechi, muritor și supus putreziri; el va fi izbăvit de păcat și deci de toate consecințele păcatului: boala, neputințele și defectele trupești care caracterizează trupurile pe care le avem acum. El nu va fi de "carne și sînge" și în consecință, nu va mai avea trebuință de mîncare și băutură, ci va fi asemănător cu trupul Domnului Isus după învierea Sa; va fi *"carne și oase" (Luca 24:39)* adică un aspect fizic perceptibil, dar fără sînge. În adevăr, sîngele - cum se vede din interzicerea de a mînca sîngele (Levitic 17:10), este suportul vieții pămîntești, materiale, trecătoare, care trebuie în mod constant să fie întreținut și reînoit prin alimente și supus legii morții și a putrezirii.

În trupul cel nou nu va mai fi așa ceva: viața nu va mai fi animată de vreo esență materială (adică legată de legile naturale care guvernează materia) ci spirituală. De aceea Cuvîntul îl numește *"un trup duhovnicesc" (1 Cor. 15:44)* o expresie care poate să pară ciudată pentru înțelegerea noastră mărginită: îm adevăr, un trup, după concepția noastră, este ceva material, pe cînd un duh este nematerial. Și totuși, așa va fi, pentru că Dumnezeu ne-o spune în Cuvîntul Lui. Într-un cuvînt nu vom mai fi supuși nici uneia din legile actuale, ale timpului sau spațiului. Din pricina aceasta Domnul Isus putea, după învierea Sa, să mănînce, dar El nu avea nici o trebuință; de asemenea, El apărea în diferite locuri și foarte îndepărtate fără să deschidă ușile, sau devenea deodată nevăzut. Aceasta va fi eliberarea totală de robia putrezirii și bucuria deplină a slobozeniei slavei copiilor lui Dumnezeu (Rom. 8:21).

Trupul acesta nou va fi dat nu numai morților în Hristos în momentul învierii lor, dar și acelor credincioși care vor fi încă vii cînd Domnul Isus se va întoarce. Nu va fi deci nici o diferență între cele două grupuri de răscumpărați:

primii vor primi trupul lor datorită învierii iar cealaltă grupă prin transformarea trupului lor pămîntesc (1 Cor. 15:51- 53). Astfel, fără să treacă prin moarte, credincioșii vii în momentul acela, pe pămînt, vor fi schimbați sau transformați. Ei vor primi deci un trup ca al celor înviați. Pavel se socotea și el printre aceștia, pentru că el aștepta pe Domnul. El să ne ajute să-L așteptăm cu aceeași dorință ca apostolul Pavel.

4. Fapt impresionant: toată această operațiune se va întîmpla într-o clipă, într-o fracțiune de secundă. Cu toate că răpirea sfinților nu va fi văzută de necredincioși, aceștia nu vor fi mai puțin uluiți cînd vor constata dispariția credincioșilor. Își vor aminti atunci înștiințările pe care credincioșii li le-au adresat cu privire la întoarcerea Domnului, dar atunci va fi prea tîrziu. "Prea tîrziu" : fie ca aceste teribile cuvinte să nu răsune într-o zi în urechile vreunuia din voi, dragi cititori! Domnul deja a adresat aici pe pămînt o înștiințare solemnă: *"Nu toți cei ce-mi zic:Doamne, Doamne, vor intra în împărăția cerurilor; ci cel ce face voia Tatălui Meu care este în ceruri. Mulți îmi vor zice în ziua aceea: "Doamne, Doamne, n-am proorocit noi în Numele Tău, n-am scos noi draci în Numele Tău, și n-am făcut noi minuni în Numele Tău?" Și atunci le voi spune: "Niciodată nu v-am cunoscut; depărtați-vă de la Mine, voi care practicați nelegiuirea" (Matei 7:21- 23).* Nu este deajuns să fi fost crescut de părinți credincioși, să fi mîncat și băut în prezența Domnului (Luca 13:26), să fi auzit învățăturile Lui, să-L fi cinstit cu buzele dar cu o inimă departe de El. Dimpotrivă, toate acestea nu fac decît să agraveze responsabilitatea fiecăruia, căci celui ce i s-a dat mult, i se va cere mult. Să avem grijă: cande la să fie plină cu untdelemn cînd va apărea Mirele, ca nu cumva ușa să ni se închidă! Ce ar trebui deci să facem ca să avem untdelemn în candelă? Untdelemnul este simbolul Duhului Sfînt. Cuvîntul lui Dumnezeu ne dă răspunsul la această întrebare: *"Și voi, după ce ați auzit cuvîntul adevărului (Evanghelia mîntuirii voastre), ați crezut în El, și ați fost pecetluiți cu Duhul Sfînt" (Ef. 1:13).*

Ce groază va umple inimile acelora care vor rămîne pe din afară. Atît cît ne este îngăduit să gîndim, răpirea credincioșilor va provoca o dezorganizare generală a condițiilor de viață, chiar grave accidente, dar mai ales un regret grozav al celor ce au știut cîte ceva despre această răpire; regret care nu-i va duce la pocăință față de Dumnezeu și la credință căci atunci va fi "prea tîrziu". După cum, altădată, oamenii l-au căutat pe Enoh și pe Ilie după răpirea lor,

probabil că și ei îi vor căuta pe credincioși peste tot, dar nu-i vor mai găsi niciodată.

Într-adevăr, aceștia vor fi pentru totdeauna cu Domnul (1 Tes. 4:17), care îi va duce în slava Tatălui Său. *"Iată-Mă, Eu și copii pe care Mi i-a dat Dumnezeu"* va spune El, cu inima plină de bucurie. Ei vor fi ca El și-L vor vedea așa cum este (1Ioan 3:2). Din pricina aceasta, ei nu vor fi numai îmbrăcați cu un trup nemuritor, dar și cu o slavă cerească; tot ce este astăzi muritor, va fi atunci înghițit de viață (2Cor. 5: 1-4). Nu spunea Domnul Isus în ultima Sa rugăciune: *"Tată vreau ca acolo unde sînt Eu, să fie împreună cu Mine și aceia, pe care Mi i-ai dat Tu, ca să vadă slava Mea, slavă pe care Mi-ai dat-o Tu? "(Ioan 17:24).* Pentru aceasta, trebuie ca mai dinainte să fim făcuți asemenea Lui, tot atît de bine în ce privește înfățișarea Lui cît și natura Sa umană. (Nu este vorba de atributele Lui dumnezeiești ci de sfințenia care caracterizează umanitatea Domnului Hristos). Este un fapt nemărginit de glorios, despre care apostolul Ioan declară: *"Ce vom fi nu s-a arătat încă" (1 Ioan 3:2).* Și siguranța că-L vom vedea aduce altă siguranță, și anume că ne vom bucura de-a lungul veșniciei, de slava casei Tatălui nostru. De aceea și noi putem să exclamăm cu apostolul Ioan: *"Vedeți ce dragoste ne-a dăruit Tatăl!" (1Ioan 3:1).*

Dacă, în adevăr, noi sîntem încă de acum, aici pe pămînt în părtășie cu Tatăl și cu Fiul Său Isus Hristos cum spune apostolul Ioan (1 Ioan 1:3), și această părtășie este pentru noi izvorul permanent de viață și putere; ce bucurie și fericire veșnică vom avea, atunci cînd vom fi pentru totdeauna cu Domnul Isus și cu Tatăl Lui și Tatăl nostru!

Da, odihna noastră este gata pregătită, lupta vieții cu toată trena de necazuri, amărăciuni, greutăți și suferințe de tot felul se va sfîrși; să ne ridicăm capul căci Domnul Isus este gata să apară pe norii cerului, El, Fiul Tatălui, Mîntuitorul dar și fratele nostru.

Capitolul 4

"Te voi păzi de ceasul încercării" (Apoc. 3:10)

1. Se pune o întrebare importantă: Biserica va fi răpită înaintea judecăților descrise în Apocalipsă, sau va trebui să treacă prin necazul cel mare? Ca să răspundem la această întrebare, trebuie să considerăm un număr de texte din Sfînta Scriptură, care arată clar că, răpirea credincioșilor în întîmpinarea Domnului Isus trebuie neapărat și fără nici o îndoială să aibe loc înaintea necazului cel mare. Venirea Domnului va constitui preludiul, sau anunțarea mai dinainte a evenimentelor care se vor desfășura în timpurile din urmă și care vor precede stabilirea împărăției de 1000 de ani.

Răpirea Bisericii - manifestarea dragostei Domnului Hristos - trebuie să se împlinească înaintea judecăților apocaliptice. În adevăr, Domnul va pune Biserica Sa scumpă la adăpost de aceste judecăți, după făgăduința pe care a făcut-o adunării din Filadelfia: *"Pentru că ai păzit cuvîntul răbdării Mele, te voi păzi și Eu de ceasul încercării care va veni peste tot pămîntul locuit" (Apoc. 3:10 Darby).* Textul grecesc original însemnează "în afară de ceasul încercării" referindu-se la loc, spațiu și timp, și nicidecum nu însemnează "cînd vei trece prin ceasul încercării". Știm că Filadelfia este imaginea Bisericii credincioase din ultimele zile. Deci, acesteia îi este adresată această scumpă făgăduință. Fără-ndoială, toți răscumpărații Domnului vor fi răpiți, indiferent de ce grupare eclesiastică aparțin.

2. Apostolul Pavel scrie în sensul acesta Tesalonicenilor care, din pricina necazurilor pe care le aveau de suferit de la o lume vrăjmașă, credeau greșit că ziua Domnului (adică ziua judecății) sosise de acum. El le spune că, dimpotrivă, Domnul le va da odihnă în ziua aceea (2 Tes. 1:7- 10).

Pe lîngă aceasta, citim în al doilea capitol al aceleeași epistole; *"Și acum știți ce-l oprește să se descopere la vremea lui. Căci taina fărădelegii a și început să lucreze; (trebuie) numai ca cel care îl oprește acum, să-l lase, pînă va fi luat din drumul ei" (2 Tes. 2:6, 7).* Reiese clar din acest text că Anticrist, agentul principal al necazului cel mare, nu poate să fie descoperit înainte ca sfinții să fi fost răpiți. Două obstacole trebuiesc deci înlăturate mai înainte ca el să poată

apare. Primul este numit "ce-l care-l oprește"; Biserica este aici pe pământ, ca un dig care oprește valul crescînd al răului, pînă în ziua în care Domnul o va aduce lîngă El. Puterea necesară stăviliri răului, vine de la Duhul Sfînt care locuiește în Biserică. Expresia "cel ce o oprește" se referă deci în mod precis la Duhul Sfînt care nemaiavînd în continuare locașul, adică Adunarea, care va fi fost răpită deja, nu se va mai opune la revărsarea răului, a minciunii și a înșelătoriilor acelui nelegiuit, sau om al fărădelegii,sau Anticrist.

Cu toate că Duhul Sfînt nu va mai fi prezent pe pământ ca Persoană dumnezeiască, El va lucra ca influență mai ales în mijlocul poporului Israel, în timpul necazului cel mare, ca să-l întoarcă la Dumnezeu (Zah. 12:10; Ez. 39:29; Isa. 59:20, 21). Tot astfel, un mare număr de suflete care aparțin celorlalte națiuni, vor fi mîntuite prin predicarea Evangheliei Împărăției (Apoc. 7:9, 14), ceea ce n-ar fi posibil fără lucrarea Duhului Sfînt (1 Cor. 12:3). Trebuie deci să admitem că El va continua lucrarea Sa pe pământ, chiar după răpirea Bisericii, cum se întîmpla de altfel înainte de Cincizecime, perioadă în care sufletele se năsteau din Duhul.

Deci înainte de răpirea Bisericii, Anticrist nu putea să se arate. Prețioasă mîngîiere pentru preaiubiții Domnului Isus.

3. După răpirea Bisericii, Dumnezeu va relua relațiile Sale cu Israel și-l va chema din nou să dea mărturie în lume, ca popor al Său. Pentru aceasta Dumnezeu a prescris o perioadă de cel puțin șapte ani. Din cele șaptezeci de săptămîni de ani care trebuie să treacă, după Daniel 9:24- 27, pînă la stabilirea Împărăției lui Mesia, numai șasezeci și nouă s-au scurs pînă la prima venire a Domnului Hristos, pe cînd ultima săptămînă, a șaptezecea, n-a venit încă precum și evenimentele profetice care caracterizează această ultimă săptămînă de ani (7 ani) (vs. 27). Ori, această săptămînă din urmă nu poate să înceapă decît după răpirea Bisericii și aceasta din mai multe motive.

a) În epistola către Romani la cap. 11:25 citim *"că o parte din Israel a căzut într-o împietrire, care va ține pînă va intra numărul deplin al neamurilor"*. Numai atunci, Israel (mai exact o rămășiță credincioasă) va fi mîntuit (Rom. 11:26). Aceasta dovedește că timpul lui Israel nu poate începe decît după răpirea Bisericii. Apostolul numește restabilirea lui Israel, o "taină"; negreșit este vorba de un minunat plan al harului lui Dumnezeu, multă vreme necunoscut în sînul creștinătății.

b) În timpul ultimei săptămîni a lui Daniel, această Evanghelie a Împărăției (Mat. 24:14 și Apoc. 11) va fi propovăduită, și nu Evanghelia harului, cea care este predicată astăzi. Apocalipsa 11 arată clar diferența fundamentală care există între aceste două vestiri. Pe cînd scopul Evangheliei harului este de a aduce pe păcătoși să primească mîntuirea și de a face din ei mădulare ale trupului Domnului Hristos, Evanghelia Împărăției va fi propăvăduită pentru ca să cîștige suflete pentru Împărăția pămîntească a Domnului Hristos. Chiar și mijloacele de care se vor sluji cei ce vor predica aceste două Evanghelii vor fi totalmente diferite. Cei care vestesc Evanghelia harului trebuiesc să fie însuflețiți de însuși duhul care caracterizează mesajul, adică de HARUL nemărginit al lui Dumnezeu care nu mai cere socoteală oamenilor de păcatele lor, ci iartă în mod gratuit pe toți aceia care cred în Domnul Isus. *"Binecuvîntați pe cei ce vă prigonesc; binecuvîntați și nu blestemați" (Rom. 12:14). "Dacă deci vrășmașului tău îi este foame, dă-i să mănînce; dacă-i este sete, dă-i să bea" (vs. 20). "Nu întoarceți rău pentru rău, nici ocară pentru ocară; dimpotrivă, binecuvîntați, căci la aceasta ați fost chemați: să moșteniți binecuvîntarea" (1 Petru 3:9).*

Nu aceasta, însă, va fi caracterul celor doi martori ai lui Dumnezeu menționați în Apoc. 11:3-6, și care trebuie să proorocească în saci, timp de o mie două sute șasezeci de zile și despre care se spune: *"Dacă cineva vrea să le facă rău, le iese din gură un foc, care mistuie pe vrășmașii lor: și dacă vrea cineva să le facă rău, trebuie să piară în felul acesta. Aceștia au putere să închidă cerul, ca să nu cadă ploaie în zilele proorociei lor; și au putere să prefacă apele în sînge, și să lovească pămîntul cu orice fel de urgie, oridecîte ori vor voi".* Se vede clar că aceasta nu este lucrarea Evangheliei Harului lui Dumnezeu, încredințată Bisericii.

Este deci lămurit că Biserica trebuie să fie retrasă mai înainte, altfel va fi imposibil ca o mărturie asemănătoare celei de la Apocalipsa 11 să poată avea loc. Ce confuzie s-ar produce dacă Biserica ar fi încă aici pe pămînt în momentul acela și dacă Evanghelia harului ar continua să fie vestită - căci atîta timp cît Biserica va fi pe pămînt, ea va fi predicată! Dacă aceste două Evanghelii diferite fundamental, ar fi propovăduite în același timp din partea lui Dumnezeu, pe care din cele două ar trebui s-o creadă oamenii? Este deci imposibil să fie astfel; în consecință, este exclus ca Biserica să fie încă pe pămînt în vremea cînd va fi predicată Evanghelia Împărăției.

c) În Apocalipsa 1:19, Domnul spune apostolului Ioan *"Scrie dar lucrurile pe care le-ai văzut și lucrurile care sînt, și cele care trebuie să vină după ele".*

"Lucrurile pe care le-ai văzut" sînt descrise în capitolul întîi: este vorba de vedenia lui Ioan în Patmos, Domnul Hristos, apărînd El Însuși îmbrăcat cu puterea lui de judecător.

"Lucrurile care sînt", le găsim în capitolele 2 și 3: Istoria Bisericii creștine și judecata pronunțată asupra ei de Fiul Omului - a Bisericii așa cum o consideră Domnul Isus cu privire la răspunderea ei ca martoră a lui Dumnezeu pe pămînt, de la Cincizecime pînă la răpirea adevăratei Biserici, și osîndirea falsei Biserici (Laodicea), vrednică numai de a fi vărsată din gura Domnului Hristos.

"Lucrurile care trebuie să vină după ele" sînt vedeniile descrise cu începînd de la capitolul 4 și continuînd pînă la sfîrșitul cărții. În capitolele 4 și 5, găsim pe toți credincioșii reuniți în cer la venirea Domnului; de la capitolul 6, încep judecățile din urmă. Familia cerească este simbolizată de acum înainte prin cei douăzeci și patru de bătrîni care înconjoară scaunul de domnie al lui Dumnezeu și sînt în deplină siguranță în casa Tatălui, în timp ce se desfășoară judecățile celor ce au rămas pe pămînt. De atunci înainte, cei răscumpărați care sînt încă în lume poartă un caracter care nu corespunde cu cel al Bisericii sub economia harului, ci mai degrabă cu cel al Evreilor. Într-adevăr, cum aceasta reiese, de pildă, din Apocalipsa 6:10, limbajul lor este la fel cu acela al rămășiței credincioase a lui Israel, așa cum îl găsim adesea în Psalmi. Cei douăzeci și patru de bătrîni, îmbrăcați în veșminte albe, avînd cununi de aur cap, reprezintă Biserica, pe aceia care au fost răscumpărați din orice seminție, limbă, popor, și națiune, și care din locuința lor cerească, vor guverna pămîntul. Așteptînd sosirea acestei mari zile, ei vor cînta în cer o cîntare nouă spre slava Mielului, spunînd: *"Vrednic ești Tu să iei cartea și să-i rupi pecețile: căci ai fost înjunghiat și ai răscumpărat pentru Dumnezeu prin sîngele Tău, oameni din orice seminție, de orice limbă, din orice popor și de orice neam" (Apoc. 5:9,10).*

În timpul tuturor judecăților care se abat asupra pămîntului, ei nu părăsesc cerul. Aceasta este o dovadă în plus că Biserica va fi adusă lîngă Domnul Isus înainte de perioada judecăților de la sfîrșit.

4. În sfîrșit, multe pasaje din Cuvîntul lui Dumnezeu declară în mod lămurit că Domnul va fi însoțit de sfinții Săi cînd va apărea în slavă ca să execute judecățile împotriva celor necredincioși (conform, printre altele, 1 Tes. 3:13; 2 Tes. 1:10; Col. 3:4; Zah.14:5; Iuda 14). Aceasta înseamnă deci că ei vor fi fost răpiți mai înainte, lîngă El. Pe lîngă aceasta, așa cum vom vedea mai tîrziu, ei vor lua parte la nunta Mielului în cer, înainte de a apărea cu El (Apoc. 19:7- 10). De sigur, în momentul acela Biserica va fi deja în slavă, altfel această nuntă cerească nu ar putea avea loc. Aceasta deci implică faptul că ea a fost răpită în cer mai înainte, pentru ca să fie cu dumnezeiescul ei Mire. Pentru ea, El nu este un judecător cum va fi pentru locuitorii pămîntului care vor avea de suferit *"mînia Mielului" (Apoc. 6:16).* Această mînie este concretizată în mod precis în teribile judecăți care vor cădea asupra celor răi, pe cînd cei răscumpărați au fost izbăviți. *"Isus, care ne izbăvește de mînia care vine". "Căci Dumnezeu nu ne-a hotărît la mînie ci ca să căpătăm mîntuirea prin Domnul Isus Hristos" (1 Tes. 1:10; 5:9).* De altfel, este izbitor faptul de a constata că nici una dintre epistole nu vorbește în amănunt de necazul cel mare, ceea ce se explică prin faptul că Biserica nu va trece prin acest necaz.

Totuși, aceasta nu înseamnă deloc că credincioșii nu sînt chemați să sufere pe pămînt înainte de venirea Domnului. Cuvîntul ne spune, într-adevăr, că *"în Împărăția lui Dumnezeu trebuie să intrăm prin multe necazuri" (Fapte 14:22)* și că: *"a venit timpul ca judecata să înceapă de la casa lui Dumnezeu; și dacă începe întîi cu noi, care va fi sfîrșitul acelora care nu ascultă de Evanghelia lui Dumnezeu?" (1 Petru 4:17).* Numeroși sînt credincioșii care, cu adevărat, au suferit deja în veacurile trecute și mai ales în aceste timpuri din urmă, fie că au fost expuși la tot felul de persecuții, fie că au suferit și ei judecățile care s-au abătut peste diverse țări. Totuși aceste judecăți au avut loc într-o perioadă în care harul este încă în plină activitate, în timp ce judecățile care vor caracteriza necazul cel mare vor depăși tot ce s-a văzut mai înainte. Domnul Însuși l-a anunțat: *"Pentru că atunci va fi un necaz așa de mare cum n-a fost niciodată de la întemeierea lumii pînă acum, și nici nu va mai fi vreodată" (Matei 24:21).*

Binecuvîntat să fie Domnul Isus pentru asigurarea pe care ne-a dat-o că ne va păzi de această încercare! Ne putem deci bucura fără nici o teamă la gîndul apropiatei Sale întoarceri. Dar să rămînem veghetori, neclintiți și activi în slujba Sa, după îndemnul pe care apostolul Petru îl dă sfinților, la sfîrșitul lucrării lui: *"De aceea, fraților, căutați cu atît mai mult să întăriți chemarea și alegerea voastră, căci, dacă faceți lucrul acesta, nu vă veți poticni niciodată. Căci*

în felul acesta, intrarea în Împărăția veșnică a Domnului și Mîntuitorului nostru, vi se va da din belșug" (2 Petru 1:10, 11).

Capitolul 5

Înfățișarea răscumpăraților înaintea scaunului de judecată al Domnului Hristos

1. Odată aduși lîngă Domnul Isus, toți răscumpărații, fără excepție, vor trebui să se înfățișeze înaintea tribunalului Domnului Hristos. *"Căci toți trebuie să ne înfățișăm înaintea scaunului de judecată al lui Hristos, pentruca fiecare să primească răsplata după binele sau răul pe care-l va fi făcut cînd trăia în trup" (2 Cor. 5:10).* Această înfățișare va avea loc înainte de nunta Mielului. Trebuie ca tot ce am făcut să fie mai dinainte pus în lumină înaintea scaunului de judecată al Domnului Hristos, în prezența lui Dumnezeu și a sfinților Săi. Toate păcatele noastre, toate lipsurile noastre, chiar cele mai ascunse vor fi desvăluite, desgolite în cele mai mici amănunte, înaintea tuturor. Și nu va fi arătat numai ce am făcut ci și ce am fost, și chipul care va apărea atunci va fi poate cu totul diferit de masca pe care am purtat-o aici pe pămînt.

Totuși, este important să precizăm că nu vom apărea înaintea acestui tribunal ca inculpați, chemați să fim osîndiți, altfel cine ar putea fi achitat? Domnul însuș spune: *"Adevărat, adevărat, vă spun că cine aude Cuvîntul Meu, și crede în Cel ce M-a trimis, nu vine la judecată, ci a trecut din moarte la viață" (Ioan 5:24).* Credinciosul n-are deci a se teme de judecata veșnică dinaintea scaunului de judecată al Domnului Hristos, unde el doar trebuie să se prezinte. Dealtfel, el va apare acolo într-un trup ceresc și slăvit, asemenea cu trupul Aceluia care va sta pe tron, și îmbrăcat cu toate desăvîrșirile Lui. El nu se va teme deci nicidecum de lumina care va fi făcută asupra întregei sale vieți trecute. El va ști că a fost răscumpărat prin sîngele scump al Domnului Hristos și că nu poate să vină la judecata de osîndă. În consecință, scaunul de judecată al Domnului Hristos nu este pentru cel credincios un loc de condamnare, cum va fi mai tîrziu pentru cei răi. Mai degrabă este locul unde se va manifesta în toată strălucirea harului, dragostea Domnului Isus și măreața Lui lucrare de Mijlocitor și Apărător.

În adevăr, noi nu ne putem face, aici jos, decît o idee slabă și încompletă despre sfințenia Lui. Nu o vom putea aprofunda decît în cer unde,

eliberați de toate piedicile trupurilor noastre muritoare și ale păcatului, vom fi făcuți în stare să lăudăm, să binecuvîntăm și să adorăm pe preaiubitul nostru Domn și Mîntuitor căci este vrednic. Dar va trebui ca mai întîi să apărem înaintea scaunului Său de judecată, să recunoaștem odată în mod clar, în lumina lui Dumnezeu, ceea ce am fost în noi înșine, și cum erau în realitate faptele noastre, cuvintele noastre, gîndurile noastre, așa cum le-a văzut și le-a judecat Dumnezeu. Numai atunci vom realiza pe deplin ce este în adevăr Harul lui Dumnezeu. Aici pe pămînt, ochii noștri sînt adesea întunecați de Satan și de duhul veacului acestuia. De cîte ori noi apreciem lucrurile cu privire la noi, ca privite printr-o sticlă colorată care deformează, mărindu-ne "meritele" și micșorîndu-ne vinovăția. Astfel va fi necesar ca să fim cu toții arătați în plină lumină, ca să realizăm pînă în cele din urmă, totala noastră nimicnicie. Atunci abia vom înțelege toată măreția și slava harului și dragostei Domnului nostru. Ce preț exagerat dăm noi prea adesea lucrărilor noastre, dragostei noastre, credinței și credinciosiei noastre! Toate acestea vor fi puse în adevărata lor lumină și cîntărite în cîntarul lui Dumnezeu; binele pe care l-am făcut a fost lucrarea harului și atunci vom recunoaște că noi nu avem nici un merit în el; totuși Domnul ne va răsplăti, ceea ce va face să strălucească și mai mult harul Său. Multe fapte vor apărea, în lumina acestui scaun de judecată, sub o înfățișare cu totul diferită decît aceea cu care le vom fi apreciat noi aici jos. Să ne gîndim în special dacă întreaga noastră activitate a manifestat duhul și trăsăturile Domnului Hristos.

2. Cît de solemnă este această înfățișare înaintea tribunalului Domnului Isus și cît de mult ar trebui să ne gîndim mai serios la ea! Aceasta ar trebui să ne facă să ne abținem, să ne stăpînim de la tot ce ar putea să ne rușineze în prezența Domnului și a sfinților Lui; să ne lăsăm conduși în toate lucrurile de Cuvîntul și Duhul Său.

Dar, spunem din nou, această perspectivă nu trebuie de loc să ne sperie, căci situația aceasta va servi în primul rînd la slăvirea Domnului Isus. Noi înșine Îi vom da slavă, căci atunci vom realiza harul minunat care ne-a condus, ne-a ajutat, ne-a sprijinit, ne-a păzit în călătoria noastră prin pustia lumii acesteia, și ne va aduce în sfîrșit în slavă, lîngă El. Astfel, în ciuda lipsurilor noastre Domnul Hristos va fi slăvit. Toate faptele noastre vor fi reconsiderate în lumina lui Dumnezeu, nu pentruca să fim osîndiți, ci pentru ca

să fim din plin puși de acord cu Dumnezeu. Numai în felul acesta inimile noastre vor deveni cu adevărat libere să-L adore și să-L laude în chip desăvîrșit.

Cum ar trebui, iubiți cititori să ne comportăm, avînd în vedere această perspectivă a tribunalului Domnului Hristos, înaintea căruia vom sta poate mai curînd decît ne închipuim, cum ar trebui să ne revizuim viața în amănunt: vorbirea noastră în care greșim atît de mult, relațiile noastre în familie și în adunare și în particular cu oamenii, într-un cuvînt în toate aspectele vieții noastre de credincioși, pentruca în primul rînd să nu dezonorăm pe Mîntuitorul nostru bun și apoi pentru a da o mărturie strălucită înaintea cerului și a celor din jurul nostru.

Domnul să pună în inimile noastre dorința de a-I sluji cu credincioșie aici pe pămînt, bucurîndu-ne mai dinainte de tot ce ne-a pregătit harul Lui în casa Tatălui!

"*.....Să vă umpleți de cunoștiința voiei Lui, în orice fel de înțelepciune și pricepere duhovnicească; pentruca astfel, să vă purtați într-un cip vrednic de Domnul, ca să-I fiți plăcuți în orice lucru: aducînd roade în tot felul de fapte bune și crescînd prin cunoașterea lui Dumnezeu*" *(Col. 1:9,10).*

Capitolul 6

Sfinţii în cer şi nunta Mielului.

1. Acum vom vedea ce ne descopere Cuvîntul lui Dumnezeu cu privire la şederea şi activitatea sfinţilor după intrarea lor în cerul prea sfînt şi pînă la arătarea în slavă împreună cu Domnul Hristos.

Sfinţii în cer sînt reprezentaţi în Apocalipsa, începînd cu capitolul al patrulea, prin cei douăzeci şi patru de bătrîni aşezaţi pe scaune de domnie, în jurul scaunului de domnie al lui Dumnezeu, îmbrăcaţi în veşminte albe şi purtînd cununi de aur. Sînt persoane simbolice, care reprezintă pe toţi sfinţii, de la primul răscumpărat pînă la ultimul suflet mîntuit înainte de răpirea Bisericii. Care este deci activitatea lor în cer? Ei sînt împăraţi (după cum o arată tronurile şi coroanele) şi, ca atare, destinaţi să domnească pe pămînt cu Domnul Hristos. Pe de altă parte ei sînt preoţi, aşa cum indică şi cîntecul lor. "*Şi ei cîntă o cîntare nouă, spunînd: Vrednic eşti Tu să iei cartea şi să-i deschizi peceţile; căci ai fost junghiat, şi ai răscumpărat pentru Dumnezeu, cu sîngele Tău, oameni din orici seminţie, de orice limbă, din orice norod şi de orice neam; şi Tu ai făcut din ei împăraţi pe pămînt* " *(Apoc. 5:9, 10).* Deja la 1 Petru 2:5, credincioşii sînt numiţi "*o preoţie aleasă, o preoţie împărătească, un neam sfînt, un popor cîştigat*". Această demnitate de împăraţi şi preoţi, pe care sfinţii o posedă chiar de aici de pe pămînt, va continua să fie partea lor slăvită în cer.

2. Dar de ce sînt ei numiţi "bătrîni" şi sînt în număr de douăzeci şi patru? Termenul de bătrîn scoate în evidenţă faptul că ei posedă descoperirea tainelor lui Dumnezeu. Îi vedem chiar informînd pe apostolul Ioan asupra unor puncte ale vedeniilor la care asistă (5:5; 7:13). Ei se interesează de evenimentele care se desfăşoară pe pămînt, iau o parte intensă la suferinţele rămăşiţei credincioase a lui Israel care trece prin necazul cel mare sub domnia lui Anticrist şi o susţin în rugăciunile lor (5:8). În sfîrşit, ei cîntă şi adoră, aruncaţi cu feţele la pămînt înaintea scaunului de Domnie al lui Dumnezeu (4:10, 11; 7:11, 12; 19:4). Uitînd luptele şi încercările pe care le-au întîmpinat în călătoria lor pe pămînt, ei nu mai au înaintea lor decît slava cerească şi fericirea veşnică. Slava Mielului le umple inimile.

Şi numărul lor este deasemenea simbolic. Pe de o parte, el aminteşte cele douăzeci şi patru clase de preoţie pămîntească, instituite de împăratul David (1 Cronici 24:7- 19); pe de altă parte, scoate în relief că sfinţii slăviţi se compun din două grupe (de două ori doisprezece), adică credincioşii care formează Biserica. Cu toate că aceste două grupe se bucură de aceeaşi slavă, ele sînt distincte (deosebite).

Aceasta apare mai lămurit în capitolul 19 unde, de la versetul 6, bătrînii nu mai sînt menţionaţi, dar unde este descrisă nunta Mielului. Găsim atunci pentru prima dată menţiunea de Mireasa Mielului, şi pe dealtă parte, invitaţi la ospătul nunţii Mielului (vezi Ioan 3:29). Această "Mireasă" cuprinde totalitatea răscumpăraţilor din dispensaţiunea harului, pe cînd invitaţii sînt toţi ceilalţi sfinţi. Ei sînt numiţi fericiţi, pentru că se bucură ca membri ai familiei cereşti (nu ai Bisericii) de binecuvîntarea slăvită pe care o are Mireasa Mielului.

3. Găsim deja în evanghelii cîteva pasaje care fac aluzie la acest eveniment solemn. Astfel în Luca 22:30, Domnul Isus făgăduieşte ucenicilor că vor mînca şi vor bea la masa Sa, în Împărăţia Sa. În capitolul 12:37, El spune că se va încinge şi-i va aşeza la masă şi se va apropia să le slujească. În Ioan 14:3, El le dă asigurarea că-i va lua într-o zi lîngă El, în casa Tatălui Său; aceste pasaje scot în evidenţă dorinţa Domnului de a fi cu ai Săi în slava Sa, în cer, şi de a le face cunoscută dragostea Lui veşnică.

Aceasta exprimă nunta Mielului, după care urmează imediat intrarea Domnului în Împărăţia Sa: "*Şi am auzit ca un glas al unei mulţimi numeroase, ca vuietul de ape mari, şi ca bubuitul unor tunete puternice, spunînd: Aleluia! Domnul, Dumnezeul nostru, Cel Atotputernic, a intrat în Împărăţia Sa. Să ne bucurăm şi să săltăm de veselie, şi să-I dăm slavă! Căci a venit nunta Mielului; soţia Lui s-a pregătit, şi i s-a dat să se îmbrace cu in subţire, strălucitor şi curat: inul subţire sînt faptele neprihănite ale sfinţilor. Şi mi-a zis: "Scrie: Ferice de cei invitaţi la ospăţul nunţii Mielului" (Apoc. 19:6- 9).*

Mireasa s-a pregătit înainte de nuntă, şi această pregătire a avut loc pe pămînt unde se realizează faptele neprihănite ale sfinţilor. Aici nu este vorba de neprihănirea Domnului Hristos care este socotită fiecărui credincios prin credinţă (1 Cor. 1:30; Rom. 5:18), ci de comportarea fiecărui răscumpărat aici pe pămînt. Totalitatea acestor fapte neprihănite reprezintă veşmîntul de in subţire, strălucitor şi curat, cu care va apărea Mireasa în ochii Mirelui, în ziua

nunții sale, apoi în ochii lumii la venirea Domnului în slavă. Manifestarea acestor fapte neprihănite, roade ale Duhului Sfînt lucrate în fiecare credincios, are aici un caracter colectiv: ele sînt văzute în totalitatea lor, ca aparținînd Bisericii însăși.

Fără îndoială, țaintea scaunului de judecată al Domnului Hristos, deci anterior nunții Mielului, se va arăta ce vor însemna firele acestui veșmînt pe care l-am țesut, adică faptele pe care le vom fi făcut aici, așa cum am arătat în capitolul dinainte. În consecință, bucuria noastră, la nunta Mielului va fi neumbrită și desăvîrșită. Totuși, ne este de folos să nu pierdem din vedere ce înseamnă în mod practic această "pregătire" și să ne dăm tot interesul, cu rîvnă, să țesem aici cît mai multe fire a acestui veșmînt de in subțire. Dar nici să nu uităm că nu faptele noastre ne vor face vrednici să stăm la masă la nuntă, ci desigur, numai harul Domnului Isus. (În altă traducere nu spune "faptele neprihănite ale sfinților", ci "neprihănirea sfinților". În adevăr, în grecește cuvîntul este "Dikaioma", care nu înseamnă fapte drepte ci produsul sau rezultatul de a fi socotit neprihănit de Dumnezeu, sau dreptul pe care îl avem cînd am devenit copilul lui Dumnezeu. În Lexicome lui Strong, "Dikaioma" este tradus: un statut de neprihănire, un decret judiciar de achitare. n. tr.). Acest har reiese de altfel din termenii pe care însăși Scriptura îi folosește: "I s-a dat să se îmbrace...". Acest veșmînt este deci un dar al harului Dumnezeu, căruia Îi place să recunoască ceea ce Duhul Sfînt a produs pentru slava Domnului Hristos.

Să observăm din nou că această nuntă este a Mielului, nume care amintește Miresei că Domnul a suferit și a fost înjunghiat pentru ea. Acest gînd va fi deci destul de potrivit ca să trezească în inimile noastre, lauda, recunoștința și adorarea.

Bucuria de asemenea va umplea cerul și sfinții și-o vor exprima strigînd: "Să ne bucurăm și să săltăm de veselie". În adevăr, va sosi momentul atît de așteptat, în care Domnul Hristos se va uni spiritual cu această Mireasă pentru care Și-a dat viața. Răspuns la bucuria inimii Sale va fi, asemenea acelui "vuiet de ape mari" și ca un "bubuit de tunete puternice". Această bucurie va consta deasemeni din faptul că îndată după nuntă, Mielul va apărea cu Mireasa Sa în slavă și putere, ca Împărat al împăraților și Domn al domnilor. Versetele următoare descriu, în adevăr, o scenă solemnă între toate: Cerul se deschide și

Hristos însuș, călare pe un cal alb, înaintează pentru ca să-Și revendice drepturile în fața lumii, să judece pământul și să stabilească Împărăția Sa slăvită. *"Și oștile din cer Îl urmau călări pe cai albi, îmbrăcați cu in subțire, alb și curat" (vs. 14).* Aceste oști sînt compuse din sfinți și nu din îngeri. Acest act solemn încheie perioada începînd de la răpirea Bisericii pînă la apariția slăvită a Domnului Hristos.

PARTEA A TREIA

DE LA RĂPIREA BISERICII PÎNĂ LA ARĂTAREA ÎN SLAVĂ A DOMNULUI ISUS

Introducere

Răpirea credincioșilor marchează sfîrșitul perioadei Bisericii și redeschide o nouă perioadă în istoria poporului evreu; adică aceea în timpul căreia Dumnezeu reia cursul căilor Sale pentru binecuvîntarea lui Israel, perioadă care culminează cu venirea Domnului Hristos ca Împărat în Sion. Deși această perioadă va fi, relativ, scurtă, ea prezintă o mare importanță, după cum reiese din foarte numeroase proorocii. Aceste proorocii le vom studia în această parte, împărțindu-le în trei grupe, și anume.

- proorociile cu privire la Israel
- cele care se referă la celelalte națiuni (neamuri)
- cele care anunță venirea slăvită a Domnului Hristos și a sfinților Lui

Unele evenimente descrise în Biblie se referă uneori și la Israel și la Neamuri, astfel că nu este totdeauna posibil a se stabili o separare distinctă între obiectele proorociei. Ni se pare deci cu atît mai mult necesar de a face în

această introducere, o schiță a faptelor care se vor desfășura în această perioadă, pentru ca cititorul să poată fi mai bine orientat.

Din șaptezeci de săptămîni (490 ani) menționați în vedenia lui Daniel 9:20-27, șasezeci și nouă s-au scurs deja. La sfîrșitul celei de a șasezici și noua, Mesia a fost respins și omorît (vs. 26). Timpul actual - în care este formată Biserica - nu este cuprins în aceste șaptezeci de săptămîni. Deci a șaptezecea săptămînă se cuprinde în intervalul dintre răpirea credincioșilor și apariția glorioasă a Domnului Isus, și ea începe cînd căpetenia Imperiului Roman încheie un legămînt cu marea majoritate, apostată, a poporului evreu (Dan. 9:27).

Se poate deci trage concluzia că se va scurge un oarecare timp înainte de a începe această săptămînă și că, din acest fapt, perioada dintre răpirea Bisericii și venirea în slavă a Domnului Hristos va depăși șapte ani.

Mai întîi, Evreii (cei din semințiile lui Iuda și Beniamin) vor fi readuși în țara lor dar fără ca ei să se fi pocăit. Apostații, formînd două treimi din tot neamul, vor fi nimiciți, pe cînd ultima treime reprezentînd rămășița credincioasă va fi încercată "cum se încearcă aurul" prin felurite judecăți (necazul cel mare) avînd drept scop să-i aducă la pocăință pe cei ce compun această a treia parte, și să recunoască, pe Mesia al lor, pe Acela pe care L-au răstignit, pe Domnul Isus Hristos.

Cît privește pe Neamuri, ele vor fi lăsate pradă înșelăciunilor și învățăturilor false; ele vor respinge în mod deschis, pe Domnul Isus Hristos.

Imperiul Roman va reînvia sub conducerea unui șef care-și va primi puterea de la Satan; el va fi plin de ură împotriva lui Dumnezeu și a poporului Său. Acest șef va încerca, la sfîrșit, să facă chiar război lui Dumnezeu și lui Hristos, dar va fi prins și aruncat de viu în iadul de foc și de pucioasă.

O altă persoană satanică ne atrage atenția și anume Anticrist care va fi mai degrabă o căpetenie religioasă cu sediul la Ierusalim; dar va exercita și o putere politică asupra Evreilor. El va lucra în strînsă legătură cu șeful Imperiului Roman. Satan va fi aruncat din cer pe pămînt, iar Anticrist va fi reprezentantul lui și va primi putere să facă minuni; El va face să cadă pe pămînt foc din cer. Anticrist va da grai unei icoane a conducătorului Împărăției Romane. Va așeza icoana aceasta în templu, la Ierusalim, și va omorî pe toți care vor refuza să se închine ei. El Însuși se va așeza în templu, dîndu-se drept Dumnezeu, astfel încît iudeii apostați îl vor aclama ca pe Mesia.

Dumnezeu va îngădui această formidabilă manifestare de putere satanică, ca o judecată asupra iudeilor și a neamurilor așa zise creștine, pentru că și unii și ceilalți au respins pe Domnul Hristos și adevărul. Cînd omul acesta va ajunge la culmea nelegiuirii, va fi nimicit de Domnul Isus în persoană îndată ce va apărea în slavă. El, Anticrist, va avea aceeași soartă ca și aliatul lui de la Roma: va fi aruncat de viu "în iadul de foc și de pucioasă".

Un al treilea personaj important ne este prezentat în proorociile care se referă la perioada de care ne ocupăm: Asirianul, numit Împăratul de la Miază-noapte sau Gog. Dumnezeu se va sluji de el ca de o nuia ca să pedepsească pe iudei, pînă în ziua cînd va apărea Domnul Hristos și va izbăvi pe poporul Său de acest vrășmaș. Dotat cu o inteligență excepțională, Asirianul își va întinde puterea recurgînd și la diplomație și la puterea armată. El va pustii Palestina cu puțin timp înainte de a apărea Domnul Isus și va intra în război împotriva lui Anticrist și a șefului Împărăției Romane.

Va asedia Ierusalimul, îl va lua și va duce în robie jumătate din populația sa. Un al doilea asediu nu va mai avea loc, căci Domnul va interveni El Însuși în această luptă și va nimici pe Asirian și armatele care vor invada orașul. El va sta pe muntele Măslinilor, situat la sud de Ierusalim, nu departe de oraș. Muntele se va împărți în două, ceea ce va umplea de groază pe locuitori. Aceste fapte se vor produce după nimicirea lui Anticrist și a șefului Împărăției Romane.

Un alt eveniment deosebit care va surveni, va fi întoarcerea celor zece seminții a lui Israel, care, dupăcum știm, au fost duse în robie în Asiria de Salmanasar, în timpul domniei lui Osia, în anul 721 înainte de Hristos (2 Împ. 17:6). Aceste seminții nu vor trece prin judecățile necazului cel mare, dar vor fi aduse în Palestina după cea de a doua jumătate a săptămînii (a 70-a) a lui Daniel. Dumnezeu va intra la judecată cu ele în mijlocul popoarelor printre care se vor găsi și în timpul călătoriei lor de întoarcere în Palestina. El va nimici pe răzvrătiții dintre ei, dar va separa o rămășiță, singura care va intra în țara făgăduinței, spre marea bucurie a celorlalți deja scăpați din cele două seminții, care după cum am amintit, intraseră în țară suferind judecățile necazului celui mare.

Astfel supraviețuitorii din aceste zece seminții vor fi gata să primească pe Mesia ca și rămășița fraților lor din celelalte două seminții (Iuda și Beniamin).

După ce-Și va fi izbăvit poporul, Domnul va judeca pe cei dintre neamuri care vor fi în viață după felul în care au tratat pe martorii Săi în timpul prigonirilor și a necazurilor, de mai înainte. Cei care îi vor fi primit și care vor fi primit Evanghelia Împărăției vor avea parte de binecuvîntarea Împărăției de o mie de ani, pe cînd ceilalți vor fi aruncați imediat în iad, pentru că au respins pe slujitorii Domnului și au respins pe Domnul Însuși. După această judecată Domnul Hristos va intra în Împărăția Sa. Satana va fi legat și aruncat în Adînc pentru o mie de ani. În lumea întreagă vor fi trimiși mesageri ca să învețe dreptatea pe toate popoarele. Cei răi vor trebui să se supună toiagului de fier al Domnului Hristos, în caz contrar vor fi osîndiți și tot pămîntul va fi plin de cunoștința lui Dumnezeu. În sfîrșit va fi ascultată rugăciunea pe care cei răscumpărați au adresat-o destul de des lui Dumnezeu în timpul acestor ani teribili: "*Vie împărăția Ta, facă-se voia Ta, precum în cer, așa și pe pămînt*".

Asupra acestor evenimente vom reveni mai pe larg.

A. Israel

Capitolul 1

Întoarcerea lui Israel în Palestina

1. Am văzut în prima parte a acestei lucrări că după ce Israel a respins și răstignit pe Mesia, a fost izgonit din țara lui și împrăștiat printre toate națiunile; iar Ierusalimul și templul au fost complet distruse. La aceasta s-a adăogat o orbire pe care Dumnezeu i-a trimes-o ca pedeapsă și care îl împiedică să-și recunoască păcatul și să se pocăiască. Dar starea aceasta nu va dura totdeauna și numeroase pasaje din Scriptură anunță restaurarea și întoarcerea la Dumnezeu a lui Israel.

"Căci nu vreau fraților să nu știți taina aceasta: o parte din Israel a căzut într-o împietrire care va ține pînă va intra numărul deplin al Neamurilor. Și atunci tot Israelul va fi mîntuit, după cum este scris: "Eliberatorul va veni din Sion; El va îndepărta nelegiuirea de la Iacov. Și acesta este legămîntul Meu cu ei, cînd le voi șterge păcatele". În ce privește Evanghelia ei sînt vrăjmași și asta spre binele vostru; dar în ce privește alegerea, ei sînt preaiubiți din pricina părinților lor. Căci lui Dumnezeu nu-i pare rău de darurile și de chemarea făcută" (Rom. 11:25- 29). Totuși, înainte de a fi restaurat în vechea lui legătură cu Dumnezeu, Israel va trebui să intre în țara sa și să întîmpine judecata pe care o merită pentru răsvrătirea lui și pentru lepădarea lui Mesia.

2. Este bine, mai întîi, să precizăm că la început vor intra numai urmașii celor două seminții, a lui Iuda și a lui Beniamin (numite în general Iuda), pe cînd celelalte zece seminții (numite Israel) nu vor reveni în Palestina decît după necazul cel mare. Se știe că primii erau eliberați din robia Babilonului, în virtutea poruncii scrise a împăratului Cirus, și că aceste două seminții erau acelea care ocupau țara cînd Domnul Isus era pe pămînt. Deci aceștia erau răspunzători de moartea lui Mesia și de aceea ele vor fi aduse întîi în țara lor să treacă acolo prin necazul cel mare. În schimb, cele zece seminții,

duse în robie de Salmanasar, împăratul Asiriei, aproape o sută douăzeci de ani înainte de deportarea lui Iuda, nu s-au reîntors niciodată și urmele lor au dispărut complet. Dumnezeu va intra în judecată cu ei în țările în care se găsesc și va extermina pe cei necredincioși, neîngăduind decît la o rămășiță credincioasă să reintre la sfîrșit în Palestina, unde se va uni cu rămășița lui Iuda pentru ca să primească pe Mesia. Vom reveni mai tîrziu asupra evenimentelor care vor marca întoarcerea celor zece seminții și ne vom mărgini să cercetăm acum pasajele cu privire la întoarcerea lui Iuda în Palestina.

Cum vor fi readuși evreii în țara lor? Dumnezeu Însuș va interveni cu putere. *"Dacă atunci inima lor netăiată împrejur se va smeri și vor primi pedeapsa nelegiuiriilor, Îmi voi aduce aminte de legămîntul Meu cu Iacov, Îmi voi aduce aminte de legămîntul Meu cu Isaac și de legămîntul Meu cu Avraam, și-Mi voi aduce aminte de țară; țara va fi fost părăsită de ei, și se va fi bucurat de sabatele ei cînd era pustiită, ei nemaifiind ..... Îmi voi aduce aminte spre binele lor de legămîntul pe care L-am făcut cu părinții lor....." (Lev. 26:41:45). "Cînd se vor întîmpla toate acestea lucruri, binecuvîntarea și blestemul pe care le pun înaintea ta, dacă le vei pune la inimă în mijlocul tuturor neamurilor între care te va risipi Domnul Dumnezeul tău, dacă te vei întoarce la Domnul Dumnezeul tău, și dacă vei asculta de glasul Lui.... atunci Domnul Dumnezeul tău, va aduce înapoi pe robii tăi, și va avea milă de tine, te va strînge din nou din mijlocul tuturor popoarelor la care te-a împrăștiat"(Deut. 30:1-3)."Căci Domnul va avea milă de Iacov și va alege iarăși pe Israel, și-i va aduce iarăși la odihnă în țara lor" (Isaia 14:1). "Îi voi scoate dintre popoare și îi voi strînge din (felurite) țări; îi voi aduce înapoi în țara lor" (Eze. 37:21). "De aceea iată, vin zile, zice Domnul, cînd nu se va mai zice: 'Viu este Domnul care a scos pe fiii lui Israel din țara Egiptului'; ci se va zice: 'Viu este Domnul care a scos pe copiii lui Israel din țara de la miază-noapte și din toate țările unde-i izgonise! Căci îi voi aduce înapoi în țara lor, pe care-o dădusem părinților lor" (Ier.16:14, 15). ".....Îi voi aduce înapoi căci Mi-este milă de ei, și vor fi ca și cînd niciodată nu i-am lepădat; .....Le voi fluiera și-i voi aduna, căci i-am răscumpărat.... Îi voi aduce înapoi din țara Galaadului și din Liban, și nu le va ajunge locul" (Zah. 10:6, 8-10).*

Dumnezeu se va servi și de neamuri ca să aducă pe fii lui Israel în țara lor. *"Popoarele îi vor lua, și-i vor aduce înapoi la locuința lor" (Isa. 14:2). "Așa zice Domnul, Dumnezeu: 'Iată voi face neamurilor semn cu mîna, și-Mi voi înălța steagul spre popoare; ele vor aduce înapoi pe fiii tăi în brațele lor, și vor duce pe fiicele tale pe umeri!'" (Isa. 49:22). "....Fiii tăi vin de departe și fiicele tale sînt*

purtate pe brațe". ".... și corăbiile din Tarsis sînt în frunte, ca să aducă înapoi de departe pe copiii tăi..." (Isa. 60:4, 9). Unele pasaje lasă să se înțeleagă se va folosi violența să-i silească să plece. Dumnezeu s-a folosit de prigonire ca să smulgă pe evrei din unele țări și să-i oblige să se întoarcă în Israel. Dar acesta nu este decît începutul, dar întoarcerea în masă a fiilor lui Israel nu se va produce decît după răpirea credincioșilor lîngă Domnul lor.

3. Care evrei se vor întoarce în țara lor? Se pare că trebuie, ca toți aceia care fac parte din Iuda să se reîntoarcă în țara lor ca să treacă prin necazul cel mare și să suporte judecățile lui Dumnezeu pronunțate împotriva lor. În schimb, cum am văzut deja, cele zece seminții nu se vor reîntoarce în Palestina cu toții, ci numai o rămășiță, despărțită de mulțimea de iudei apostată. Arabii care ocupă țara, vor trebui s-o evacueze, ceea ce, fără-ndoială va da naștere la grave conflicte. Dar făgăduințele lui Dumnezeu sînt precise: *"El a tras la sorț pentru ele, și mîna Lui le-a împărțit cu funia de măsurat țara aceasta: ele o vor stăpîni totdeauna și o vor locui din veac în veac" (Isa. 34:17).* După întoarcerea din Babilon, urmașii lui Iuda n-au rămas decît în jur de cinci veacuri în Palestina și au fost din nou, în mod brutal, expulzați de Romani. Ori, cînd Dumnezeu îi va readuce, va fi pentru totdeauna. ".... *Astfel ....îmi voi aduce aminte, spre bine, de prinții de război ai lui Iuda; îi voi zidi și nu-i voi dărîma, îi voi sădi și nu-i voi smulge" (Ier. 24:5, 6). "Dar Iuda va fi veșnic locuit, și Ierusalimul din neam în neam" (Ioel 3:20). "Îi voi sădi în țara lor și nu vor mai fi smulși din țara lor pe care le-am dat-o, zice Domnul, Dumnezeul tău" (Amos 9:15).*

4. Țara însăși, pînă atunci pustie, va fi transformată. Ea va reînflori și se va acoperi de cîmpii și de pășuni. *"Cei nenorociți și cei lipsiți caută apă și nu este ; li se usucă limba de sete. Eu, Domnul îi voi asculta; Eu, Dumnezeul lui Israel nu-i voi părăsi. Voi face să curgă rîuri pe înălțimi, și izvoare în mijlocul văilor; voi preface pustia în iaz, și pămîntul uscat în izvoare care țîșnesc. Voi face să crească în pustie cedrul, salcîmul, mirtul și măslinul; Voi pune în locurile sterpe chiparosul, ulmul și merișorul turcesc la un loc" (Isa. 41:17-19).* Dar numai după întoarcerea lor la Dumnezeu, sub domnia Domnului Hristos, fiii lui Israel se vor bucura de o binecuvîntare fără seamăn. Cînd vor reintra în țara lor, ei vor fi încă într-o stare de împietrire totală, în afară de cîteva suflete evlavioase care vor forma viitorul sîmbure al rămășiței credincioase. *"Căci ai uitat pe Dumnezeul Mîntuirii tale, și nu ți-ai adus aminte de Stînca scăpării tale; de aceea ți-ai sădit răsaduri*

plăcute, şi ai sădit butuci străini; chiar în ziua cînd îi vei planta, îi vei vedea crescînd, şi în curînd i-ai văzut înflorind: dar ziua cînd va trebui să intri în posesia lor (adică să te bucuri de rodul lor) recolta va dispare şi durerea va fi fără leac" (Isa. 17:10, 11 Darby). Aceste cuvinte de la urmă se referă la încercările care-i vor ajunge pe evrei în necazul cel mare. În capitolul 18 de la Isaia, ei sînt asemuiţi cu struguri verzi (aguridă) care sînt smulşi înainte de a se maturiza: *"Dar înainte de seceriş, cînd cade floarea şi rodul se face aguridă, el taie îndată mlădiţele cu cosoare, ba taie chiar lăstarii şi-i aruncă".* Aceste proorocii fac să se înţeleagă că starea morală a poporului evreu nu s-a schimbat din ziua cînd Domnul se plîngea că via Sa nu face decît struguri sălbatici. Toate eforturile făcute de poporul acesta de a se izbăvi singur, toate manifestările voinţei şi neprihănirii lor proprii se vor sfîrşi într-o ruină totală. Necredinţa va ajunge la culme cînd mai marii poporului vor face legămînt cu conducătorul naţiunilor occidentale (Apoc. 13:2; Dan. 9:27). În adevăr, citim în Isaia 28:14 şi 15: *"De aceea ascultaţi Cuvîntul Domnului, batjocoritorilor, care stăpîniţi peste poporul acesta din Ierusalim. Căci aţi zis: 'Noi am făcut un legămînt cu moartea, o învoială cu locuinţa morţilor: cînd va trece urgia apelor năvălitoare, nu va ajunge pînă la noi, căci ne-am făcut un adăpost din minciună şi ne-am ascuns sub falsitate'" (Darby).* Astfel judecăţile lui Dumnezeu se vor abate peste acest popor apostat în timpul necazului cel mare.

Capitolul 2

Necazul cel Mare

A șaptezecea săptămînă a lui Daniel nu va începe decît atunci cînd Dumnezeul lui Avraam Își va relua planul cu privire la poporul Său și astfel, marea paranteză a *"tainei ascunse de veacuri în Dumnezeu"* adică Biserica se va închide. Această din urmă săptămînă de ani (cca. 7 ani) va însemna sfîrșitul acestui veac rău (Gal. 1:4) și va face să se desfășoare ce anunță Daniel în ultimul verset al proorociei cu privire la timpul acela: *"El (șeful Împărăției Romane reînviată) va face un legămînt cu mulți (națiunea iudaică intrată în Palestina și devenită apostată) pentru o săptămînă (șapte ani); dar la jumătatea săptămînii (3 ani și jumătate) va face să înceteze jertfa și darul de mîncare; și pe aripa urîciunilor idolești va veni un pustiitor, pînă cînd prăpădul hotărît va fi vărsat peste cel pustiit" (Dan. 9:27).*

Domnitorul care va veni, va face mai întîi legămînt cu iudeii, apoi se va întoarce împotriva rămășiței credincioase la sfîrșitul celor trei ani și jumătate.

Dupăce a ajutat pe iudei la reconstruirea templului, va prigoni pe Israelul lui Dumnezeu (evreii evlavioși) și va face să înceteze jertfa și darul de mîncare în templul restabilit. Cu alte cuvinte, el va interzice sărbătorirea cultului și va pîngări altarul și jertfele. Aceste evenimente vor marca începutul necazului cel mare. Deci el nu va începe decît în mijlocul celei de a șaptezecea săptămînă a lui Daniel și va ține trei ani și jumătate, durată care va corespunde cu aceea a domniei lui Anticrist. Apariția acestuia va coincide de altfel cu începutul necazului cel mare. Această durată de trei ani și jumătate este confirmată de opt pasaje sub diferite forme dar care concordă între ele ("O vreme, vremi și o jumătate de vreme" Dan. 7:25; 12:7; Ap. 12:14. "Jumătatea săptămînii", Dan 9:27; "Patruzeci și două de luni", Apoc 11:2; 13:5). "O mie două sute șasezeci de zile" (Anul evreesc era de 360 de zile) Apoc. 11:3; 12:6).

De ce dă Dumnezeu astfel de date precise? Fără-ndoială pentru că vrea să arate că El rămîne stăpînul absolut al evenimentelor care se vor desfășura atunci și că, oricît ar fi de mare puterea de care vor dispune Fiara și Anticrist, ei nu vor putea să depășească, în manifestarea lor, limitele pe care li le-a impus Dumnezeu. Pe de altă parte, va fi o mare mîngîiere pentru

credincioșii chemați să treacă prin această perioadă de timp teribilă, să cunoască mai dinainte și să aibe siguranța că puterile răului nu vor triumfa. În sfîrșit, putem vedea bine, în această durată destul de scurtă, o arătare a bunătății lui Dumnezeu: răzbunarea Lui durează *"o zi, îndurarea lui un an" (Isa 61:2).* Domnul Isus Însuși spune ucenicilor : *"Și dacă zilele acelea n-ar fi fost scurtate, nimeni n-ar scăpa : dar din pricina celor aleși zilele acelea vor fi scurtate" (Matei 24:22).*

Este deci un har deosebit al lui Dumnezeu față de aleșii din necazul cel mare faptul că durata judecăților va fi scurtată și nu va depăși trei ani și jumătate.

2. Să ne ocupăm acum de judecățile care-i vor ajunge pe evreii în timpul acestei perioade. În scopul acesta, este bine să precizăm că Biblia folosește doi termeni deosebiți unul de altul pentru desemnarea acestor judecăți, după cum ele se referă la Israel sau la Neamuri. Cînd este vorba de căile lui Dumnezeu față de poporul Său, termenul folosit este "necaz" sau "mîhnire", pe cînd pentru Neamurile necredincioase care se vor închina Fiarei și vor purta semnul numelui ei, Scriptura se servește de un alt cuvînt: "mînie". Dacă deci judecățile lui Dumnezeu lovesc pe toți oamenii, pentru Israel este o vreme de necaz din care va fi izbăvit, pe cînd pentru neamurile care se vor supune lui Anticrist, va fi o vreme de "mînie", perioadă care se va încheia prin nimicirea vrășmașilor Domnului Isus. Pentru un moment, ne vom mărgini să studiem pasajiile privitoare la *"o vreme de necaz pentru Iacov" (Ier 30:7),* rămînînd ca în secțiunea următoare (B) să ne ocupăm de judecățile care vor veni peste neamuri.

Evreii, și în mod special aceia care vor intra în Israel, vor trece printr-o perioadă de înspăimîntătoare neliniște, dar Dumnezeu îi va face să se smerească și-i va pregăti să primească pe Mesia. Iată ce anunță proorocul Ieremia cu privire la Iuda : *"Așa vorbește Domnul : 'Auzim strigăte de groază; e spaimă, nu este pace! Întrebați și vedeți dacă nu cumva naște un bărbat! Pentru ce văd pe toți bărbații cu mîinile pe coapse ca o femeie la naștere? Și pentru ce s-au îngălbenit toate fețele? Vai! Căci ziua aceasta este mare; nici una n-a fost ca ea. Este o vreme de necaz pentru Iacov; dar Iacov va fi izbăvit din ea" (Ier. 30:5-7).* Daniel se exprimă în termeni tot așa de limpezi *"... căci aceasta va fi o vreme de strîmtoare, cum n-a mai fost de cînd sînt neamurile și pînă în vremea aceasta...Și...cînd puterea poporului sfînt va fi zdrobită, toate aceste lucruri se vor*

sfîrşi" (Dan. 12:1,7). Proorocia aceasta a fost confirmată de cuvintele Domnului Isus : *"Cînd veţi vedea urîciunea pustiirii (idolul care pustieşte), despre care a vorbit proorocul Daniel, aşezată în locul prea sfînt (cine citeşte să înţeleagă)...atunci va fi un necaz aşa de mare cum n-a fost niciodată de la întemeierea lumii pînă atunci şi nici nu va mai fi "(Matei 24:15, 21).*

Dar Dumnezeu se va folosi de această vreme de necaz pentru ca să scoată din acest popor o parte numită "Rămăşiţa", compusă din credincioşi care vor forma noua naţiune şi care vor moşteni Împărăţia. Este deci în acelaşi timp o vreme de smerire şi de curăţire, după cum spune Zaharia : *"În toată ţara, zice Domnul, două treimi vor fi nimicite, vor pieri, iar cealaltă treime va rămînea. Dar treimea aceasta (rămăşiţa) o voi pune în foc şi o voi curăţi cum se curăţeşte argintul, o voi lămuri cum se lămureşte aurul. Ei vor chema numele Meu şi le voi răspunde; Eu voi zice : "Acesta este poporul Meu" şi ei vor zice : "Domnul este Dumnezeul nostru" (Zah. 13:8,9).* Ca încheiere, toate neamurile de prinprejur se vor aduna ca să facă război cu rămăşiţa păstrată : *"Atunci voi strînge toate neamurile la război împotriva Ierusalimului; cetatea va fi luată, casele vor fi jefuite, femeile batjocorite; jumătate din cetate va merge în robie, dar rămăşiţa poporului nu va fi nimicită din cetate" (Zah. 14:2).*

Gîndindu-se la aceste evenimente îngrozitoare, Domnul Isus îndeamnă pe poporul Său să fugă la munţi de îndată ce Anticrist va fi introdus urîciunea pustiirii în locul sfînt, adică icoana Fiarei Romane aşezată în templul de la Ierusalim : *"Atunci cei ce vor fi în Iudea, să fugă la munţi; cine este pe acoperişul casei să nu se coboare să-şi ia lucrurile din casă; şi cine va fi la cîmp, să nu se întoarcă să-şi ia haina. Vai de femeile care vor fi însărcinate şi de cele ce vor alăpta în zilele acelea! Rugaţi-vă ca fuga voastră să nu fie iarna, nici într-o zi de Sabat" (Mat. 24:16-20).* (Căci evreii evlavioşi nu vor voi să iasă din locuinţele lor în ziua de Sabat şi pentru aceasta îşi vor găsi moartea). Acest pasaj din Scriptură arată cu ce repeziciune groaznică se vor abate peste Israel judecăţile necazului celui mare. Furia lui Anticrist cînd va fi plasat chipul Fiarei în templu, va fi în aşa fel, încît cei ce vor fi pe acoperişul caselor vor trebui să fugă de îndată ce vor afla această veste, fără să poată chiar să meargă să-şi ia hainele din lăuntrul casei lor. Tot aşa cei care vor fi la lucru pe cîmp nu vor avea vreme să se întoarcă acasă. Nici un minut nu va fi de pierdut, atît de aproape va fi pericolul de a fi prinşi şi omorîţi. Un singur gînd trebue să aibe aceşti bieţi oameni : să fugă; să fugă ca să-şi scape viaţa. Dar, mulţumită îndemnurilor pe care le-a dat Domnul în Cuvîntul Său, mulţi dintre ei vor putea să scape şi să se

pună la adăpost în munți, probabil în afara țării. Cei care nu vor fi putut să fugă, vor fi în majoritatea lor omorîți pentru că vor refuza să se închine icoanei Fiarei (Apoc. 13:14). Mai mult, toți cei care nu vor voi să primească semnul fiarei pe mîna dreaptă (muncitori manuali) sau pe frunte (muncitori intelectuali) vor fi într-o totală imposibilitate să cumpere și să vîndă (vs. 16). Numai cei care vor accepta să se închine icoanei fiarei și să-i primească semnul, vor putea să supraviețuiască. Pentru credincioșii care vor fi prinși în această plasă satanică, viața materială va deveni imposibilă.

Cît despre aceia care vor fi urmat instrucțiunile Cuvîntului lui Dumnezeu și vor fi fugit la munți, vor fi puși la adăpost de pericol și vor fi hrăniți de Dumnezeu; cum altădată poporul Israel a primit mană în timpul călătoriei prin pustiu. Să amintim cîteva pasagii care se referă la acest eveniment: *"Deaceea, iată, Eu o voi ademeni și o voi duce în pustie, și îi voi vorbi pe placul inimii ei. Acolo îi voi da iarăș viile, și valea Acor o voi preface într'o ușă de nădejde, și acolo, va cînta ca în vremea tinereții ei, și ca în ziua cînd s-a suit din țara Egiptului." (Osea 2:14,15)* Cuvinte de nădejde și făgăduințe înviorătoare atît de potrivite ca să întărească credința rămășiței cînd va trece prin încercarea cea teribilă! Să ascultăm acelaș glas care îi vorbește prin proorocul Isaia : *"Du-te poporul Meu, intră în camerele tale și închide ușa după tine; ascunde-te pentru cîteva clipe pînă cînd va trece mînia. Căci iată, Domnul iese din locul Lui, să pedepsească nelegiuirea locuitorilor pămîntului (Isa. 26:20,21).* De asemenea proorocul Ioel : *"Și Domnul va fi adăpostul poporului Său și refugiul copiilor lui Israel. Și veți ști că Eu, Domnul, sînt Dumnezeul vostru." (3:16,17)*

În sfîrșit, găsim acelaș fel de proorocie și aceași făgăduință în Apoc. 12:13,14 : *"Și cînd s-a văzut balaurul aruncat pe pămînt (la începutul necazului celui mare) va prigoni pe femeia care născuse copilul de parte bărbătească. Și cele două aripi ale vulturului cel mare au fost date femeii, ca să zboare în pustie, în locul ei, unde este hrănită o vreme, vremi, și jumătatea unei vremi, departe de fața șarpelui".* Femeia înfățișează pe Israel și "copilul" ne vorbește de Domnul Hristos *"care trebuie să cîrmuiască toate neamurile cu un toiag de fier"* și pe care balaurul n-a putut să-l mănînce, pentru că *"a fost răpit la Dumnezeu și la scaunul Său de domnie" (12:4,5) "Și femeia a fugit în pustie, unde are un loc pregătit de Dumnezeu ca s-o hrănească o mie două sute șase zeci de zile." (vs. 6)* Ne putem gîndi că locul acesta de refugiu va fi situat în Transiordania și pînă la deșertul Siriei, regiune a cărei forme geografice va permite fugarilor o protecție naturală. Împrejurările prin care va trece rămășița credincioasă ne ajută să

înțelegem scopul și înțelesul rugăciunii domnești ("Tatăl nostru" : cererea pîinii de toate zilele va fi o adevărată minune, dar Dumnezeu o va hrăni în pustie pe femeie, adică pe Israel). Neputînd nici să cumpere, nici să vîndă, pentru că vor fi refuzat să se închine fiarei, vor trebui să ceară astfel în fiecare zi lui Dumnezeu pîinea pentru a putea supraviețui și o vor primi în taină din mîna Tatălui lor. Îl vor ruga să-i păzească de ceasul ispitei, teribila ispită de a ceda insistențelor vrășmașului, ca să scape de moarte. *("Și nu și-au iubit viața lor, chiar pînă la moarte" Apoc. 12:11).* Nu vor înceta să strige la Dumnezeu ca să vină împărăția Sa și de asemenea să se facă voia Sa precum în cer și pe pămînt. Apoi, văzînd cum răul triumfă pe pămînt, ei vor cere lui Dumnezeu să-i izbăvească, izbăvire care le va fi dată cînd cele două instrumente ale lui Satan vor fi aruncate de vii în iad (Apoc. 19:20) și cînd balaurul va fi legat și aruncat în adînc pentru o mie de ani, în timpul Împărăției Domnului Hristos (20:1-3). Înțelegem din cele relatate pînă acum că rugăciunea pe care Domnul Isus i-a învățat pe ucenici nu era propriu zis destinată credincioșilor din perioada harului, ci în mod special acelora care vor fi chemați să treacă prin necazul cel mare.

Biruitorii acestei grozave încercări sînt zugrăviți în Apoc. 7 prin numărul simbolic al celor o sută patruzeci și patru de mii însemnați pe frunte cu pecetea slujitorilor lui Dumnezeu. *"Și am văzut un alt înger, (Însuși Domnul Isus) ridicîndu-se dinspre răsărit, avînd pecetea Dumnezeului celui viu; El a strigat cu glas tare la cei patru îngeri, cărora le-a fost dat să vatăme pămîntul și marea, spunînd : "Nu vătămați pămîntul, nici marea, nici copacii, pînă ce vom pune pecetea pe frunțile robilor Dumnezeului nostru. Și am auzit numărul celor ce fuseseră pecetluiți : o sută patruzeci și patru de mii, din toate semințiile fiilor lui Israel" (vs. 2-4).* Acești martori vor fi păziți de chinurile descrise în capitolul 9 : *"Și li s-a zis (lăcustelor) să nu distrugă nici iarba pămîntului, nici vreo verdeață, nici vreun copac, ci numai pe oamenii care nu aveau pe frunte pecetea lui Dumnezeu." (vs. 4)*

Se vede deci că Dumnezeu vrea să păstreze un număr hotărît de martori din toate semințiile lui Israel, ca să-i ducă în împărăția Lui. Dar numărul acesta este simbolic și negreșit că cei ce vor scăpa din necazul cel mare vor fi mai mulți decît o sută patruzeci și patru de mii, deși două treimi din iudei trebuie să fie exterminați și că, pe de altă parte, cealaltă treime (rămășița) va avea numeroși martiri, victime ale furiei prigonitoare lui Anticrist. *"Și balaurul*

a fost înfuriat pe femeie, și s-a dus să facă război cu rămășița seminței ei, aceia care păzesc poruncile lui Dumnezeu, și țin mărturia lui Isus Hristos" (Apoc. 12:17).

3. Să ne ocupăm puțin de proorocia cu privire la cei doi martori din Apocalipsa 11. *"Voi da putere celor doi martori ai Mei să proorocească, îmbrăcați în saci, o mie două sute șase zeci de zile" (Apoc. 11:3).* Durata lucrării lor corespunde cu cea a necazului cel mare. În consecință, vor fi la Ierusalim, în timpul domniei lui Anticrist, doi martori ai lui Dumnezeu, îmbrăcați cu o putere extraordinară, înfrînînd și controlînd puterea satanică a proorocului mincinos. *"Aceștia sînt cei doi măslini și cele două sfetnice, care stau înaintea Domnului pămîntului (vs. 4).* Astfel, în timpul acestei perioade de prigonire și de lepădare de credință, depășind orice închipuire, Domnul va ridica o mărturie completă și puternică dar, pentru o vreme, limitată.

".... și dacă umblă cineva să le facă rău, le iese din gură un foc care mistuie pe vrășmașii lor; și dacă vrea cumva să le facă rău, trebuie să piară în felul acesta. Ei au puterea să închidă cerul, ca să nu cadă ploaie în zilele proorociei lor; și au putere să prefacă apele în sînge, și să lovească pămîntul cu orice fel de urgie." Caracterul mărturiei care va fi dată atunci va fi cu totul deosebit de acela al Evangheliei harului. Aceasta se explică prin faptul că starea de lucruri care va domni atunci va fi cu totul alta decît cea care există pe pămînd, atîta vreme cît Biserica este încă aici jos. Mărturia astfel dată amintește pe cea a lui Moise și Ilie care de asemenea au avut puterea să transforme apa în sînge, să facă să apară diferite plăgi (Moise), și să închidă cerul trei ani și jumătate (Ilie). După cum Dumnezeu a confirmat altădată mărturia lui Moise și Ilie, va aproba și pe aceea a acestor martori credincioși care vor înfrunta ura deslănțuită a vrășmașului, reprezentat prin șeful Imperiului Roman (Fiara) și Anticrist (proorocul mincinos). Fără-ndoială că la aceste evenimente se referă următorul pasagiu din Maleahi : *"Iată vă trimit pe proorocul Ilie, înainte de a veni ziua Domnului, ziua aceea mare și înfricoșată. El va întoarce inima părinților spre copii și inima copiilor spre părinții lor ca nu cumva la vremea Mea să lovesc țara cu blestem" (cap. 4:5,6).* Această proorocie a avut o primă împlinire în Ioan Botezătorul, despre care a spus îngerul înainte de a se naște : *"El va întoarce pe mulți din fii lui Israel la Domnul, Dumnezeul lor. Va merge înaintea lui Dumnezeu în Duhul și puterea lui Ilie ca să întoarcă inimile părinților la copii, și pe cei neascultători la gîndirea celor neprihăniți, ca să pregătească Domnului un popor bine pregătit" (Luca 1:16,17).* Referirea proorocului Maleahi la "ziua

mare și înfricoșătoare a Domnului" arată că mărturia dată la Ierusalim prin cei doi martori va avea un caracter și rezultate identice ca acelea ale lui Ilie, însoțite de minuni și va aduce la pocăință pe mulți copii și părinți ai lui Israel și ei vor primi pe Mesia la vremea Sa.

"Și cînd își vor termina mărturisirea lor, fiara, care se ridică din adînc, va face război cu ei, îi va birui și-i va omorî; și trupurile lor moarte vor fi întinse în piața cetății celei mari care, în înțeles duhovnicesc, se cheamă Sodoma și Egipt, unde a fost răstignit și Domnul lor" (Apoc. 11:7,8). Puterea lui Dumnezeu îi va apăra pînă în ziua cînd, mărturisirea va ajunge la capăt și lucrarea lor se va împlini;numai atunci ei vor fi omorîți de șeful Imperiului Roman. Acesta însă nu poate să-i ucidă decît în momentul cînd îi îngăduie Dumnezeu. Este o asemănare evidentă între lucrarea de pe pămînt a Domnului Isus și a acelor doi martori. Lucrarea Lui are aceeași durată și întîmpină aceeași neîncetată împotrivire și ura fruntașilor norodului, dar nu poate fi împiedicată atîta timp cît n-a sosit încă vremea; apoi Domnul Isus a fost omorît la Ierusalim, înviind a treia zi și ridicîndu-Se la cer.

"Și oamenii din orice norod, din orice seminție, de orice limbă și de orice neam, vor sta trei zile și jumătate, și vor privi trupurile lor moarte, și nu vor da voie ca trupurile lor moarte să fie puse în mormînt. Și locuitorii de pe pămînt se vor bucura și se vor veseli de ei; și își vor trimite daruri unii altora, pentru că acești doi prooroci chinuiseră pe locuitorii pămîntului." (Apoc. 11:9,10) Se vede, din aceste versete, că activitatea martorilor va avea efecte asupra lumii întregi, deși ea se va exercita chiar la Ierusalim. Moartea lor va bucura pe toți cei răi din toate țările, adică pe necredincioșii pe care această mărturisire de neînvins, îi va umple de o ură diavolească. Bucuria celor răi izbucnește în clipa cînd gîndesc că în sfîrșit au triumfat asupra acelora care îi chinuiseră, și se uitau cu satisfacție la cadavrele lor, trei zile și jumătate (Acest pasaj pe care necredința l-a respins ca fiind o imposibilitate, n-a prezentat nici o greutate pentru credință. Ori astăzi, descoperirea televiziunei, obligă pe necredincioși să abandoneze ideia că nu ar fi posibil ca trupurile celor doi martiri să fie văzute de lumea întreagă în timpul celor trei zile și jumătate).

Dar ultimul cuvînt îl va avea Dumnezeu. El își arată puterea față de slujitorii Lui ca și față de vrășmașii lor: *"Dar după cele trei zile și jumătate, duhul de viață care vine de la Dumnezeu a intrat în ei, și s-au ridicat în picioare, și o mare frică i-a apucat pe cei ce i-au văzut. Și am auzit un glas puternic venind din cer, spunîndu-le : "Suiți-vă aici! Și s-au suit la cer în nor, și vrășmașii lor i-au*

văzut. Și în ceasul acela a fost un mare cutremur de pământ; și a zecea parte din cetate s-a prăbușit și șapte mii de oameni au fost omorîți în cutremurul de pământ; și ceilalți s-au îngrozit și au dat slavă Dumnezeului cerului" (vs. 11, 13). Astfel, diavolul și slujitorii lui au fost acoperiți de rușine în mod public în clipa cînd credeau că au biruit, și glasul Domnului n-a încetat să se facă auzit pînă la sfîrșit, spre mîntuirea acelora care vor recunoaște domnia Lui și vor refuza să se supună lui Anticrist, preferînd să-și dea viața (Apoc. 13:15).

4. În adevăr, mulți vor fi martorii printre rămășița credincioasă. Credincioșia lor va fi răsplătită în aceea că vor învia înainte de arătarea slăvită a Domnului Hristos și vor fi părtași cu El în timpul Împărăției Sale. Multe locuri din Scriptură vorbesc de suferințele lor, de amărăciunile și de nădejdea lor.

Adeseori, rămășița martirizată, recunoscîndu-și păcatele lor și ale neamurilor, primesc încercarea ca pe o pedeapsă dreaptă : *"Nelegiuirile voastre au făcut un zid de despărțire între voi și Dumnezeul vostru; păcatele voastre vă ascund fața Lui.... De aceea judecata dreaptă este departe de noi și dreptatea nu ne ajunge; așteptăm lumina și iată întunerecul.... în mijlocul celor sănătoși sîntem ca niște morți.... așteptăm mîntuirea și ea este departe de noi: Căci fărădelegile noastre s-au înmulțit înaintea Ta, și păcatele noastre mărturisesc împotriva noastră" (Isa. 59:2-12).*

În multe pasaje, rămășița strigă răzbunare la Dumnezeu împotriva vrășmașilor ei: *"Să vină moartea peste ei; Să se coboare de vii în locuința morților! Căci răutatea este în locuința lor, în mijlocul lor" (Ps. 55:15). "Dumnezeule, zdrobește-le dinții. Smulge Domne măselele acestor pui de lei... cel fără prihană se va bucura la vederea răsbunării, își va scălda picioarele în sîngele celor răi" (Ps. 58:6...)*

Dacă ne este greu să înțelegem astfel de blesteme, nu trebuie să uităm că perioada harului trecuse și că, de altă parte, aceste cuvinte sînt adresate instrumentelor lui Satan deslănțuit împotriva sfinților și a rămășiței credincioase. Aceștia vor fi expuși la o prigoană a cărei intensitate nu ne-o putem închipui și care va lovi o așa de mare mulțime încît sîngele martirilor va fi vărsat ca apa, de jur împrejurul Ierusalimului. *"O, Dumnezeule, au năvălit neamurile în moștenirea Ta, au pîngărit Templul Tău cel sfînt și au prefăcut Ierusalimul într-un morman de pietre. Trupurile moarte ale robilor Tăi le-au dat să le mănînce păsările cerului și carnea sfinților Tăi, fiarelor pămîntului. Ca apa le-au vărsat sîngele de jur împrejurul Ierusalimului" (Ps. 79:1-3).*

Dar ei nu cheamă numai răzbunarea lui Dumnezeu pentru sîngele martirilor; ei imploră și izbăvirea Sa din sînul adîncei lor nenorociri și gustă mai dinainte bucuria care va fi partea lor împreună cu Domnul Hristos.

În Apocalipsa 6:9-11, găsim o aluzie la aceste timpuri de prigoană: *"Cînd a rupt Mielul pecetea a cincea, am văzut sub altar sufletele celor ce fuseseră junghiați din pricina Cuvîntului lui Dumnezeu, și din pricina mărturiei pe care o dăduseră. Și strigau cu glas tare, spunînd: "Pînă cînd, Stăpîne, Tu care ești sfînt și adevărat, zăbovești să judeci și să răzbuni sîngele nostru asupra locuitorilor pămîntului?"* Fiecăruia dintre ei i s-a dat o haină albă și li s-a spus să se mai odihnească puțină vreme, pînă cînd se va împlini numărul tovarășilor lor de slujbă și al fraților lor, care aveau să fie omorîți ca și ei. Diferite pasaje din Apocalipsa anunță în adevăr martirajul altor credincioși, victime ale fiarei înfuriate (Ap. 12:11; 13:7; 15:2-4), biruitori asupra fiarei, asupra icoanei ei și asupra numărului ei. Toți acești martiri sînt uniți cu Hristos, cu Biserica și cu sfinții Vechiului Testament, așa după cum reiese din următoarele versete: *"Și am văzut (niște) scaune de domnie, și ei erau așezați pe ele, și li s-a dat judecata; și am văzut sufletele celor ce li se tăiaseră capul din pricina mărturiei lui Isus și a Cuvîntului lui Dumnezeu" (Apoc. 20:4).* Toți, fiind atunci în număr deplin, au împărățit cu Hristos o mie de ani.... Fericiți și sfinți sînt cei ce au parte de întîia înviere! Asupra lor, a doua moarte nu are nici o putere, ci vor fi preoți ai lui Dumnezeu și ai lui Hristos , și vor împărăți cu El o mie de ani" (vs. 4 și 6) Astfel martirii rămășiței lui Israel vor avea un viitor mai slăvit decît frații lor scăpați și care vor intra în Împărăția pămîntească a Domnului Hristos. Moartea lor îi va face să treacă în slava cerească, și deși nu vor participa, propriuzis, la odihna și binecuvîntările pămîntești a Împărăției lui Mesia, ei vor fi cu atît mai mult în mod intim asociați cu El în această Împărăție ca și toți aceia care vor fi avut parte de prima înviere sau care vor fi schimbați la venirea Domnului Isus.

Capitolul 3

Anticrist

Am amintit, deja, de mai multe ori de acest personaj care va juca un rol de prim ordin după răpirea Bisericii. De aceea ni se pare nimerit să rezervăm un capitol special acestui subiect, în care vom cerceta ce ne spune Cuvîntul cu privire la originea lui, la puterea lui teribilă, la caracteristicile lui precum și la sfîrșitul lui dramatic.

1. În capitolul al treisprezecelea de la Apocalipsa, apostolul Ioan descrie vedenia pe care a avut-o despre cele două fiare care se ridică, una după alta, prima din mare, și a doua din pămînt. Prima fiară care este simbolul conducătorului Împărăției romane, Împărăție care se afla într-o stare de anarhie revoluționară, înfățișată printr-o mare agitată, nu ne va reține atenția, deocamdată; vom reveni asupra ei în secțiunea următoare în care vom descrie evenimentele profetice privitoare, în mod special, la Neamuri. În schimb, ne vom ocupa de a doua fiară care este imaginea lui Anticrist, și vom lua aminte la descrierea pe care ne-o dă Cuvîntul despre această persoană: "*Apoi am văzut ridicîndu-se din pămînt o altă fiară, care avea două coarne ca ale unui miel, și vorbea ca un balaur*" *(Apoc. 13:11)*. Mai întîi, simbolul de care se folosește Cuvîntul - o fiară - scoate în evidență lipsa relației cu Dumnezeu care va caracteriza pe Anticrist. În adevăr, animalul, spre deosebire de om, nu are nici o conștiință despre existența lui Dumnezeu; el a fost creat exclusiv pentru pămînt și nu privește decît în jos. Omul, dimpotrivă, a fost creat să cunoască pe Dumnezeu; chiar căzut în păcat și ignoranță, el știe că există o Ființă superioară, nevăzută, față de care se simte răspunzător de faptele sale. Anticrist va avea, din punct de vedere moral, acest caracter de animal care ignorează total pe Dumnezeu. Întregul sistem religios pe care îl va înființa va avea ca scop să detroneze pe Dumnezeu și să se așeze el în locul lui Dumnezeu ca obiect de închinare. Pe de altă parte, se poate vedea, în simbolul acesta de fiară, caracterul imperial, prin asemănare cu împărățiile reprezentate tot prin animale în proocociile lui Daniel. Aceasta arată că Anticrist nu va fi numai un șef religios, ci va exercita și o formidabilă autoritate politică. De fapt, el va fi

aclamat ca împărat de iudeii apostați (care au lepădat pe Dumnezeu). Despre Anticrist a vorbit Isus cînd a zis: *"Eu am venit în Numele Tatălui Meu, și nu Mă primiți; dacă va veni un altul, în numele lui însuși, pe acela îl veți primi" (Ioan 5:43).*

2. O a doua trăsătură particulară a acestei fiare, este că avea două coarne ca un miel. Aceasta scoate în evidență pretenția lui Anticrist de a semăna cu Mesia, al cărui loc se silește să-l ia făcînd felurite minuni cu puterea pe care i-o va da diavolul. În adevăr, vedem că fiara "vorbea ca un balaur". Satana va vorbi prin gura lui Anticrist. De aceea , rămășița credincioasă nu va avea nici o greutate să-i recunoască originea diabolică, cu toată deghizarea prin care va reuși să se facă ovaționat ca Mesia lui Israel de evreii necredincioși.

El se ridică " din pămînt", imaginea unui regim politic organizat și stabil, în contrast cu starea de nestabilitate și anarhie, figurată prin cuvîntul "mare". Aceasta dovedește că Anticrist nu va apare decît după ce Împărăția Romană va fi fost restabilită și bine organizată. De altfel, a doua fiară (deci Anticrist) *"lucra cu toată puterea fiarei dintîi, înaintea ei; și făcea ca pămîntul și cei ce locuiesc pe el să dea cinste fiarei dintîi" (vs. 12).* Acest pasaj, arată clar înțelegerea care va uni pe aceste două instrumente ale lui Satan, primul ca deținător al puterii politice și avînd sediul la Roma, al doilea ca deținător al puterii religioase cu sediul la Ierusalim. Dar se vede deasemenea că Anticrist este, în activitatea sa satanică, mai energic decît fiara romană care nu făcea minuni. De totdeauna, diavolul s-a slujit, mai înainte de orice, de ceea ce se numește religie, ca să-și împlinească planurile. Din pricina aceasta el va da o putere extraordinară lui Anticrist. După ce Biserica a fost răpită și Satan a fost izgonit și azvîrlit pe pămînt, după o luptă cu arhanghelul Mihail și îngerii lui după cum citim în Apocalipsa 12:7-9. *"Vai de voi pămînt și mare, căci diavolul a coborît la voi, cuprins de o mînie mare, știind că are puțină vreme" (vs. 12).* Se poate, deci, ușor închipui cît de teribile vor fi arătările acestei mînii satanice care va inspira toate acțiunile lui Anticrist lucrînd în acord cu conducătorul Imperiului Roman. Datorită puterii pe care i-o va da diavolul, el va face "mari minuni", făcînd să se coboare foc din cer pe pămînt înaintea oamenilor (Apoc. 13), ca și proorocul Ilie. Prin aceste minuni, el va reuși să înșele o mare mulțime de oameni. Apostolul Pavel anunță și el aceste fapte, numind pe Anticrist "omul fărădelegii, fiul pierzării, protivnicul," termeni care înfățișează bine: viclenia, subtilitatea și puterea diavolească care vor însoți arătarea lui. Și

adaogă: *"Arătarea lui se va face prin puterea Satanei, cu toate amăgirile nelegiuirilor pentru cei ce sînt pe calea pierzării,"* pentru că n-au primit dragostea adevărului ca să-i facă pe oamenii să i se închine, luînd locul lui Dumnezeu şi al Domnului Hristos. Capabilitatea lui unită cu "lucrarea de rătăcire" trimeasă de Dumnezeu Însuşi, va înşela pe toţi oamenii *"care n-au crezut adevărul ci au găsit plăceri în nelegiuire" (vs. 12).* Satan va face o falsă imagine a Domnului Hristos, astfel încît locuitorii pămîntului se vor lăsa repede prinşi în plasa minciunilor lui şi nu vor şovăi să se închine îndată lui Anticrist şi fiarei romane. În adevăr, în 2 Tesaloniceni 2:4, citim că "Anticrist se va aşeza în templul lui Dumnezeu dîndu-se el însuşi drept Dumnezeu".

Pe de altă parte, el va spune *"locuitorilor pămîntului să facă o icoană fiarei, care avea rana de sabie şi trăia (fiara romană). Şi i s-a dat putere să dea suflare (nu viaţă) icoanei fiarei, astfel ca icoana fiarei să vorbească, şi ea, să facă să fie omorîţi toţi cei ce nu se vor închina icoanei fiarei" (Apoc. 13:14, 15).* Dar este arătat că Anticrist va avea el însuşi o mai mare priză asupra mulţimilor. El se va sluji de puternica influenţă a Împărăţiei romane şi va lucra cu toată puterea fiarei dintîi. Pe lîngă aceasta, el va fi în măsură să realizeze minuni pe care împăratul roman nu va fi în stare să le facă. Rezultatul va fi că va reuşi să înşele pe locuitorii întregului pămînt.

3. Anticrist va fi "supraomul" pe care-l aşteaptă lumea, chiar acum, în timpurile acestea de tulburări de tot felul, şi îl vor aclama ca pe un salvator. Respingînd pe adevăratul Mîntuitor, şi iubind mai mult întunericul decît lumina, oamenii se vor lăsa înşelaţi fără greutate de acest hristos fals, pe care apostolul Pavel îl numeşte "omul păcatului". El va face posibilă orice măsură a răului pe care o poate atinge omul, şi va fi astfel prototipul celui mai mare păcătos. Mai mult, numele lui (care înseamnă "împotriva lui Hristos") îl descrie ca pe acela care trebuie să fie cel mai mare adversar al Domnului Hristos care a existat vreodată între oameni. El va tăgădui că Isus este Hristosul. Dar el va tăgădui şi pe Tatăl şi pe Fiul (1 Ioan 2:22). Unealtă a diavolului, el va fi omul totalmente pervertit şi duşman al Domnului Isus Hristos, trimisul Tatălui, Omul desăvîrşit. Domnul Isus este Dumnezeu, care s-a făcut om, ca să mîntuiască pe păcătoşi; Anticrist, este falsul Mesia, omul care se dă drept Dumnezeu şi care cu ajutorul puterii primite de la Satan, se va strădui să antreneze pe oameni să se răscoale împotriva lui Dumnezeu şi să facă război Domnului Hristos. Domnul Isus este chipul Dumnezeului nevăzut (Col. 1:15),

întipărirea Ființei Lui (Evrei 1:3) în așa fel că El Însuși putea să spună: *"Cine M-a văzut pe Mine, a văzut pe Tatăl" (Ioan 14:9).* Anticrist, deși deghizat în miel, poartă trăsăturile și caracterele celui ce l-a trimes: Satan. Ioan îl zugrăvește sub trăsăturile unui animal vorbind ca un balaur, acel balaur roșu care este descris în Apoc. 12, și care nu este altul decît diavolul. Acesta se silește să imite pe Dumnezeu, creind o treime diabolică (Satana, Fiara romană și Anticrist), o biserică falsă, cu slujitori ai minciunii și făcînd minuni ca să înșele. Anticrist este chemat să joace un rol de primă importanță în această organizație satanică, totdeauna cu scopul de a se opune Domnului Hristos și de a se da drept Mesia. El se ridică din pămînt și vine în numele lui însuși ca să împlinească voia diavolului (Apoc. 13:11; Ioan 5:43), așa cum Domnul Isus s-a coborît din cer în numele Tatălui și ca să împlinească voia Lui (Ioan 6:38; 5:43). El a fost Mielul înjunghiat, oaia mută, chinuit și asuprit, El n-a deschis gura; toate acestea ne vorbesc de zdrobirea Lui, de blîndețea Lui, de dragostea Lui pentru noi, păcătoșii (Isa. 53; Fil. 2:5-8). Anticrist este o fiară sălbatecă, o ființă crudă, obraznică, care nu va avea grijă de turmă, ci dimpotrivă, sfîșiind oile și devorîndu-le (Zah. 11:6, 16). El va primi, cum am mai spus, puterea direct de la diavolul, arătarea lui va fi "prin puterea Satanei" (2 Tes. 2:9), pe cînd Domnul Isus a spus ucenicilor Săi: *"Toată puterea Mi-a fost dată în cer și pe pămînt", și "Toate lucrurile Mi-au fost date de Tatăl Meu" (Mat. 28:18; 11:27).*

4. Această comparație arată cum Anticrist va fi opusul Domnului Hristos atît în caracterul lui cît și în activitatea sa, deși Satana se silește să facă din falsul său mesia o oribilă caricatură a Domnului Isus. Totuși, pe acest fals mesia oamenii îl vor primi și i se vor închina, pentru că n-au vrut să creadă în Fiul lui Dumnezeu. Și datorită efectului acestei nemaiauzite puteri de înșelăciune, ei se vor prosterne înaintea acestui trimes al lui Satan. Lucrarea de rătăcire pe care le-o va trimite Dumnezeu ca să creadă o minciună unită cu minunile și semele făcute de Anticrist, va face pe iudeii apostați să admită că el este Mesia atît de multă vreme așteptat, în timp ce națiunile așa zise creștine îl vor aclama ca pe Hristos care a revenit sau ca pe supraomul timpurilor din urmă. Domnul Isus Însuși a avertizat pe ucenicii Lui despre această puternică înșelăciune care se va întîmpla atunci și care va cîștiga mari mulțimi (Mat. 24:4, 5). Această lucrare de rătăcire va fi o teribilă pedeapsă din partea lui Dumnezeu împotriva oamenilor care vor fi refuzat să creadă adevărul și au găsit plăcere în nelegiuire. Deasemeni, aleșii din timpurile acelea vor avea nevoie să

fie păziți și luminați de Dumnezeu, ca să reziste înșelăciunii lui Anticrist. De altfel ei vor putea să-l recunoască datorită învățăturilor Cuvîntului și vor fi astfel feriți de această influență diavolească. *"Iată, v-am spus mai dinainte" (Mat. 24:25), "Cine are urechi de auzit să audă!" (Apoc. 13:9).*

Cei ce vor refuza să se supună puterii lui Anticrist vor fi omorîți. Tot aceasta va fi și soarta credincioșilor care nu vor voi să se prosterne în fața chipului împăratului roman instalat în templul de la Ierusalim, sau care vor refuza să primească semnul lui, sau numele sau numărul lui pe frunte sau pe mînă. Nu va fi posibil să cumperi sau să vinzi fără semnul acesta. Numărul fiarei romane este de șase sute șasezeci și șase. Nu este treaba noastră să explicăm însemnătatea acestui număr (s-au dat pînă acum 120 de interpretări diferite). "Priceputii" care vor fi pe pămînt atunci îl vor înțelege și pentru ei această înțelegere va avea o valoare literală (Dan. 12:10).

5. Să considerăm acum cîteva alte pasaje cu privire la Anticrist.

Proorocul Daniel ne procură multe indicații cu privire la acest subiect. *"Împăratul va face ce va voi; se va înălța, se va slăvi mai pe sus de toți dumnezii, și va spune lucruri nemaiauzite împotriva Dumnezeului dumnezeilor; și va propăși pînă va trece mînia, căci ce este hotărît se va împlini. Nu va ține seamă nici de Dumnezeul părinților săi, nici de dorința femeilor; nici de vreun alt dumnezeu; căci se va mări pe sine însuși mai presus de toți. În schimb, va cinsti pe dumnezeul cetățuilor: cu aur, cu argint, și cu pietre prețioase și cu lucruri de dorit, el va cinsti un dumnezeu pe care părinții lui nu l-au cunoscut; și cu un dumnezeu străin va lucra în locurile întărite; cui îl va recunoaște îi va da multă slavă; are să domnească peste mulți și le va împărți țara ca răsplată" (Daniel 11:36-39).* Deși scrisă cu veacuri înainte de epistola lui Pavel către Tesaloniceni, proorocia lui Daniel descrie, în termeni aproape la fel, caracterul și activitatea diavolească a lui Anticrist; voință înverșunată de a-și impune puterea asupra tuturor oamenilor, și împotrivire față de Dumnezeu și de Domnul Hristos precum și mîndrie care îl împinge ca să ceară să i se închine toată lumea. Proorocia lui Daniel cuprinde totuși amănunte în plus, foarte interesante. Mai întîi, se poate trage concluzia că Anticrist va fi un evreu, căci s-a spus că nu va ține seama de Dumnezeul părinților săi și care se aplică cu toată siguranța la Iehova, adevăratul Dumnezeu al lui Israel. De altfel, dacă n-ar fi evreu, n-ar putea de loc să se impună evreilor apostați ca fiind Mesia cel făgăduit. Însuși Domnul Isus face aluzie la lucrul acesta în Ioan 5: *"Eu am venit în numele Tatălui Meu și*

nu Mă primiți, dacă va veni un altul (Anticrist) în numele lui însuși, pe acela îl veți primi" (vs. 43). Lepădînd și răstignind pe adevăratul Mesia venit în numele Tatălui, ei vor fi gata să primească pe falsul Mesia, proorocul mincinos (Apoc. 19:20), care va veni în numele lui însuși, și se va face adorat în templul de la Ierusalim. Acest om care se va înălța mai presus de tot ce se poate numi Dumnezeu (cum spune Pavel *"mai pe sus de tot ce se numește Dumnezeu sau de ce este vrednic de închinare" 2 Tes. 2:4),* va cinsti pe "dumnezeul cetățuilor", ceea ce se cheamă în vorbirea modernă "forțele armate". În adevăr pe lîngă puterea pe care o va primi de la diavolul, el se va baza în primul rînd pe arme ca să-și implinească planurile. Trebuie să recunoaștem că ce se întîmplă astăzi în lume, în special în anumite țări, ne dă o imagine a regimului pe care îl va instaura Anticrist: însuși cultul forței și al minciunii, al împotrivirii față de Dumnezeu și de ai Săi, caracterizat printr-un duh de violență și de materialism. De altfel Cuvîntul spune că acest duh al lui Anticrist este acum în lume. *"Orice duh care nu mărturisește că Isus Hristos a venit în trup, nu este de la Dumnezeu ci este duhul lui Anticrist, de a cărui venire ați auzit. El chiar este în lume acum" (1 Ioan 4:3). "Căci în lume au ieșit mulți înșelători care nu mărturisesc că Isus Hristos vine în trup: acela este înșelătorul, Anticristul" (2 Ioan 7).* Duhul acesta care deja domnește astăzi, va ajunge la culme în acela care este numit "omul păcatului fiul pierzării, nelegiuitul". Dumnezeu să ne păstreze departe de influența duhului care domină în acest veac rău.

Proorocul Isaia a vorbit și el de Anticrist, în deosebi în capitolul 57: *"Te duci la împărat cu untdelemn, și ți-ai înmulțit miresmele, ți-ai trimis solii departe și ai decăzut pînă în locuința morților" (vs. 9).* Reiese din acest pasaj că iudeii apostați vor primi pe Anticrist cu mari onoruri. Dar Dumnezeu nu vede decît o decădere pentru poporul Său, o degradare care-l va conduce în iad. În capitolul 30, Isaia descrie sfîrșitul lui Anticrist. Vom reveni asupra acestui lucru.

În sfîrșit, Zaharia anunță deasemenea împărăția de scurtă durată a lui Anticrist. *"Căci iată că voi ridica în țară un păstor, căruia nu-i va păsa de oile care pier, care nu va căuta pe cele împrăștiate, nu va lega pe cele rănite și nu va hrăni pe cele sănătoase; ci va mînca din carnea celor grase, și le va rupe copitele. Vai de păstorul de nimic care părăsește turma! Sabia va cădea pe brațul său și pe ochiul său cel drept. Brațul îi va fi uscat de tot și ochiul său drept va fi întunecat de tot" (Zah. 11:16, 17 Darby).* Om aspru și crud, Anticrist nu va avea milă de supușii lui și nu se va îngriji decît să-și întoarcă puterea pentru satisfacerea mîndriei lui fără măsură.

6. Totuși judecata lui Dumnezeu va cădea peste el și va pune capăt acestei scurte, dar crude domnii. Cînd va umple măsura nelegiuirilor lui, judecata grozavă necruțătoare și fulgerătoare, va veni peste el. Multe locuri din Cuvîntul lui Dumnezeu arată că va fi nimicit nu prin forța armatelor sau a îngerilor, ci a Domnului Însuși, la venirea Sa în slavă. Proorocul Zaharia exprimă aceasta în termeni simbolici: "Brațul îi va fi uscat de tot și ochiul său drept va fi în totul întunecat". Apostolul Pavel spune și mai precis că "*Domnul Isus îl va nimici cu suflarea gurii Sale și-l va prăpădi prin arătarea slavei Sale*" *(2 Tes. 2:8).* Isaia declară într-un text de care am amintit mai înainte: "*Căci de multă vreme este pregătit Tofetul și pentru împărat (Anticrist); l-a făcut adînc și lat, este făcut cu foc și lemn din belșug: suflarea Domnului îl va aprinde ca un șuvoi de pucioasă*" *(Isaia 30:33).* (Tofetul este un loc situat în valea lui Hinom, lîngă Ierusalim, unde se aduceau jertfe omenești lui Moloh (2 Împ. 23:10 și Ier. 7:31). Acest loc, numit și "Valea lui Hinom" a dat naștere la cuvîntul grecesc "Gheena" locul de chin fără sfîrșit). Pedeapsa rezervată lui Anticrist este clar arătată în Cuvînt: el va fi aruncat de viu în iad. Aceasta este confirmată în Apocalipsa, care declară solemn că aceeași soartă îl așteaptă pe conducătorul Imperiului Roman. Astfel, aceste două instrumente ale Satanei unite în activitatea lor nelegiuită și răufăcătoare, vor suferi aceeași judecată. "*Și fiara a fost prinsă (împăratul roman), și împreună cu ea, a fost prins proorocul mincinos (Anticrist) care făcuse înaintea ei semnele.... Amîndoi au fost aruncați de vii în iazul de foc, care arde cu pucioasă*" *(Apoc. 19:20).* Judecata aceasta va fi executată atît de rapid și cu atîta putere - Domnul Isus se va coborî El Însuși din cer ca să o execute - încît cei doi complici ai Satanei nu vor putea să opună nici cea mai mică rezistență, nici să fugă. După ce au făcut să tremure toată omenirea și au omorît nenumărați martori ai lui Hristos, vor cădea ca niște mizerabile manechine de paie înaintea Aceluia cu care au vrut să facă război, după cum vom vedea cînd vom studia istoria șefului Împărăției Romane reconstituite. Dar Domnul Isus va apare ca Domnul domnilor și Împăratul împăraților, în fruntea armatelor cerești și a tuturor sfinților Săi slăviți și "suflarea gurii Sale" va fi deajuns ca să nimicească pe cei doi agenți ai lui Satan și să-i arunce, fără nici o altă judecată, în flăcările veșnice, unde va fi aruncat și diavolul o mie de ani mai tîrziu.

Capitolul 4

Izbăvirea rămășiței credincioase a poporului evreu

Cea mai mare parte dintre Evreii care se vor întoarce primii în Palestina (Statul Israel de azi) se vor lăsa prinși în cursa diavolului, vor aclama pe Anticrist drept Mesia și vor face legământ cu împăratul roman. Dar printre ei vor fi unii care își vor recunoaște păcatele personale și ale neamului lor, se vor smeri înaintea lui Dumnezeu și vor refuza să se supună lui Anticrist. Mulți dintre ei vor pecetlui mărturia lor cu sîngele lor, în timp ce alții vor fi păstrați și izbăviți prin venirea Domnului Isus împreună cu sfinții Săi. Vom examina cîteva pasaje care prezintă evenimentele care se vor produce atunci.

1. Această întoarcere la Dumnezeu va fi negreșit lucrarea Duhului Sfînt, după cum o spun mulți prooroci. *"Pe pămîntul poporului Meu cresc spini și mărăcini.... pînă se va turna Duhul de sus peste noi și atunci pustia va deveni un pămînt roditor" (Isa. 32:13, 15). "Voi turna Duhul Meu peste sămînța ta și binecuvîntarea Mea peste odraslele tale" (Isa. 44:3). "Și cei de la apus se vor teme de numele Domnului și cei de la răsărit, de slava Lui..... Și Răscumpărătorul va veni la Sion și la aceia ai lui Iacov, care se vor întoarce de la răzvrătirea lor, zice Domnul. Și, cît despre Mine, iată legămîntul Meu cu ei, zice Domnul: Duhul Meu care este peste tine, și cuvintele Mele, pe care le-am pus în gura ta, nu se vor depărta de gura ta și de gura seminței tale.... de acum și pînă în veac" (Isa. 59:19-21).*

Proorocul Ezechiel proclamă același adevăr: *"Și vă voi aduce în țara voastră; voi vărsa peste voi ape curate.... Și vă voi da o inimă nouă și voi pune în voi un duh nou....; Și voi pune Duhul Meu în voi, și vă voi face să umblați după poruncile Mele și să păziți și să împliniți legile Mele" (Ezech. 36:24-27). "Și nu le voi mai ascunde fața Mea, căci voi turna Duhul Meu peste casa lui Israel, zice Domnul" (Ezech. 39:29).* Și în vedenia cu oasele uscate, Ezechiel ne spune cum Domnul i-a poruncit să vestească venirea Duhului peste oasele uscate care se apropiaseră unele de altele, imagine a restaurării și a întoarcerii la Dumnezeu a

lui Israel. *"El mi-a zis: 'Proorocește suflării, proorocește fiul omului, și zi suflării: Așa zice Domnul Dumnezeu: Duhule, vino din cele patru vînturi și suflă peste morții aceștia, ca să învieze. Și am proorocit după cum mi s-a poruncit; și suflarea (de viață) a intrat în ei și au înviat și au stat în picioare - o imensă oștire" (Ezech. 37:9, 10).*

2. Proorocii Ioel și Zaharia anunță ce se va întîmpla cînd rămășița credincioasă a lui Israel va primi această manifestare puternică a Duhului Sfînt. *"Și voi turna peste casa lui David și peste locuitorii Ierusalimului un duh de îndurare și de rugăciune; și își vor întoarce privirile spre Mine, pe care L-au străpuns, și Îl vor plînge cum plînge cineva pe singurul său fiu și-L vor plînge amarnic, cum plînge cineva pe un întîi născut" (Zah. 12:10). "După aceea, voi turna Duhul Meu peste orice făptură, și fiii voștri și fiicele voastre vor prooroci" (Ioel 2:28).*

La sfîrșitul necazului celui mare, rămășița credincioasă a lui Israel va fi deci întoarsă la Dumnezeu în țară, după ce a trecut printr-o adîncă cercetare a inimii și a cugetului. Învățați prin Duhul, credincioșii vor înțelege, în sfîrșit, că Acela pe care Israel L-a respins și L-a răstignit, era Mesia Cel făgăduit, Unsul lui Dumnezeu. Măsurînd atunci grozăvia acelei crime se vor tîngui și se vor îndolia. Să ascultăm în ce termeni anunță proorocii această pocăință. *"În ziua aceea va fi jale mare în Ierusalim, ca jalea din Hadadrimon în vale Meghidonului; și țara se va jeli fiecare familie în parte...." (Zah. 12:11, 12).* Nu va fi numai o smerire colectivă, ci expresia unei frămîntări personale, individuale, un adînc simțămînt de vinovăție și de remușcare în fiecare membru din familiile care vor alcătui rămășița credincioasă: familiile din casa lui David, Natan, Levi, Șimei "toate familiile care vor fi rămas" (conf. Amos 8:10).

Această tînguire va fi însoțită de mărturisirea păcatelor făcute, fie ale poporul, fie individual. *"Își vor mărturisi fărădelegile lor și fărădelegile părinților, călcările de lege pe care le-au săvîrșit față de Mine, și împotrivirea cu care Mi s-au împotrivit.... " (Lev. 26:40). "Atunci îți vei aduce aminte de purtarea ta, te vei rușina..... Și voi stabili legămîntul Meu cu tine și vei ști că Eu sînt Domnul; ca să-ți aduci aminte (de trecutul tău) și să te rușinezi, și să nu-ți mai deschizi gura de rușine, cînd îți voi ierta tot ce ai făcut, zice Domnul Dumnezeu" (Ezech. 16:61-63). "Acolo vă veți aduce aminte de purtarea voastră și de toate faptele voastre cu care v-ați spurcat, și vă va fi scîrbă de voi înșivă, din pricina tuturor fărădelegilor pe care le-ați făcut" (Ezech. 20:43).*

3. Smerirea, pocăința și mărturisirea păcatelor vor fi însoțite de o fierbinte dorință, în inima rămășiței credincioase, de a căuta cu adevărat pe Domnul și de a se întoarce la El. *"Și se va întîmpla în toată țara, zice Domnul, că două treimi vor fi tăiate și nimicite; dar o treime va rămînea. Și această treime (care va rămînea) o voi trece prin foc, și o voi curăți cum se curățește argintul, și o voi încerca cum se încearcă aurul. Vor chema numele Meu, și el va zice: Domnul este Dumnezeul Meu" (Zah. 13:8, 9). "În zilele acelea și în vremea aceea, zice Domnul, fii lui Israel vor veni, ei și fii lui Iuda împreună; vor merge plîngînd și vor căuta pe Domnul Dumnezeul lor; Vor întreba de Sion și-și vor întoarce fața spre El: Veniți să ne alipim de Domnul printr-un legămînt veșnic care nu va fi uitat" (Ier. 50:4, 5).*

Atunci se va lucra în ei o adevărată regenerare. Dumnezeu le va da o inimă nouă, le va ierta păcatele și-i va curăți: *"Domnul, Dumnezeul tău va tăia împrejur inima ta și a seminței tale, pentru ca să iubești pe Domnul Dumnezeul tău, din toată inima și din tot sufletul tău..... și tu, te vei întoarce și vei asculta de glasul Domnului, și vei împlini toate poruncile Sale pe care ți le poruncesc astăzi" (Deut. 30:6, 8). "Și le voi da o singură inimă și voi pune în voi un duh nou; voi scoate din ei inima de piatră, și le voi da o inimă de carne - ca să umble în căile Mele și să păzească poruncile Mele și să le împlinească; ei vor fi poporul Meu și Eu voi fi Dumnezeul lor" (Ezech. 11:18-20).* Aceiași făgăduință este repetată în capitolul 36 vs. 26-28, ceea ce îi întărește importanța mai bine. Mai mult, ea este confirmată de proorocul Ieremia, contemporan cu Ezechiel: *"Și le voi da o inimă să Mă cunoască, că Eu sînt Domnul; ei vor fi poporul Meu, și Eu voi fi Dumnezeul lor; căci se vor întoarce la Mine din toată inima lor" (Ier. 24:7). "Și acesta este legămîntul pe care îl voi face cu casa lui Israel, după zilele acelea, zice Domnul: Voi pune, legea mea înlăuntrul lor, o voi scrie pe inima lor, Eu voi fi Dumnezeul lor și ei vor fi poporul Meu; și niciunul nu va mai învăța pe aproapele său și pe fratele său zicînd: cunoaște pe Domnul; căci toți mă vor cunoaște, de la cel mai mic pînă la cel mai mare dintre ei, zice Domnul; căci le voi ierta fărădelegea și nu-Mi voi mai aduce aminte de păcatul lor" (Ier. 31:33, 34). "Le voi da o inimă și o cale ca să se teamă de Mine totdeauna, spre fericirea lor și a copiilor lor după ei. ..... le voi pune în inimă frica de Mine, ca să nu se depărteze de Mine" (Ier. 32:38-40).*

Atunci dorința inimii lui Dumnezeu va fi, în sfîrșit, satisfăcută: Israel va deveni cu adevărat poporul Lui. "Ei vor fi poporul Meu și Eu voi fi

Dumnezeul lor", aceste cuvinte atît de des repetate arată prețul pe care îl pune Domnul pe acest legămînt. Inima de piatră a lui Israel va fi smulsă și înlocuită cu o inimă de carne (o inimă simțitoare). Bineînțeles că această curățire nu va avea deloc alt temei decît sîngele Domnului Hristos, singurul care curățește orice păcat. *"Voi smulge nelegiuirea din țara aceasta într-o singură zi" (Zah. 3:9). "În ziua aceea un izvor va fi deschis pentru casa lui David și a locuitorilor Ierusalimului, pentru păcat și pentru necurăție. Și se va întîmpla, în ziua aceea, zice Domnul oștirilor, că voi stîrpi din țară numele idolilor ca nimeni să nu-și mai aducă aminte de ei; voi scoate deasemenea din țară pe proorocii mincinoși și duhul necurat" (Zah. 13:1, 2).* Chiar țara va suferi o curățire totală, după ce va fi fost iertat păcatul poporului. *"În zilele acelea, în vremea aceea, zice Domnul, se va căuta nelegiuirea lui Israel, și nu va mai fi, și păcatul lui Iuda și nu se va mai găsi, căci voi ierta rămășița, pe care o voi lăsa" (Ier. 50:20). "Vă voi stropi cu ape curate și veți fi curați, vă voi curăți de toate necurățiile voastre și de toți idolii voștri" (Ezech. 36:25).*

4. Această lucrare se va face prin îndurarea lui Dumnezeu în mijlocul unor încercări teribile care vor atinge rămășița, acea treime pe care Dumnezeu o va trece prin foc, și o va curăți cum se curățește argintul. În momentul cînd necazul va ajunge la culme, Domnul Însuși va apărea cu sfinții slăviți și va izbăvi pe rămășița lui Israel care va striga către Dumnezeu din fundul adîncului. Dușmanii lui vor fi nimiciți, apoi va fi instaurată Împărăția de o mie de ani.

Fiind în robie, pe vremea cînd Domnul Isus era pe pămînt, celelate zece seminții, nu vor ispăși, ca Iuda și Beniamin, crima răstignirii lui Mesia. De aceea ele nu vor trece prin necazul cel mare, în Israel și nu vor trece prin cuptorul aprins, ca rămășița lui Iuda. Dumnezeu va intra la judecată cu ele, printre neamurile printre care se vor găsi, și pe drumul întoarcerii lor în Israel (Ezech. 20:34, 35). Cei răi vor fi omorîți și cei care vor scăpa, prin pocăință față de Dumnezeu, vor intra în țara lor, puțin după împlinirea lucrării de curățire făcută de Dumnezeu față de rămășița lui Iuda. Găsim în Isaia 49 textul profetic cu privire la sosirea lor în Israel și cu privire la bucuria pe care o va produce acest eveniment pentru biata rămășiță, zdrobită de încercarea prin care va trece. *"Iată că vin de departe, unii de la miază-noapte și de la apus, iar alții din țara Sinim (probabil China). Bucurați-vă ceruri, veselește-te pămîntule! Izbucniți în strigăte de biruință, munților! Căci Domnul mîngîie pe poporul Său și are milă de nenorociții Lui!" (Isa. 49:12, 13).* Adresîndu-se apoi către rămășița credincioasă,

Dumnezeu îi spune: *"Ridică-ți ochii de jur împrejur și privește: toți aceștia se strîng, vin la tine. Pe cît este de adevărat că Eu sînt viu, zice Domnul, tot așa de adevărat este că te vei îmbrăca cu toți aceștia ca și cu o podoabă, și te vei încinge cu ei ca o logodnică căci locurile tale pustii și pustiite și țara ta nimicită, vor fi strîmte din pricina locuitorilor" (vs. 18, 19).* În culmea mirării și a bucuriei, Ierusalimul va striga: *"Cine mi i-a născut? Căci eram lipsită de copii și părăsită, roabă și izgonită; și aeștia, cine i-a crescut? Iată am fost lăstă singură: unde erau aceștia"? (vs. 21).*

5. Astfel izbăviți, întorși la Dumnezeu, curățiți și reînoiți, acești credincioși vor aclama pe Domnul Isus Hristos ca pe Mesia lor și ca pe Mîntuitorul lor. *"Și Îi vor spune: 'Ce sînt rănile acestea la mîinile Tale?' Și El va spune: 'Sînt acelea cu care am fost rănit în casa prietenilor Mei'" (Zah. 13:6).* Astfel ei vor recunoaște nu numai pe Mesia pe care L-au străpuns, dar și pe Acela care a fost expus loviturilor sabiei dreptății lui Dumnezeu din pricina păcatelor poporului Său (vs. 7). Cu alte cuvinte, taina răscumpărării le va fi deplin descoperită. După ce au rămas veacuri de-a rîndul fără împărat, fără domnitor, fără jertfă și fără efod și terafim, *"se vor întoarce vor căuta pe Domnul Dumnezeul lor, și pe David, împăratul lor (Hristos) și se vor îndrepta cu teamă spre Domnul și spre bunătatea Lui, la sfîrșitul zilelor" (Osea 3:4-5).*

Și apostolul Pavel vorbește de această recunoaștere a lui Mesia de către Israel: *"Nu vreau, fraților, să nu știți taina aceasta: o parte din Israel a căzut într-o împietrire, care va ține pînă va intra (sau se va completa) numărul deplin al neamurilor, și atunci tot Israelul va fi mîntuit, după cum este scris: "Izbăvitorul va veni din Sion și va îndepărta nelegiuirea de la Iacov..." (Rom 11:25, 26).* Acest Izbăvitor va fi primit și recunoscut în toate drepturile Sale de către rămășița credincioasă a celor douăsprezece seminții așa după cum a spus-o Domnul Însuși: *".... nu Mă veți mai vedea pînă în ziua cînd voi ridica lui David o Odraslă neprihănită; și El va domni ca Împărat.... În vremea Lui, Iuda va fi mîntuit, și Israel va avea liniște în locuința lui: și iată Numele pe care i-L vor da: "Domnul, neprihănirea noastră" (Ier. 23:5-6).* Israel se va supune cu bucurie domniei Domnului Hristos, "Odrasla neprihănită" a lui David și Israel vor sluji lui Dumnezeu cu toată inima. *"Căci pe muntele Meu cel sfînt, pe muntele cel înalt al lui Israel, zice Domnul Dumnezeu, acolo Îmi va sluji toată casa lui Israel" (Ezech. 20:40).*

Dumnezeu va face atunci un legământ nou cu poporul Său. *"Voi face cu voi un legământ veşnic, ca să întăresc îndurările Mele faţă de David" (Isa. 55:3). "Ei vor zidi iarăşi vechile dărîmături..... le voi da cu credincioşie răsplata lor, şi voi încheia cu ei un legământ veşnic" (Isa. 61:4, 8). "Şi voi face cu ei un legământ de pace care va fi un legământ veşnic cu ei; Îi voi sădi şi-i voi înmulţi şi voi aşeza locaşul Meu cel sfînt în mijlocul lor pentru totdeauna" (Ezech. 37:26).*

Astfel, cum a fost scris, acest legământ va aduce pace lui Israel, după prigonirea lui; siguranţă după jaf; o stabilire trainică, după risipirea lui; înflorire după mizerie; slavă, după ruşine; autoritate între nemuri, după apăsare umilitoare; bucurie, după plîns; fericirea de negrăit a prezenţei şi dragostei Domnului Isus, după judecăţile pe care le-au meritat din pricina lepădării Lui. *"Strigă de bucurie, fiica Sionului! Strigă de veselie, Israele! Bucură-te şi saltă din toată inima ta, fiica Ierusalimului! ....Domnul, Împăratul lui Israel este în mijlocul tău..... se va bucura de tine cu mare bucurie se va odihni în dragostea Lui, şi se va veseli de tine cu un cîntec de biruinţă" (Tefania 3:14-17 Darby).*

Vom reveni mai tîrziu în amănunt asupra acestui tablou minunat al binecuvîntărilor împărăţiei de o mie de ani. Ţinînd seama de căile lui Dumnezeu faţă de poporul Său Israel, putem exclama împreună cu apostolul Pavel: *"O, adîncul bogăţiei, înţelepciunii şi cunoştinţei lui Dumnezeu! Cît de nepătrunse sînt judecăţile Lui, şi cît de neînţelese sînt căile Lui."* Căci *"din El, prin El şi pentru El sînt toate lucrurile. A lui să fie slava în veci! Amin!" (Rom. 11:33-36).*

B. NEAMURILE

Capitolul 1

Babilonul cel mare

Cînd va veni Domnul Isus, toți răscumpărații vor fi răpiți în întîmpinarea Lui, indiferent din ce sistem creștin fac parte (fără îndoială dacă sînt cu adevărat născuți din nou. n. tr.). În schimb, un mare număr de persoane, creștini numai cu numele avînd numai o formă de evlavie, fără viață deumnezeiască, vor fi lăsați pe pămînt și vor fi absorbiți într-un sistem religios, numit în Apocalipsa, Babilonul cel mare. Din el vor face parte toți "creștinii" nemîntuiți, protestanți, catolici, ortodocși sau orice religie zisă creștină. *"Apoi unul din cei șapte îngeri..... a venit și a vorbit cu mine zicînd: Vino aici și-ți voi arăta judecata curvei celei mari care șade pe multe ape, cu care au curvit împărații pămîntului..... Și m-a dus în Duhul într-o pustie; Și am văzut o femeie, șezînd pe o fiară de culoare stacojie, plină cu nume de hulă, avînd șapte capete și șapte coarne. Femeia era îmbrăcată în purpură și stacojiu, împodobită cu aur, cu pietre prețioase și cu perle, ținînd în mînă un potir de aur, plin de spurcăciuni și de necurățiile curviei ei; Pe frunte avea un nume scris: o taină: "Babilonul cel mare, mama curvelor și spurcăciunilor pămîntului" (Apoc. 17:1-5).*

Biserica lui Dumnezeu fiind răpită, biserica falsă a lui Satan își ia locul pe pămînt pentru o vreme oarecare. De altfel, cu toate că aceste evenimente sînt încă viitoare, elementele din care se compune acest sistem apostat există deja astăzi, așa cum le vom vedea în cercetarea caracterelor Babilonului, curva cea mare. Iată cîteva din caracteristicile mai importante ale acestui sistem religios:

1. Curva este în întregime pămîntească (adică n-a avut niciodată nimic ceresc n. tr.). Ea este mama curvelor și spurcăciunilor pămîntului, întreține legături vinovate cu împărații pămîntului, va propăși pe pămînt și va împărăți peste împărații pămîntului, căutînd onoruri, bucurii, bogății și stăpînire

pământească (vs. 2-5, 15, 18). Astfel, originea, asocierile și caracteristicele sale sînt exclusiv pământești.

Toate acestea sînt în contrast cu adevărata Biserică a cărei origine, asocieri, binecuvîntări și viitor sînt cerești. Originea: *"Și am văzut cetatea sfîntă, noul Ierusalim, coborînd din cer de la Dumnezeu" (Apoc. 21:2).* Asocierile: *"Cetățenia noastră este din ceruri de unde și așteptăm ca Mîntuitor pe Domnul Isus Hristos" (Fil. 3:20).* Binecuvîntările: *" .... care ne-a binecuvîntat cu tot felul de binecuvîntări duhovnicești, în locurile cerești...." (Ef. 1:3).* Viitorul (sau destinul): *"Dumnezeu.... vă cheamă la împărăția și slava Sa" (1 Tes. 2:12).* În rezumat, pămîntul caracterizează Babilonul cel mare, și cerul caracterizează Biserica.

2. O a doua trăsătură a curvei celei mari este că ea ajunge să-și stabilească supremația asupra lumii, pe cînd Biserica este supusă Domnului Hristos, cum este o soție supusă soțului ei (1 Cor. 11:3; Ef. 5:23-24). Babilonul cel mare este înfățișat sub trăsăturile unei femei "șezînd pe multe ape", după cum arată versetul 15, "popoare, mulțimi, neamuri și limbi". Din aceasta reiese că stăpînirea ei este universală. Pe de altă parte, Ioan o vede "șezînd pe o fiară de culoare stacojie" - vs.3 - (stacojiul este culoarea împărătească), fiară care o poartă în toate părțile în care se mișcă; această fiară este Împărăția romană reînviată. Măcar la începutul reînvierii ei, va tolera această religie idolatră. În sfîrșit, citim în versetul 18 că ea are "stăpînire peste împărații pămîntului". Cu toate că această descriere este o proorocie, este ușor de recunoscut că trăsăturile ei corespund uimitor cu acelea pe care biserica romano-catolică le-a avut de-alungul veacurilor, o adevărată stăpînire asupra multor regi și națiuni.

3. Biserica este munită "mireasa Mielului" (Apoc. 21:9). În contrast cu această caracteristică a Bisericii, curva cea mare este femeia Fiarei (Apoc. 17:3) și împărații pămîntului au curvit cu ea (vs. 2). Este legătura cu lumea și cu felul ei de viață al lumii în toate formele ei: curva se împodobește cu îmbrăcăminte somptuoasă (foarte luxoasă) cu aur, pietre prețioase și perle (vs. 4), în timp ce Biserica nu are nimic din toate acestea, aici pe pămînt: ea nu are nici argint, nici aur, și în ea nu sînt "mulți puternici, nici mulți de neam ales" (1 Cor. 1:26). Numai în slava cerească ea va fi îmbrăcată în in subțire, strălucitor și curat, care sînt faptele neprihănite ale sfinților (Apoc. 19:8). Domnul Isus și-o va înfățișa

atunci slăvită, fără nici o pată sau vre-o zbîrcitură sau ceva de felul acesta, ci Sfîntă și fără prihană (Ef. 5:27).

4. Curva cea mare se va distinge prin lipsa de rușine, spurcăciuni, necurății și curvia ei (vs. 4, 5). Ea ține în mînă (un potir) o cupă de aur plină cu spurcăciuni și este numită "mama curvelor și a spurcăciunilor pămîntului". Termenii aceștia descriu în primul rînd idolatria care caracterizează acest sistem religios, precum și imoralitatea ei totală. Biserica apostată va înlocui închinarea și adorarea lui Dumnezeu și a Domnului Isus cu închinarea la idoli, unindu-se prin acest cult cu lumea condusă de Satan și de instrumentele lui. (Împăratul roman și Anticrist). Aceasta va fi unirea creștinismului fals cu anticreștinismul. O astfel de unire va merita pe drept denumirea de curvie, și aceea care a realizat-o, va merita titlul de "mama curvelor și spurcăciunilor pămîntului".

5. Curva este îmbătată de sîngele sfinților, și de sîngele martorilor lui Isus (vs. 6). Neîngăduința și prigonirea au fost, în toate timpurile, trăsăturile falsei religii, pe cînd Biserica, Mireasa Mielului nu folosește nici o brutalitate. *"Dar eu, vă spun: 'Nu vă împotriviți celui ce vă face rău; dacă te lovește cineva peste obrazul drept întoarce-i și pe celălalt'" (Matei 5:39). "Blîndețea voastră să fie cunoscută de toți oamenii" (Fil. 4:5).* Și în privința aceasta, se știe că biserica romană-catolică a avut în veacurile trecute, o comportare lipsită de milă și față de martorii Domnului Isus (pe care i-a persecutat veacuri de-a rîndul. Cine n-a auzit de crimele și cruzimea inchiziției catolice? Babilonul cel mare este imaginea profetică a bisericii romano-catolice, mai mult decît a oricărui alt sistem religios. n. tr.). Și se înțelege astfel mirarea, nedumerirea lui Ioan (Apoc. 17:6), căci el cunoștea prigonirile din partea păgînismului roman de atunci, și îi era greu să-și închipuie că o biserică pretinsă creștină ar putea să se îmbete de sîngele martorilor Domnului Isus. *"În ea s-a găsit sîngele proorocilor, și al sfinților, și a tuturor acelor care au fost omorîți pe pămînt" (Apoc. 18:24).* Ori, chiar dacă curva cea mare a prigonit și a omorît pe răscumpărați după răpirea Bisericii, este evident că aceia despre care este vorba în acest text, aparțin în primul rînd perioadei harului. Urmează de aici că Babilonul cel Mare există deja acum și va fi chemat să joace un rol în mod deosebit în timpul apostaziei după care va urma întoarcerea Domnului Isus. Ca o "mamă a curvelor" ea va fi izvorul tuturor relelor produse de Satan ca să abată sufletele

de la Domnul Isus. Putem deci să afirmăm că biserica romană (catolică) este Babilonul cel Mare; trebuie să recunoaștem că ea corespunde în mod izbitor descrierii pe care ne-o dă Cuvîntul a acestui Babilon. Dar Babilonul nu-și va atinge apogeul decît după răpirea Bisericii.

6. Citim la vesetul 5 al capitolului 17: "Pe frunte avea scris un nume: o taină, Babilonul cel mare" și la versetul 7 îngerul îi spune lui Ioan: "De ce te miri? Îți voi spune eu taina femeii și a fiarei care o poartă". În Cuvînt, o taină este un secret pe care Dumnezeu îl descoperă a lor Săi. Negreșit, taina nelegiuirii lucrează deja (2 Tes. 2:7) dar răul își va atinge culmea numai după ce adevărata Biserică, nu va mai fi acolo ca să împiedice deplina desvoltare a corupției. În acel moment taina femeii și a fiarei va fi descoperită și religia falsă va fi demascată. Această taină este pusă în contrast cu marea taină a evlaviei.

7. Sediul acestui sistem religios va fi la Roma - Apocalipsa 17:9 precizează, în adevăr: "*Cele șapte capete sînt șapte munți pe care șade femeia*". Ori, se știe că Roma este clădită pe șapte coline. Iată ce face și mai completă asemuirea Babilonului celui mare cu biserica romano-catolică. Și în plus, versetul 18 adaogă: "Și femeia pe care ai văzut-o, este cetatea cea mare, care are stăpînire peste împărații pămîntului", ceea ce era cazul Romei chiar în timpul vieții apostolului Ioan. Organizația bisericească mondială de care dispune biserica Romei va fi pusă în slujba bisericii apostate care va mai supraviețui cîtăva vreme după venirea Domnului pentru răpirea sfinților Lui. Cei răscumpărați fiind ridicați la cer, toți creștinii falși și bisericile lor se vor alipi acestui vast sistem Satanic, al cărui cap se va afla la Roma. Toți vor trebui să se plece în fața acestei puteri, ale cărei manifestări se pot observa deja la ora actuală, mai ales în eforturile catolicismului de a-și extinde influența în lumea întreagă (Este bine de reamintit campania pe care o face acum Papa Ioan Paul în toată lumea pentru a unifica toate religiile, nu numai cele creștine; dar chiar și pe cele păgîne dacă se poate. Ba chiar a vizitat și Israelul de sigur cu acelaș scop. O, Doamne Isuse, cît de aproape este venirea Ta! n. tr.). Această unificare nu va fi totală decît sub dominația curvei celei mari, femeia necurată care, legată (unită cu multe națiuni) cu o putere care durează de veacuri, va instaura, într-un lux nemaiauzit, cea mai revoltătoare idolatrie și o imoralitate neînfrînată, unită cu prigoniri îngrozitoare împotriva martorilor Domnului Isus. Dar o judecată fără milă se va abate în curînd asupra ei.

8. Iată cum o descrie Cuvîntul: *"Cele zece coarne, pe care le-ai văzut, și fiara, vor urî pe curvă, o vor arde în foc; Căci Dumnezeu le-a pus în inimă să aducă la îndeplinere planul Său, și să execute un singur și același gînd, și să dea împărăția lor fiarei, pînă se vor împlini cuvintele lui Dumnezeu" (Apoc. 17:16, 17).*

Sentimentele capului Împărăției romane și a acoliților lui cu privire la curva cea mare, se vor schimba într-o ură neîmblînzită, care-i va împinge să o despoaie de imensele ei bogății și s-o lase goală, adică să desvăluiască în mod public, intrigile, fățărnicia și crimele ei. Apoi îi vor mînca carnea ceea ce lasă să se înțeleagă că vor tortura și masacra pe șefii și susținătorii acestei false biserici, pe care pînă la urmă o vor nimici și o vor arde în foc. Această nimicire totală și definitivă, chiar dacă nu a fost executată chiar de Dumnezeu Însuși, a fost făcută după voia Lui. El este Cel ce a pus în inima lor gîndul de a executa planul Său.

Astfel, alianța dintre Babilonul cel Mare și împărații pămîntului se sfîrșește în foc și în sînge, ceea ce scoate bine în evidență caracterul satanic al acestui sistem politico-religios; o alianță a celor răi nu va putea să dureze; ruptura aceasta va provoca violență, ură și distrugere. Lingușirile pe care împărații și fiara le-au risipit asupra bisericii mincinoase, supunerea pe care au arătat-o față de ea pare că le-au umplut inimile de o furie cu atît mai înfocată: ei se unesc și urzesc o mare conspirație cu scopul de a îndepărta definitiv tirania curvei celei mari, de a pune mîna pe bogățiile ei și de a o nimici pentru totdeauna.

9. Această judecată va aduce, de altfel, prăbușirea a ceea ce se numește civilizație, și va provoca ruina materială a celor care trăiau din luxul Babilonului. Lumea socială și economică în întregime este antrenată (atrasă) în această prăbușire. Este exact ceea ce descrie capitolul 18 de la Apocalipsa. Împărații pămîntului și negustorii pămîntului se vor tîngui și se vor îmbrăca în doliu, strigînd: *"Vai, Vai, Babilonul cetatea cea mare, cetatea cea tare! Într-o singură oră i-a venit judecata... Într-o singură oră s-au prăpădit atîtea bogății!" (vs. 10 și 16).* (Nu e vorba de o oră în sens literal, ci aceasta înseamnă că judecata va fi rapidă.)

În schimb, cerul se va bucura de această pedeapsă. *"Bucură-te de ea, cerule! Bucurați-vă și voi sfinților, apostolilor și proorocilor! Pentru că Dumnezeu v-a făcut dreptate și a judecat-o" (vs. 20).* Și cerul răspunde: *"După aceea am auzit în cer ca un glas puternic de gloată multă, spunînd: "Aleluia! A Domnului*

Dumnezeului nostru, este mîntuirea, slava, cinstea și puterea! Pentru că judecățile Lui sînt drepte și adevărate: El a judecat pe curva cea mare, care strica pămîntul cu curvia ei și a răzbunat sîngele robilor Săi, din mîna ei. Și au zis a doua oară: "Aleluia! Fumul ei se ridică în sus în vecii vecilor" (Apoc. 19:1-3).

Dar dispariția Babilonului nu va face decît să agraveze consecințele apostaziei. Lucrarea de rătăcire (2 Tes. 2) va duce la idolatria cea mai urîcioasă. Pe cînd falsa biserică făcea încă uz de numele lui Dumnezeu și al lui Hristos, omul păcatului, Anticrist, va pune de o parte tot ceea ce este un subiect de venerare și se va ridica împotriva autorității dumnezeiești, cu scopul de a face să fie venerat el însuși ca fiind Dumnezeu. Va fi deci mai rea decît taina fărădelegii, va fi "amăgirea nelegiuirii" lucrată de acel Nelegiuit, cu ajutorul minunilor și semnelor mincinoase, ca să înșele pe oameni. În cele din urmă, neamurile se vor strînge, sub conducerea lui Anticrist și a șefului Împărăției romane, ca să facă război Domnului Hristos.

10. Am vrea să atragem atenția cititorului asupra unui îndemn solemn adresat credincioșilor în legătură cu Babilonul: "*Apoi am auzit din cer un alt glas, care zicea: "Ieșiți din mijlocul ei, poporul Meu, ca să nu fiți părtași la păcatele ei, și să nu fiți loviți cu urgiile ei! Pentru că păcatele ei s-au îngrămădit, și au ajuns pînă la cer; și Dumnezeu Și-a adus aminte de nelegiuirile ei "(Apoc. 18:4, 5).* De sigur, această înștiințare profetică se adresează în primul rînd credincioșilor care se vor găsi atunci pe pămînt, fie în poporul Israel, fie printre neamuri. Aceștia ar putea fi ispitiți, pentru a scăpa de prigoană, să încerce să se refugieze în sînul acestei organizații, dar Domnul îi va pune în gardă împotriva acestui pericol, rugîndu-i (acesta este în grecește sensul cuvîntului "ieșiți") să iasă din mijlocul ei, pentruca să nu se întineze și pe de altă parte, ca să scape de judecata care va lovi Babilonul. Dar este aici, fără-ndoială, și o înștiințare pentru poporul lui Dumnezeu care este încă pe pămînt astăzi, pentru că această corupție care va caracteriza Babilonul există deja acum, atît în materie bisericească, dar chiar și în lume în general. "Ieșiți afară din mijlocul ei poporul Meu," - iată cuvintele solemne pe care Domnul Isus le adresează tuturor credincioșilor oriunde se găsesc ei, rugîndu-i să fugă de păcat și de corupția care este în lume, înfățișată prin Babilon. Am putea să conectăm acest îndemn din Apocalipsa, cu acela al apostolului Pavel adresat corintenilor ".... *Ce legătură este între neprihănire și fărădelege? Sau cum poate sta împreună lumina cu întunericul? Ce înțelegere poate fi între Hristos și Belial? Sau ce legătură are cel*

credincios cu cel necredincios? ..... De aceea "Ieșiți din mijlocul lor și depărtați-vă de ei, zice Domnul, nu vă atingeți de ce este necurat, și Eu vă voi primi. Eu vă voi fi Tată și voi îmi veți fi fii și fiice, zice Domnul Cel Atotputernic. Deci, fiindcă avem astfel de făgăduințe, preaiubiților, să ne curățim de orice întinăciune a cărnii și a duhului, ducînd la bun sfîrșit sfințenia, în teamă de Dumnezeu" (2 Cor. 6:14-18 și 7:1).

A ieși din Babilon, însemnează a se separa de tot ce merge mînă în mînă cu păcatul, dar mai ales, înseamnă a fugii de rău sub toate formele lui, din noi și din jurul nostru. (Chiar și din punct de vedere eclesiastic. În această privință este bine să ne amintim de locul de la Evrei 13:13 "să ieșim dar afară din tabără, la El și să suferim ocara Lui". "Tabăra" însemnează un sistem religios, legalist în care se pune accentul pe neprihănirea personală (ce să faci și ce să nu faci). Afară însemnează a renunța la orice fel de evlavie a firii vechi, dar fără putere, fără viață din Dumnezeu). "La El", adică neacceptînd nimic ca venind de la noi sau de la oameni, neumblînd după vorbitori buni, indiferent unde s-ar găsi ei și nemulțumindu-ne cu orele de cult oricît de frumoase și de spirituale s-ar părea că sînt, într-un cuvînt: "La El" excluzînd orice altceva, ci avîndu-L pe El și numai pe El, subiectul și obiectul adorării noastre adevărate. "Ocara Lui", asta înseamnă că dacă sîntem hotărîți să ieșim afară din tabără, la El, trebuie să ne așteptăm la ocara pe care El a suferit-o din partea tuturor și să fim gata s-o suferim indiferent ce preț ar trebui să plătim. n. tr.)

Domnul Isus să binevoiască să lucreze în inimile noastre prin Duhul Sfînt, ca să realizăm tot mai mult acestă despărțire de rău (sub orice formă ar fi) ca să trăim o viață de sfințenie, fără de care mărturia noastră este zero și viața spirituală fără folos, fără rod și fără putere!

Capitolul 2

Imperiul Roman

1. La un timp oarecare după răpirea Bisericii, Împărăția romană va fi reconstituită sub autoritatea unui șef luîndu-și această stăpînire direct de la Satan. Vom studia, mai ales în lumina proorociilor lui Daniel și a Apocalipsei, originea, caracterele și activitatea acestui om și a sistemului politic asupra căruia își va întinde stăpînirea.

Să precizăm, mai întîi, atît cît va fi posibil, desfășurarea faptelor în timp: Acestea se vor întîmpla în timpul celei de a șaptezecea săptămînă de ani de care se vorbește în Daniel 9 de la 20 la 27. Această din urmă perioadă va începe în momentul în care șeful Împărăției romane va face un legămînt cu poporul evreu apostat (Dan. 9:27). Reconstituirea Împărăției va trebui deci să fie făcută cu puțin timp înainte. Extinderea puterii conducătorului ei se va face treptat, în etape, dar cu repeziciune. La început, el va îngădui influența religioasă a bisericii false, Babilonul cel mare, apoi o va nimici. Acest eveniment se va situa deja înainte de mijlocul săptămînii, perioadă în care dictatorul va face să înceteze jertfele iudeilor și se va asocia cu Anticrist pentru a se face admirat și închinat. Mijlocul acestei săptămîni marchează deasemenea începutul necazului celui mare, care va dura trei ani și jumătate. În timpul acestei ultime jumătăți de săptămînă apare un al teilea pesonaj, Asirianul, de care ne vom ocupa într-un capitol care va urma. Către sfîrșitul acestei perioade, căpetenia Imperiului roman va încerca să facă război lui Dumnezeu și Domnului Hristos, dar va fi prins și aruncat de viu în iazul de foc și de pucioasă, odată cu Anticrist. Armatele sale vor fi nimicite la Armaghedon de Domnul Însuși. Acest din urmă act se situează la sfîrșitul acestei a șaptezecea săptămînă și va fi urmat de stabilirea Împărăției de o mie de ani.

2. Originea fiarei romane. Iată cum descrie apostolul Ioan vedenia pe care a avut-o cînd era pe malul mării: "*Și am văzut ridicîndu-se din mare o fiară cu zece coarne și șapte capete; pe coarne avea zece cununi împărătești și pe capete avea nume de hulă..... Balaurul i-a dat puterea lui, scaunul lui de domnie și o mare putere.... Fiara pe care ai văzut-o, era și nu mai este. Ea are să se ridice din*

Adînc, şi va merge la pierzare" (Apoc. 13:1, 2; 17:8). Din aceste pasaje reiese originea drăcească a viitoarei împărăţii şi a conducătorului ei. Mai întîi, însuşirile acestei fiare sînt aceleaşi ca ale balaurului roşu (cap. 12) care este Satan: "un mare balaur roşu, avînd şapte capete şi zece coarne, şi pe capete şapte cununi împărăteşti" (vs. 3). Această fiară se ridică din Adînc; ea îşi are puterea de la balaur însuşi, care îi dă "puterea şi scaunul lui de domnie", în sfîrşit, ea poartă nume de hulă pe fiecare din capetele ei, ceea ce arată bine originea sa satanică.

Deasemenea, nu este de mirare dacă trăsăturile şi activitatea acestei fiare să fie potrivite cu originea ei, adică total opuse lui Dumnezeu.

Fiara este văzută deasemenea ieşind din mare, simbolul stării de confuzie, de anarhie, nesupunere şi dezordine, care vor domni în Occident în momentul acela, cînd se va instaura puterea imperială. Şi este de crezut că oamenii vor fi cu atît mai mult dispuşi să se supună stăpînirii fiarei, cu cît ea va restabili ordinea socială după o perioadă de tulburării şi frămîntări politice care se vor produce în timpul ultimei jumătăţi de săptămînă, adică 3 ani şi jumătate.

Nici un loc din Cuvînt nu precizează exact care sînt ţările care vor face parte din acest imperiu. Citim numai în Apocalipsa 13:7 şi următoarele versete: "*... Şi i s-a dat putere peste orice seminţie, peste orice popor, şi peste orice limbă şi peste orice naţiune.... şi toţi aceia care locuiesc pe pămînt, al căror nume n-a fost scris, de la întemeierea lumii, în Cartea vieţii Mielului înjunghiat, i se vor închina*". Pentru că este vorba de reînvierea unei împărăţii care a existat altădată, trebuie admis că cea mai mare parte din popoarele care au suferit stăpînirea romană vor fi incluse în acest vast sistem politic din vremurile din urmă. (În consecinţă şi Rom@nia. n. tr.) Totuşi, nu sînt numai popoarele care au trăit în interiorul graniţelor vechiului imperiu roman şi care vor constitui viitorul imperiu, dar cu siguranţă, toate acelea care deasemenea au provenit din el şi reprezintă aceeaşi civilizaţie, ca popoarele de limbă engleză şi de limbă de origine latină din lumea întreagă (America de Nord, de Sud, Australia, etc.) Din pricina aceasta, putem foarte bine spune că şeful acestei viitoare împărăţii îşi va exercita puterea "asupra oricărei seminţii, şi popor, şi limbă şi naţiune" cum am văzut mai sus că scrie la Apoc. 13:7. Dar faptul acesta nu exclude un alt bloc politic, tot atît de temut, care va exista lîngă imperiul roman şi care va intra în conflict cu el, după cum vom vedea în capitolul pe care îl vom consacra acestui personaj pe care Cuvîntul îl numeşte "Asirianul". Va fi, deci, un bloc occidental înglobînd ţările mediterane şi anglo-saxone şi un bloc oriental care

va grupa aproape toată lumea comunistă actuală, Asia, poate și Islamul și Africa. Asistăm deja astăzi la așezarea pionilor pe această enormă tablă de șah mondială, și aceasta ne arată cît este de aproape venirea Domnului Isus.

Faptul că este vorba de o împărăție care a existat este întărit de versetul 3 al textului pe care îl vom cita, în care Cuvîntul atrage atenția că unul din capetele fiarei (adică una din formele puterii romane) fusese lovit de moarte, apoi lovitura de moarte fusese vindecată. Pe de altă parte, capitolul 17 spune deasemenea, vorbiind de aceeași fiară, că locuitorii pămîntului "se vor mira cînd vor vedea că fiara era, nu mai este, și va veni" (vs. 8).

Realmente, Imperiul roman din Occident (Apus) s-a prăbușit în secolul al cincelea, sub loviturile năvălirilor barbare (Partea din Răsărit a durat pînă în 1453). Reînvierea acestei împărății va fi o mare surpriză pentru întreaga lume. Și aceasta este lesne de înțeles, pentru că istoria nu oferă nici un alt exemplu de o împărăție care, după ce a dispărut, să fi reapărut cu o putere care întrece cu mult pe cealaltă, care deja era considerabil de mare, pe vremea cînd a existat. Va fi deci, în adevăr, o pricină îndreptățită care va stîrni admirația oamenilor, cu atît mai mult cu cît această reînviere va fi însoțită de arătări ale puterii lui Satan. Toate acestea vor contribui la faptul că oamenii se vor lăsa tîrîți în a se supune orbește acestui nou conducător politic, așa după cum se vor lăsa înșelați de Anticrist pe plan religios.

Ce simbolizează cele zece coarne, avînd fiecare o cunună împărătească? Lămurirea o avem în capitolul 17: "*Cele zece coarne, pe care le-ai văzut, sînt zece împărați, care n-au primit încă împărăția, ci vor primi putere împărătească timp de un ceas împreună cu fiara. Toți aceștia au un singur și același gînd, și dau fiarei puterea și stăpînirea lor*" *(Apoc. 17:12, 13).* Acești zece împărați care nu au primit încă împărăția, simbolizate de cele zece degete de la picioarele chipului celui mare de la Daniel, reprezintă Statele care vor constitui Împărăția romană. Pînă atunci, ele n-au existat în același timp cu fiara, dar cînd va veni momentul stabilit de Dumnezeu, ele vor primi "putere împărătească, timp de un ceas, împreună cu fiara", adică ele vor domni toate în același timp cu ea, dar pentru foarte scurtă vreme (nu literalmente o oră), fiara însă deținînd puterea imperială. Putem să tragem concluzia că cele zece State de care este vorba vor fi federate (adunate) sub egida (protecția și îndrumarea) împăratului, care va avea o mare putere, pentru că cei zece împărați vor avea un singur și același gînd și vor da fiarei puterea și stăpînirea lor. De fapt, ei vor renunța la suveranitatea națională din motive politice, economice și militare.

O altă caracteristică a fiarei este că ea are șapte capete purtînd nume de hulă. Capitolul 17 dă o lămurire a acestui simbol: *"Cele șapte capete sînt șapte munți pe care stă femeia (Babilonul cel mare); deasemenea sînt șapte împărați: cinci au căzut; unul este, celălalt nu a venit încă, și cînd va veni, va rămîne puțină vreme. Și fiara, care era, și nu mai este, ea însăși este al optulea împărat: este din numărul celor șapte, și merge la pierzare" (vs. 9-11).* Simbolul celor șapte capete are deci o îndoită însemnătate și anume:

- Șapte munți, descriu fără-ndoială Roma, clădită pe șapte coline. Capitala împărăției va fi deci la Roma, de altfel ca și în trecut.

- Șapte împărați, din care cinci erau deja căzuți pe vremea cînd a avut Ioan vedenia, al șaselea deținea atunci puterea și al șaptelea încă nu venise. De fapt, este vorba de șapte forme de guvernămînt la Roma, urmînd una după alta. Primele cinci forme deja dispăruseră, a șasea exista chiar în timpul apostolului: forma imperială; a șaptea avea să vină, dar va fi pentru o scurtă durată. Cît privește cea de a opta formă de guvernămînt, este împărăția reînviată care apare ca un cap în plus dar care seamănă cu una din cele șapte forme (ea este dintre cele șapte), adică forma imperială care va reapărea, ca un cap rănit de moarte care atunci va fi vindecat. Al optulea împărat va constitui totuși o stare specială și deosebită, o formă satanică, ridicată din Adînc, drăcească în originea și esența ei. Și sub forma aceasta va fi nimicită fiara definitiv.

3. Caracterele sale. Cuvîntul se slujește de imaginea unei fiare - și este vorba de o fiară crudă, sălbatecă - pentu a zugrăvi un sistem politic sau un om care refuză să recunoască pe Dumnezeu. Un animal nu are conștiința existenței unei ființe superioare, atotputernice, deși nevăzută. Aceasta va fi caracterul de bază a Împărăției romane și a conducătorului ei: el va lepăda cu totul pe Dumnezeu, nu va recunoaște niciuna din autoritățile Sale și va sfîrși chiar prin a-I face război.

Această fiară ne este descrisă în Apocalipsa și în cartea Daniel. *"Fiara pe ccare ai văzut-o, seamănă cu un leopard; avea labe ca de urs și o gură ca o gură de leu" (Apoc. 13:2). "După aceea am văzut în vedeniile de noapte, și iată, o a patra fiară, grozavă și înspăimîntătoare și nespus de puternică, și avea niște dinți mari de fier: mistuia și sfărîma; și călca în picioare ce mai rămînea" (Dan. 7:7).* Un fapt surprinzător este că, fiara monstruoasă văzută de apostolul Ioan este o combinație de trei fiare feroce descrise în vedenia lui Daniel la cap. 7. Satan va grupa deci, în acest ultim produs răufăcător al lui, însușirile de viclenie, de

putere și de ferocitate ale primelor trei fiare. Vedenia lui Daniel privește împărăția romană atît în trecut cît și în viitor. Totuși, cruzimea și sălbăticia fiarei descrisă de Daniel caracterizează mai ales viitoarea împărăție romană, căci puterea Satanei se va manifesta atunci în toată furia ei. *"Vai de voi pământ și mare, căci diavolul s-a coborît la voi fiind într-o mare furie, știind că are puțină vreme" (Apoc. 12:12).*

O altă trăsătură a fiarei, tot în legătură cu originea sa satanică, se vede în hulele pe care le va rosti. *"I s-a dat o gură, care rostea vorbe mari și hule.... Ea și-a deschis gura, și a început să rostească hule împotriva lui Dumnezeu, să-I hulească Numele, cortul și pe cei ce locuiesc în cer" (Apoc. 13:5, 6).* Daniel menționează și el despre vorbirea plină de trufie pe care o rostea cornul cel mic, care ilustrează pe împăratul roman. Aceste hule vor atrage de altfel pedeapsa lui Dumnezeu asupra lui și a popoarelor lui. Ele vor fi rostite împotriva lui Dumnezeu și împotriva sfinților care vor fi în cer - expresia urei și a furiei neputincioase care va umplea inima acestei unelte a Satanei. Furie neputincioasă împotriva sfinților din cer, căci aceștia vor fi la adăpost de răutatea lui. Dar, așa după cum vom vedea, nu va fi aceeași situație cu sfinții care vor fi încă pe pământ, și împotriva cărora fiara va desfășura niște prigoniri teribile.

Un alt aspect caracteristic a acestui dictator va fi inteligența sa și iscusința sa nemaipomenită. Iată ce spune Daniel: *"M-am uitat cu băgare de seamă la coarne, și iată că un alt corn mic a ieșit din mijlocul lor, și dinaintea acestui corn au fost smulse trei din cele dintîi coarne. Și cornul acesta avea niște ochi ca ochii de om, și o gură care vorbea cu trufie" (rostea lucruri mari. Darby) (Dan. 7:8).* Se poate trage concluzia din toate acestea, că originea acestui conducător va fi obscură (în negură), va pune mîna pe putere prin uneltire și prin cele mai josnice mijloace și va doborî trei din cele zece State. Expresia "ochi ca ochii de om" exprimă idea unei inteligențe excepționale care îi va permite să judece cu pătrundere și să cerceteze evenimentele cu mare iscusință și să acapareze toată puterea puțin cîte puțin.

Inteligența și iscusința acestui om și cuvintele pe care le va rosti vor fi de așa fel că va arunca omenirea necredincioasă într-o admirație care va degenera repede într-un adevărat cult. De altfel, oamenii nu vor trece cu vederea faptul că fiara își are puterea de la Satan. *"... Și tot pământul era în admirația fiarei. Și au început să se închine balaurului, pentru că dăduse puterea fiarei; și au început să se închine fiarei spunînd: "Cine se poate asemăna cu fiara și*

cine se poate lupta cu ea? I s-a dat o gură, care rostea vorbe mari și hule... Și toți locuitorii pământului i se vor închina, toți aceia al căror nume n-a fost scris, de la întemeierea lumii, în cartea vieții Mielului care a fost junghiat" (Apoc. 13:3...). La orgoliul lui hulitor și smintit, omul acesta va adăoga viclenie, cruzime și cultul forței brutale. Își va arăta în mod lămurit viclenia și înșelătoria cînd, la sfîrșitul primei perioade de trei ani și jumătate, pe de-o parte va rupe legămîntul pe care-l făcuse cu iudeii, iar pe de altă parte, va despuia și va distruge falsa biserică după ce mai întîi o măgulise. Cruzimea lui se va deslănțui în primul rînd împotriva sfinților dintre evrei și neamuri pe care îi va prigoni și-i va omorî cu miile. Cultul său pentru violență și forță îl va împinge să prăpădească pe toți care vor încerca să se opună planurilor lui. ".... El va sfîșia tot pămîntul și-l va călca în picioare."

Acestea sînt trăsăturile mai dominante a acestui personaj diabolic și a sistemului politic pe care îl va înființa el.

4. Activitatea sa se va desfășura atît pe plan politic cît și pe plan religios.

El se va strădui, cum am arătat deja, să-și întărească și să-și extindă în mod progresiv stăpînirea asupra statelor ieșite din vechiul imperiu. De aceea Daniel îl prezintă ca pe un corn mic care crește și se ridică tot mai mult și-l atîtă să o sfîrșească cu celelalte trei coarne (state).

Un alt act important al proorociei care ne reține atenția, este legămîntul pe care-l va încheia cu iudeii pentru șapte ani, chiar de la începutul ridicării lui la putere. *"El va face un legămînt cu mulți pentru o săptămînă" (Dan. 9:27).* Fără-ndoială el se va da drept protectorul lor și îi va ajuta să se reîntoarcă în Israel. Dar Dumnezeu osîndește acest legămînt în acești termeni: *"De aceea ascultați Cuvîntul Domnului, batjocoritorilor, care stăpîniți peste poporul acesta din Ierusalim. Pentru că ziceți: "Noi am făcut un legămînt cu moartea, am făcut o învoială cu locuința morților: cînd va trece urgia apelor năvălitoare (Asirianul), nu ne va atinge, căci am făcut din minciună locul nostru de adăpost, și ne-am ascuns în spatele neadevărului..... Așa că legămîntul vostru cu moartea va fi nimicit, și învoiala voastră cu locuința morților nu va dăinui. Cînd va trece urgia apelor năvălitoare, veți fi striviți de ea" (Isa. 28:14-15, 18).*

De fapt, căpetenia Împărăției romane va rupe acest legămînt la sfîrșitul primilor trei ani și jumătate. *".... dar la jumătatea săptămînii va face să înceteze jertfa și darul de mîncare" (Dan. 9:27).* Evreii reintrați în Israel vor fi reclădit

templul, vor fi restabilit jertfele și rînduielile iudaice, ceea ce nu însemnează de loc că se vor fi întors la Dumnezeu. Ba dimpotrivă, în afară de cîteva suflete evlavioase, ei vor fi într-o stare de apostazie și de răsvrătire împotriva lui Dumnezeu. Dar iată că la mijlocul săptămînii, dictatorul roman schimbă brusc atitudinea față de ei, desființează toate orînduielile cultului iudaic și face să înceteze jertfele. Daniel mai spune: "*și se va încumeta să schimbe vremile (adică zile de sărbătoare) și legea (poruncile legii lui Moise), și sfinții vor fi dați în mîinile lui pînă la o vreme, două vremi, și o jumătate de vreme (trei ani și jumătate)*" *(Dan. 7:25).*

Și în acel moment deosebit, va apărea Anticrist, omul păcatului care se va uni cu fiara romană ca să prigonească și să nimicească, dacă este posibil, pe sfinți. (De sigur însă că Anticrist își va exercita deja puterea înainte de ultima jumătate de săptămînă, dar nu încă în toată plinătatea răutății). Acesta este începutul necazului celui mare, a acestor 1260 zile de încercări nespuse care se vor abate asupra poporului lui Dumnezeu. În tot timpul acestei perioade, dicatatorul va manifesta, în toată plinătatea lor, caracterele lui pe care le-am descris: trufie, ura împotriva Domnului Hristos și alor Săi, cruzime, hule. De aceea atît Daniel cît și Apocalipsa pun accentul pe această ultimă jumătate de săptămînă. "*Și i s-a dat putere să lucreze (adică să facă grozăvii mari) patruzeci și două de luni*" *(Apoc. 13:5).* Se poate deci trage concluzia că activitatea propriuzisă sau esențială a dictatorului se va desfășura în timpul acestei perioade de patruzeci și două de luni sau 1260 de zile. (În Daniel 12:11, această durată este de 1290 de zile, cu treizeci de zile în plus, considerate ca o perioadă de curățire care va trebui să urmeze după sfîrșitul urîciunii (idolul) care a cauzat pustiirea. Pacea deplină nu va fi restabilită decît după 1335 de zile. Din această pricină se spune: "*Ferice de cine va aștepta, și va ajunge pînă la 1335 de de zile*" *(Dan. 12:12).* De altfel atunci abia Satan va fi izgonit și aruncat din cer pe pămînt împreună cu îngerii săi, după lupta pe care o va da în cer împotriva lui Mihail și a îngerilor lui... Și Cuvîntul adaogă: "*Vai de tine pămînt și mare! Căci diavolul a coborît la voi, cuprins de o mare furie, știind că mai are puțină vreme*" *(Apoc. 12:12)* Această "puțină vreme" de care Satana va dispune, va fi acea perioadă de o mie două sute șase zeci de zile, în timpul cărora, urîciunea pustiirii (idolul care pustiește, adică statuia fiarei romane) va fi așezată în templul de la Ierusalim. Va fi deasemenea o perioadă de prigonire înfiorătoare. Dar aceste prigoniri vor atinge și pe răscumpărații din alte națiuni. "*Priveam; și acest corn a făcut război sfinților și i-a biruit..... Și va asupri pe sfinții celui Prea*

Înalt" (Dan. 7:21, 25). "Și i s-a dat să facă război sfinților și să-i biruiască" (Apoc. 13:7). În această progonire furioasă, dictatorul roman va găsi un ajutor tot atît de crud ca el în persoana lui Anticrist: acesta va așeza în templul de la Ierusalim o statuie a împăratului, pe care o va face să respire și să vorbească; toți aceia care vor refuza să se închine înaintea ei vor fi omorîți (vs. 14 și următoarele). Va fi deci o legătură strînsă între dictatorul politic și agentul religios al lui Satan, Anticrist. Acesta va folosi toată puterea fiarei (împăratul roman) în prezența ei și va sili pe oameni să îi dea cinste și să primească semnul ei pe mînă sau pe frunte. Această asociere în rău se va continua pînă la judecata de la urmă pe care o va executa Domnul Însuși în momentul în care cei doi părtași la ticăloșie vor îndrăsni să-I facă război, la Armaghedon. Judecata aceasta va fi urmată, puțin după aceea, de Împărăția de o mie de ani și va avea ca rezultat, trecerea puterii din mîinile omului în mîinile Domnului Hristos. Adevărul acesta este întărit de multe pasaje din proorocul Daniel și din Apocalipsa. Vom cita pe cele mai principale.

"Mă uitam la aceste lucruri pînă cînd s-au așezat niște scaune de domnie, și un Îmbătrînit de zile a șezut jos. Veșmîntul lui era alb ca zăpada , și părul capului Lui era ca lîna curată; scaunul Lui de domnie era ca niște flăcări de foc, și roatele lui ca un foc aprins. Un rîu de foc curgea și ieșea dinaintea Lui.... S-a ținut judecata și s-au deschis cărțile. Mă uitam mereu, din pricina cuvintelor de trufie pe care le rostea cornul; m-am uitat pînă cînd fiara a fost ucisă și trupul ei a fost nimicit și aruncat în foc, ca să fie ars.... Și iată că a venit pe norii cerului, unul ca un Fiu al Omului, a înaintat pînă la Cel Îmbătrînit de zile și a fost adus înaintea Lui. I s-a dat stăpînire, slavă și putere împărătească, pentruca să-I slujească toate popoarele, neamurile și oamenii de toate limbile. Stăpînirea Lui este o stăpînire veșnică, și nu va trece nicidecum, și Împărăția Lui nu va fi nimicită niciodată" (Dan. 7:9-14).

În cartea Daniel la capitolul 2 sînt anunțate aceleași evenimente solemne sub forma unei pietre care se deslipește fără ajutorul vreunei mîini, izbește picioarele statuii, o distruge în întregime și apoi piatra devine un munte mare care umple tot pămîntul. Iată tîlcuirea acestui fapt: *"În zilele acelor împărați, Dumnezeul cerurilor va stabili o împărăție care nu va fi nimicită niciodată; și împărăția aceasta nu va trece de loc sub stăpînirea altui popor: va sfărîma și va nimici toate aceste împărății, dar ea va dăinui veșnic" (Dan. 2:44).*

În sfîrșit, Apocalipsa are și ea o descriere impresionantă despre judecata fiarei romane. Cerul s-a deschis, Împăratul împăraților și Domnul

domnilor vine călare pe un cal alb urmat de oștirile Sale. El se pregătește să calce cu picioarele "teascul vinului mîniei aprinse a Atotputernicului Dumnezeu". Conducătorul Împărăției romane este acolo, asistat de împărații pămîntului și de complicele său, Anticrist, împreună cu nenumărate armate, adunate pentru ca să lupte împotriva Domnului Hristos și a sfinților Lui. "*Și fiara a fost prinsă și împreună cu ea a fost prins proorocul mincinos care făcuse înaintea ei semnele, cu care amăgise pe cei care primiseră semnul fiarei și se închinaseră icoanei ei. Amîndoi aceștia au fost aruncați de vii în iazul de foc, care arde cu pucioasă. Iar ceilalți au fost uciși cu sabia, care ieșea din gura Celui ce ședea călare pe cal. Și toate păsările s-au săturat de carnea lor*" *(Apoc. 19:19-21).*

Astfel au sfîrșit seful Împărăției romane și aliatul lui, Anticrist. Versetele următoare anunță că diavolul va fi în sfîrșit legat și închis în Adînc timp de o mie de ani, în timpul cărora binecuvîntările cerului, se vor întinde pe tot pămîntul, sub sceptrul Domnului Hristos, subiect despre care ne vom ocupa în cea de a patra parte a acestei lucrări. Dar vom examina mai înainte, mai în amănunt, pe de o parte ce descoperă Cuvîntul cu privire la această adunare a națiunilor în revolta împotriva Domnului Hristos și pe de altă parte, judecățile cu care vor fi lovite și care vor aduce izbăvirea lui Israel și sfîrșitul "vremei neamurilor".

Fără-ndoială că unele evenimente actuale anunță marile fapte profetice cu care ne vom ocupa. Națiunile occidentale se străduiesc să se federalizeze (să formeze un singur stat) în așa fel că nu vor mai avea greutatea de a se supune stăpînirii unui singur șef, cînd acesta se va prezenta și se va impune asupra lor prin superioritatea sa drăcească în toate domeniile. Pe plan religios, vom constata o evoluție tot așa de evidentă și care pînă la urmă va duce la apostazie și idolatrie. Dacă Dumnezeu ne-a înștiințat despre aceasta, este ca să veghem și să evităm să ne asociem veacului de acum. El să binevoiască să ne păstreze prin harul Său! Avem deci datoria să ținem seama de această înștiințare solemnă: "*Iată Eu vin ca un hoț. Ferice de cine veghează și își păzește hainele, ca să nu umble gol și să i se vadă rușinea*" *(Apoc. 16:15).*

Capitolul 3

Ceasul încercării și vremea înie

1. Perioada care va urma după răpirea Bisericii va fi marcată, atît pentru Israel cît și pentru neamuri, prin judecăți grozave. Totuși este posibil de a se face deosebirea între ceasul încercării care va începe îndată după venirea Domnului Isus (pentru răpire) și ziua mîniei, care va începe în momentul cînd Satan va fi aruncat din cer pe pămînt și va înșela pe toți locuitorii pămîntului (Apoc. 12:7-12). Judecățile acestei perioade, a doua, vor fi mai aspre și mai insuportabile, decît acelea care vor lovi pe oameni în prima perioadă. Chiar în timpul ceasului încercării suferințele lor vor fi atît de îngrozitoare că își vor închipui că a venit ziua mîniei Mielului (Apoc. 6:17).

Ceasul încercării este descris în mai multe pasaje, în special în Matei 24: "Veți auzi de războaie și vești de războaie..... Un neam se va scula împotriva altui neam, și o împărăție împotriva altei împărății, pe alocurea vor fi cutremure de pămînt, foamete și ciumă (flagele, boli contagioase incurabile și ucigătoare). Dar toate acestea nu vor fi decît începutul durerilor" (vs. 6, 7). Se vor ridica hristoși mincinoși și vor înșela pe mulți. Credincioșii rămășiței iudaice vor fi urîți de neamuri, prigoniți și omorîți. Tot așa va fi de altfel, cum vom vedea mai tîrziu, cu aceia dintre neamuri care vor fi primit Evanghelia Împărăției, care va fi atunci predicată peste tot, ca să slujească de mărturie tuturor neamurilor (vs. 14).

Această perioadă, pe care Domnul o numește "început al durerilor" cuprinde judecățile anunțate în Apocalipsa sub simbolul celor șapte peceți și a celor șapte trîmbițe (cap. 6 la 9), pe care le vom cerceta puțin mai departe. Durata lor exactă nu este indicată, pe cînd cea a vremii mîniei este precizată în multe pasaje (trei ani și jumătate, patruzeci și două de luni, o mie două sute șasezeci de zile).

Perioada care urmează după ceasul încercării este pentru neamuri, vremea mîniei lui Dumnezeu este pentru rămășița credincioasă a poporului evreu; ea este aceea a necazului celui mare care se va termina totuși prin izbăvirea ei, atunci cînd Domnul va apărea în slavă. Mînia lui Dumnezeu se descopere deja împotriva oricărei nelegiuiri a oamenilor (Rom. 1:18). Ea se va

dezlănțui *"în ziua mîniei și a arătării dreptei judecăți a lui Dumnezeu" (Rom. 2:5).* Ea cuprinde judecățile descrise în Apocalipsa 10 la 19 și începe în momentul cînd Satan este aruncat pe pămînt (Apoc. 12:7-12). Știind că mai are puțină vreme și plin de mînie că a fost azvîrlit din cer, se va strădui să-și conserve puterea în această lume împotrivindu-se lui Dumnezeu, prin nimicirea sfinților. În acest scop, el se va sluji de trei unelte: Fiara Romană, Anticrist și Babilonul cel mare.

2. Vom cerceta acum pasajele care se referă la aceste evenimente deosebite.

Proorocul Isaia le menționează de multe ori: *"Căci este o zi a Domnului oștirilor împotriva oricui se înalță și se slăvește, împotriva a tot ce este mîndrie.... Mîndria omului va fi smerită și trufia oamenilor va fi doborîtă: numai Domnul va fi înălțat în ziua aceea; și toți idolii vor pieri. Și vor intra în peșterile stîncilor și în crăpăturile pămîntului, dinaintea groazei Domnului și dinaintea strălucirii măreției Lui, cînd se va ridica să lovească pămîntul cu groază" (Isa. 2:12, 17, 18, 19). "Urlați, căci ziua Domnului este aproape! Ea vine ca o pustiire a Celui Atotputernic. De aceea toate mîinile slăbesc, și orice inimă omenească se topește și oamenii sînt năpădiți de spaimă; îi apucă chinurile și durerile; ..... Iată, vine ziua Domnului, zi fără milă, zi de mînie și urgie aprinsă care va preface tot pămîntul în pustiu, și va nimici păcătoșii de pe el.... Voi pedepsi lumea pentru răutatea ei și pe cei răi pentru nelegiurile lor; voi face să înceteze mîndria celor trufași ..... Pentru aceasta voi clătina cerurile și pămîntul se va zgudui din temelia lui, de mînia Domnului oștirilor, în ziua mîniei Lui aprinse" (Isa. 13:6-8, 9, 11, 13). "Groaza, groapa și lațul, vin peste tine locuitor al țării! Pămîntul se rupe, pămîntul se sfărîmă, pămîntul se crapă, pămîntul se clatină ca un om beat, tremură ca o colibă; păcatul lui îl apasă, cade și nu se mai ridică. În ziua aceea, Domnul va pedepsi în cer oștirea de sus, iar pe pămînt pe împărații pămîntului" (Isa. 24:17-21). "Popoarele vor fi ca niște cuptoare de var, ca niște spini tăiați care ard în foc" (Isa. 33:12). "De multă vreme am stat liniștit, am tăcut și M-am reținut, zice Domnul. Dar acum voi striga ca o femeie în durerile nașterii, voi gîfăi și voi răsufla. Voi pustii munții și dealurile, și voi usca toată verdeața" (Isa. 42:14, 15). "Domnul Își va arăta astfel puterea față de robii Săi, dar va face pe vrășmașii Lui să-I simtă mînia. Căci iată, Domnul vine într-un foc, și carăle Lui sînt ca un vîrtej; Își preface mînia în jăratic, și amenințările în flăcări de foc. Căci Domnul*

va intra la judecată cu orice făptură, prin foc și prin sabia Sa; și cei uciși de Domnul vor fi în mare număr" (Isa. 66:14-16).

Nu este posibil de a cita toate pasajele din proorocii Vechiului Testament cu privire la această "zi a Domnului". Ne vom mărgini să redăm încă vreo cîteva printre cele mai expresive. *"Iată, furtuna Domnului, urgia izbucnește, se năpustește ca vijelia și cade peste capul celor răi! Mînia aprinsă a Domnului nu se va potoli, pînă ce va împlini și va înfăptui gîndurile inimii Lui. Veți înțelege în totul lucrul acesta în cursul vremurilor" (Ier. 30:23, 24). "Așa vorbește Domnul Dumnezeu: Văitați-vă! Nenorocită zi! Căci se apropie ziua, se apropie ziua Domnului, zi întunecoasă: aceasta va fi vremea neamurilor" (Ezec. 30:2-3). "Vai! Ce zi! Da, ziua Domnului este aproape, vine ca o pustiire de la Cel Atotputernic.... Să tremure toți locuitorii țării, căci vine ziua Domnului, este aproape! O zi de întuneric și negură mare, o zi de nori și de întunecime.... Arde focul înaintea lui și pîlpîie flacăra după el..... nimic nu-i scapă. Tremură popoarele... toate fețele îngălbenesc.... Domnul face să tune glasul Lui înaintea oștirii Sale, căci tabăra Lui este foarte mare și cel ce duce la îndeplinire cuvîntul Lui este puternic. Pentru că ziua Domnului este mare și foarte îngricoșată: cine o poate suferi?" (Ioel 1:15; 2:1-3, 11). "Vai de voi care doriți ziua Domnului! Ce așteptați voi de la ziua Domnului? Ea va fi întunerec și nu lumină. Veți fi ca un om care fugind dinaintea unui leu, întîlnește un urs..... Nu va fi ziua Domnului întunerec și nu lumină? Nu va fi ea întunerec adînc și nu strălucire?" (Amos 5:18-20). "Ziua cea mare a Domnului este aproape și vine în graba mare! Da, este aproape ziua cea amarnică a Domnului și viteazul țipă cu amar. Ziua aceea este o zi de mînie, o zi de necaz și de groază, o zi de pustiire și nimicire, o zi de întuneric și negură, o zi de nori și de întunecime, o zi în care va răsuna trîmbița și strigătele de război împotriva cetăților întărite și împotriva turnurilor înalte. Atunci voi pune pe oameni la strîmtoare, și vor bîjbîi ca niște orbi, pentru că au păcătuit împotriva Domnului, de aceea le voi vărsa sîngele ca praful și carnea ca gunoiul! Nici argintul, nici aurul lor nu vor putea să-i izbăvească, în ziua mîniei Domnului; ci toată țara va fi nimicită de focul geloziei Lui, căci va nimici deodată pe toți locuitorii țării" (Țefania 1:14-18). "Căci iată, vine ziua care va arde ca un cuptor! Toți cei trufași și toți cei răi, vor fi ca mirișteа; ziua care vine îi va arde, zice Domnul oștirilor, și nu le va lăsa nici rădăcină nici ramură" (Mal. 4:1).*

Din toate aceste pasaje reiese cu o siguranță absolută că lumea va trece prin pedepse îngrozitoare. Vremea harului va fi trecut definitiv, *"anul de îndurare al Domnului" pe care Domnul Isus a venit să-l vestească va face atunci*

loc "zilei de răzbunare a Dumnezeului nostru" (Isa. 61:2; Luca 4:17-19). Cînd a citat textul acesta din cartea lui Isaia în sinagoga din Nazaret, Domnul Isus s-a oprit în mijlocul frazei, pentru că, în adevăr, El venea să deschidă "anul de îndurare" care durează de aproape două mii de ani. Cei care vor fi respins harul, şi vor fi încă pe pămînt la întoarcerea Domnului, vor cunoaşte ziua teribilă a răzbunării dumnezeieşti.

3. Şi aceste judecăţi vor fi îndeplinite de Domnul Isus Însuşi. În Apocalipsa, apostolul Ioan descrie o scenă solemnă în care vede o carte pecetluită cu şapte peceţi, care trebuiesc să fie rupte una după alta, fiecare reprezentînd o judecată sau un decret divin. A deschide cartea şi a-i rupe peceţile însemnează a executa judecăţile rostite de Dumnezeu împotriva pămîntului. Unul singur a fost găsit vrednic să rupă peceţile şi să deschidă cartea: Domnul Isus.

Două titluri îi dă dreptul Domnului Hristos să execute aceste judecăţi: Dumnezeu şi Fiul omului. Dumnezeirea Lui este scoasă în evidenţă,, în acest pasaj de la Apoc. 5:5-10, prin faptul că Mielul stă în mijlocul tronului (ca Dumnezeu Însuşi), că El are şapte coarne (putere desăvîrşită) şi şapte ochi care sînt cele şapte Duhuri ale lui Dumnezeu (atotştiinţa prin plinătatea Duhului). Deasemenea, toţi îi dau slavă. Pe de altă parte, El este vrednic să deschidă cartea şi să-i rupă peceţile pentru că a fost înjunghiat şi a răscumpărat pentru Dumnezeu, prin sîngele Său, oameni din orice seminţie: dîndu-Şi viaţa pentru păcătoşi, El şi-a cîştigat dreptul de a judeca pe aceia care au disprețuit dragostea Lui şi au respins jertfa Sa. *"Căci nici Tatăl nu judecă pe nimeni, ci toată judecata a dat-o Fiului, pentruca toţi să cinstească pe Fiul cum cinstesc pe Tatăl.... Şi I-a dat putere să judece, întrucît este Fiul Omului" (Ioan 5:22, 23, 27).* În Apocalipsa 5, noi asistăm la o anticipare a laudei care se va ridica din inimile tuturor răscumpăraţilor, faţă de Domnul Isus în momentul în care se va ridica să lovească pe vrăşmaşii Lui.

De asemenea, după cum Dumnezeu nu mîntuieşte pe păcătoşi decît prin Fiul, El îi va judeca tot prin El. *"Isus ne-a poruncit să propovăduim norodului şi să mărturisim că El a fost rînduit de Dumnezeu Judecătorul celor vii şi al celor morţi" (Fapte 10:42).*

Înainte de a merge mai departe, cititorul este rugat să se oprească o clipă şi să-şi pună această întrebare solemnă: "Am găsit eu în Isus pe Mîntuitorul meu sau va trebui să-L întîlnesc într-o zi ca pe Judecătorul meu?"

Dacă deci, cititorul nu-şi poate răspunde cu o totală siguranţă că este un răscumpărat al Domnului, să nu mai aştepte nici o clipă şi să se arunce în braţele Sale, aşa cum este, cîtă vreme mai este încă posibil. *"Astăzi, spune Cuvîntul, dacă auziţi glasul Lui, nu vă împietriţi inimile" (Evrei 3:7).* Chiar în momentul acesta, iubite cititor, îi auzi glasul Lui, prin aceste rînduri pe care le parcurgi. Vei refuza, oare, să asculţi această chemare? Îţi vei împietri tu inima? Vei avea curajul să te prezinţi înaintea Judecătorului neînduplecat, da, neînduplecat atunci, pentru că ai disprețuit mîntuirea care ţi-a fost oferită pe gratis? Ascultă ce spune Cuvîntul: *"Căci dacă păcătuim cu voia, după ce am primit cunoştinţa adevărului nu mai rămîne nici o jertfă pentru păcate, ci doar o aşteptare înfricoşată a judecăţii, şi văpaia unui foc care va mistui pe împotrivitori (răzvrătiţi).... Căci ştim cine este Cel ce a zis: "A mea este răzbunarea, Eu voi răsplăti, zice Domnul".... Grozav lucru este să cazi în mîinile Dumnezeului celui viu!" (Evrei 10:26, 27, 30, 31).*

4. Acum vom cerceta mai îndeaproape natura şi rezultatele judecăţilor pe care le va exercita Domnul Isus împotriva neamurilor. În scopul acesta, vom studia pasajele din Apocalipsa cu privire la peceţi, trîmbiţe şi potire, fiecare în număr de şapte. Este important să observăm că aceste diferite judecăţi nu constituiesc evenimente care se înlocuiesc unele pe altele. Peceţile, trîmbiţel şi potirele anunţă judecăţi noi, dar care nu desfiinţează consecinţele celor dinainte. Astfel, fiecare plagă nouă atrage după ea o agravare a situaţiei. Şi asta explică după faptul că regăsim în pedepsele anunţate prin trîmbiţe şi potire, descrieri care amintesc judecăţile care au fost introduse prin ruperea peceţilor.

Cînd Mielul rupe prima pecete a cărţii, Ioan vede apărînd *"un cal alb şi pe cel ce şedea pe el avînd un arc; i s-a dat o cunună şi a pornit biruitor şi ca să biruiască" (Apoc. 6:2).* Este vorba în mod vădit de o putere cuceritoare (poate şeful Împărăţiei romane) care va subjuga multe naţiuni, printr-o succesiune de victorii, în aparenţe uşoare.

Totuşi pacea este ridicată de pe pămînt. *"Cînd a rupt Mielul a doua pecete... a apărut un alt cal, roşu; cel ce sta călare pe el a primit puterea să ia pacea de pe pămînt, pentru ca oamenii să se înjunghie unii pe alţii şi i s-a dat o sabie mare" (vs. 3-4).* Culoarea calului simbolizează sînge, masacru. Oamenii, daţi pe mîna Satanei, se vor înjunghia între ei, ceea ce lasă de înţeles că vor fi războaie extrem de ucigătoare precum şi războaie civile.

După război, urmează foametea: *"Cînd a rupt Mielul pecetea a treia..... iată un cal negru; Cel ce ședea pe el avea în mînă o cumpănă. Și în mijlocul celor patru făpturi vii, am auzit un glas care zicea: "o măsură de grîu pentru un dinar. Trei măsuri de orz pentru un dinar; dar să nu vatămi undelemnul și vinul" (vs.5-6)* (dinarul corespunde cu salariul unui muncitor cu ziua). Culoarea neagră a calului, este semnul de doliu, și cumpăna vorbește de restricții, de raționalizare. Ultimile cuvinte "să nu vatămi undelemnul și vinul" arată că au fost lovite alte produse ale pămîntului, și că va fi o lipsă generală de produse alimentare de primă necesitate (grîu și orz), ceea ce aduce automat o ridicare a prețurilor. Pe de altă parte, undelemnul și vinul fiind socotite ca alimente de lux, vor fi accesibile numai oamenilor bogați și sus puși.

"Cînd a rupt Mielul pecetea a patra..... și iată un cal palid (gălbui) și numele celui ce ședea pe el era Moartea; și după el venea Locuința Morților; și i s-a dat putere peste a patra parte a pămîntului, ca să omoare cu sabia, cu foamete, cu molima și cu fiarele sălbatice ale pămîntului" (vs. 7-8). aceste patru plăgi mortale sînt citate și în Ezechiel 14:21: sabia, foametea, fiarele sălbatice și ciuma. Culoarea calului este cea pe care o au cadavrele. Aceasta indică consecințele înspăimîntătoare a celei de a patra judecăți, care va provoca măceluri în sînul omenirii, din care a patra parte va fi nimicită.

"Cînd a rupt Mielul pecetea a șasea..... s-a făcut un mare cutremur de pămînt, și soarele s-a făcut negru ca un sac de păr, luna s-a făcut toată ca sîngele; și stelele cerului au căzut din cer pe pămînt cum cad smochinele verzi dintr-un pom, cînd este scuturat de un vînt puternic. Cerul s-a strîns ca o carte de piele, pe care o faci sul și toți munții și toate insulele au fost mutate din locurile lor" (vs. 12-14). La Isaia 34:4 se găsește un pasaj care anunță o judecată asemănătoare: *"Toată oștirea cerurilor piere, cerurile sînt făcute sul ca o carte și toată oștirea lor cade, cum cad frunzele de viță și ca frunza de smochin" (vezi Matei 24:29; Luca 21: 25-26).* Ca și pentru judecățile anunțate de pecețile de mai înainte, este vorba și aici de simboluri. Nu este deci cazul să interpretăm literal aceste preziceri și de a se crede că este vorba de cataclisme naturale. Cuvîntul anunță de fapt în felul acesta, o răsturnare totală a orînduielilor politice: temelia puterii și a autorității în lume va fi răsturnată și urmată de un haos, încît oamenii vor crede că a sosit vremea mîniei. *"Împărații pămîntului, domnitorii, căpitanii oștirilor, cei bogați și cei puternici, toți robii și toți oamenii liberi s-au ascuns în peșteri și în stîncile munților. Și ziceau munților și stîncilor: "Căderi peste noi, și ascundeți-ne de Fața Celui ce șade pe scaunul de domnie și de mînia*

Mielului, căci a venit ziua cea mare a mîniei Lui și cine poate sta în picioare" (Apoc. 6: 15-17). Din pricina prigonirilor exercitate împotriva sfinților, șefii națiunilor vor fi pedepsiți printr-o revoluție înspăimîntătoare care va provoca, cum am mai spus, o răsturnare generală a tuturor instituțiilor politice și va asvîrli lumea într-o anarhie de nedescris.

Pecetea a șaptea introduce cele șapte trîmbițe care anunță un nou șir de judecăți mai aspre ca cele dinainte, deși aparțin și ele de perioada ceasului încercării. Capitolul 8 din Apocalipsa descrie primele patru trîmbițe, care lovesc toate părțile creațiunii simbolizate prin, verdeața, pămîntul, marea, izvoarele, rîurile și stelele. Toate aceste indicații trebuiesc să fie înțelese într-un sens simbolic și nu literal. Pămîntul este locul în care omul natural se întinde, își face instituții politice și propășește în contrast cu marea care înfățișează masele popoarelor într-o stare, mai mult sau mai puțin, de anarhie și frămîntare. Verdeața înfățișează propășirea materială, și copacii, pe cei ce au devenit mari pe pămînt (bogații și sus pușii); fîntînile simbolizează izvoarele gîndirii omenești (lumea intelectuală) iar rîurile, canalele prin care se propagă această gîndire și prin comparație, diferitele clase ale societății. În sfîrșit, stelele sau luminătorii desemnează autoritățile, a căror gradație se exprimă prin diferena care există între aștrii menționați (soarele=autoritatea cea mai mare; luna=autoritatea imediat după cea supremă; steaua= autoritatea subordonată).

"Cînd a rupt Mielul pecetea a șaptea, s-a făcut în cer o tăcere de aproape o jumătate de oră. Și am văzut pe cei șapte îngeri care stau înaintea lui Dumnezeu; și li s-au dat șapte trîmbițe..... Și cei șapte îngeri, care aveau cele șapte trîmbițe, s-au pregătit să sune din ele. Cel dintîi a sunat din trîmbiță; Și a venit grindină și foc amestecat cu sînge, care au fost aruncate pe pămînt; și a treia parte a pămîntului a fost ars, și toată iarba a fost arsă" (Apoc. 8:1-7). Grindina este o judecată violentă, fulgerătoare; focul simbolizează judecata lui Dumnezeu împotriva răului. Grindina și focul sînt amestecate cu sînge, ceea ce însemnează că judecățile acestea vor aduce moartea și nimicirea. "Efectul exterior al judecății, este nimicirea celor mari în Occident, nimicirea a tot ce este înălțat în demnitate și nimicirea universală a prosperității" (J.N.D.). Este ceea ce înfățișează "copacii" și "iarba verde" care au fost arse.

"Al doilea înger a sunat din trîmbiță. Și ceva ca un munte mare de foc aprins a fost aruncat în mare; și a treia parte din mare s-a făcut sînge; și a treia parte din făpturile care erau în mare și aveau viață au murit, și a treia parte din

corăbii au pierit" (vs. 8, 9). Muntele mare aprins care a fost aruncat în mare reprezintă o putere mare pământească care este impusă, ca o judecată divină (focul) popoarelor în revoluție (marea) și lucrează pentru nimicirea lor (marea a devenit sînge și a treia parte din făpturile care erau în mare au murit). În același timp, este dată o lovitură de moarte comerțului (corăbiile care au fost nimicite).

"Îngerul al treilea a sunat din trîmbiță; și a căzut din cer o stea care ardea ca o făclie; a căzut peste a treia parte din rîuri și peste izvoarele apelor. Steaua se chema "Pelin"; și a treia parte din ape s-a prefăcut în pelin. Și mulți oameni au murit din pricina apelor pentru că fuseseră făcute amare" (vs. 10, 11). Această stea mare care cade din cer desemnează un personaj care dispune de o mare putere deși subordonat (o stea, nu soarele) și a cărei cădere răsunătoare, din pricina judecății, otrăvește izvoarele de unde ies regulile morale ale umanității. De aici rezultă moartea morală a omenirii; oamenii sînt într-atît sub influența acestui personaj că își însușesc toate caracteristicile lui. Totul este dat peste cap; este domnia urei, a anarhiei și a asuprirei.

"Al patrulea înger a sunat din trîmbiță. Și a fost lovită a treia parte din soare, și a treia parte din lună, și a treia parte din stele, pentru ca a treia parte din ele să fie întunecată, ziua să-și piardă a treia parte din lumina ei, și noaptea deasemenea" (vs. 12). Autoritatea suverană (soarele) și puterile subordonate (luna și stelele) sînt atinse de judecata lui Dumnezeu, între limitele Împărăției romane. Din aceasta rezultă o mare confuzie (dezorientare). Am putea să asemănăm această proorocie, cu pasajul din Apocalipsa 12:4, unde se vede balaurul (Satana) care trage după el a treia parte din stele și le aruncă pe pământ; aceste autorități pun capăt în mod public la orice relație cu Dumnezeu și sînt preluate de puterea lui Satan. Astfel, lumea își pierde lumina care o conducea și se afundă într-un total întuneric moral.

"M-am uitat, și am auzit un vultur, care zbura prin mijlocul cerului, și zicea cu glas tare: *"Vai, vai, vai de locuitorii pămîntului din pricina celorlalte sunete de trîmbiță ale celor trei îngeri, cari au să mai sune" (vs. 13).* Vulturul simbolizează rapiditatea judecăților care vor urma.

"Îngerul al cincelea a sunat din trîmbiță; și am văzut o stea care a căzut din cer pe pămînt; și i s-a dat cheia fîntînii Adîncului, și a deschis fîntîna Adîncului. Din fîntînă s-a ridicat un fum, ca fumul unui cuptor mare. Și soarele și văzduhul s-au întunecat de fumul fîntînii. Din fum au ieșit niște lăcuste pe pămînt; Și li s-a dat o putere, ca puterea pe care o au scorpiile pămîntului. Li s-a spus să nu

vatăme nici iarba pămîntului, nici o altă verdeață, nici vreun copac, ci numai pe oameni, care n-aveau pe frunte pecetea lui Dumnezeu. Li s-a dat putere să nu-i omoare, ci să-i chinuiască cinci luni, și chinul lor era cum este chinul scorpiei cînd înțeapă pe un om. În acele zile, oamenii vor căuta moartea și n-o vor găsi; vor dori să moară și moartea va fugi de ei. Lăcustele semănau cu niște cai pregătiți de luptă. Pe capete aveau un fel de cununi, care păreau de aur. Fețele lor semănau cu niște fețe de oameni. Aveau părul ca părul de femeie, și dinții lor erau ca dinții de lei. Aveau niște platoșe ca de fier; și vuietul pe care-l făceau aripile lor, era ca vuietul unor care trase de mulți cai, care se aruncă la luptă. Aveau niște cozi ca de scorpii cu bolduri. Și în cozile lor stătea puterea pe care o aveau ca să vatăme pe oameni cinci luni. Peste ele aveau ca împărat pe îngerul Adîncului, care în ebraică se cheamă Abadon iar în greacă Apolion" (Nimicitor) (Apoc. 9:1-11). Din această descriere lungă reiese întinderea și gravitatea judecății anunțate de trîmbița a cincea. Acest șef care are cheia fîntînii Adîncului este în mod vădit o periculoasă unealtă a Satanei. El deschide fîntîna adîncului și fumul care iese din el este simbolul deslănțuirii răutății satanice care este provocată de judecata lui Dumnezeu. Activitatea nimicitoare a răului se generalizează (lăcustele se răspîndesc pe pămînt) și chinuiesc pe oameni, fără să vatăme totuși prosperitatea generală (iarba și tot ce este verde) nici măreția acelora care sînt ridicați în lume (copacii), ci pe aceia care nu au pecetea lui Dumnezeu pe frunțile lor (masa evreilor necredincioși și creștinătatea lepădată, apostată). Tot așa după cum înțepătura scorpionului este rar mortală, judecata aceasta nu aduce moartea, ci produce un așa chin încît oamenii vor căuta să scape de el prin moarte. Trebuie să fie vorba de ravagiile de ordin moral (persecuții politice?), boldurile din cozile lăcustelor fiind mai degrabă principii și învățături impuse oamenilor cu forța ca să-i chinuiască. Și aceasta explică de ce această judecată nu atinge pe cei pecetluiți din cele douăsprezece seminții.

"Îngerul al șaselea a sunat din trîmbiță. Și am auzit un glas din cele patru colțuri ale altarului de aur, care este înaintea lui Dumnezeu și zicînd îngerului al șaselea, care avea trîmbița: "Desleagă pe cei patru îngeri care sînt legați la rîul cel mare Eufrat!" Și cei patru îngeri, cari stăteau gata pentru ceasul, ziua, luna și anul acela, au fost deslegați ca să omoare a treia parte din oameni. Oștirea lor era în număr de douăzeci de mii de ori zece mii de călăreți; le-au auzit numărul. Și iată că mi s-au arătat în vedenie caii și călăreții: aveau platoșe ca focul, iacintul și pucioasa. Capetele cailor erau ca niște capete de lei, și din gurile lor ieșea foc, fum și pucioasă. A treia parte din oameni au fost uciși de aceste trei urgii: de focul,

fumul şi pucioasa care ieşeau din gurile lor; căci puterea cailor stătea în gurile şi cozile lor; cozile lor erau ca nişte şerpi cu capete şi cu ele vătămau" (vs. 13-19).

Glasul care cheamă această nenorocire iese din altarul de aur, la ale cărui coarne era adus sîngele jertfelor în ziua ispăşirii. Judecata aceasta este deci rezultatul mijlocirii Domnului în favoarea sfinţilor Săi; este rînduit să răzbune persecuţiile ale căror victime au fost, deşi nu este spus în mod expres, că ea nu loveşte pe slujitorii lui Dumnezeu, cum se spune în judecata de la trîmbiţa a cincea. Această imensă armată de două sute de milioane de călăreţi vin din orient. (Este vorba în adevăr de armatele asiatice, aşa zisul, "pericolul galben"). (Eufratul marchează limita orientală de Imperiul roman). Ea înaintează pînă în inima Imperiului roman occidental. Puterea şi mijloacele lor de a acţiona sînt drăceşti şi mai energice chiar decît judecata precedentă. "Gura acestor instrumente de judecată emană puterea Satanei, ca judecată din partea lui Dumnezeu. De data acesta, spre deosebire de judecata de la trîmbiţa a cincea, oamenii vor fi loviţi cu moartea" (J.N.D.). "Amintirea rîului Eufrat este o arătare geografică a locului, şi ne spune că lumea răsăriteană (Orientul mijlociu şi Extremul Orient n.tr.) va ajunge un izvor al judecăţii lui Dumnezeu şi poate chiar ţinta ei" (C.A.C.).

Trîmbiţa a şaptea (cap. 11:15-18) nu anunţă o judecată specială, ci judecata finală, stabilirea Împărăţiei Domnului Hristos, judecata celor morţi şi răsplătirea celor drepţi.

5. Vom cerceta acum judecăţile descrise în al şaisprezecelea capitol al Apocalipsei prezentate sub simbolul celor şapte potire (cupe) care cuprind ultimile şapte plăgi (nenorociri) cari vor fi vărsate pe pămînt de şapte îngeri. *".... cu ele s-a isprăvit mînia lui Dumnezeu" (15:1).* Intrăm acum în perioada numită "vremea mîniei". Conţinutul acestor cupe (potire) descrie într-adevăr desfăşurarea finală a judecăţilor anunţate prin peceţi şi trîmbiţi. Mînia lui Dumnezeu ajunge atunci la cel mai înalt grad şi aplică celor răi plata cuvenită pentru nelegiuirile şi păcatele lor; şi astfel se sfîrşeşte "taina lui Dumnezeu", adică tăcerea pe care El o păstrează acum cu privire la rău şi la răzvrătirea omului împotriva Lui.

Această serie de judecăţi, deşi prezintă nişte asemănări cu acelea de la cele şapte trîmbiţe - pămîntul, marea, rîurile, izvoarele şi soarele lovite din nou - au o extindere mai mare: efectele lor nu sînt mărginite numai la "a treia parte"

din lume, adică la partea apuseană a Împărăției romane, ci ating tot pământul și cu o intensitate mărită.

"Și am auzit un glas tare, care venea din Templu, și care zicea celor șapte îngeri: "Duceți-vă și vărsați pe pământ cele șapte potire ale mîniei lui Dumnezeu". Cel dintîi s-a dus și a vărsat potirul lui pe pământ, și o rană rea și dureroasă a lovit pe oamenii care aveau semnul fiarei și care se închinau icoanei ei" (16:1-2). Este vorba de o judecată care atinge în mod special pe evreii apostați și care consistă într-o stare de neliniște și de mizerie morală, ca rezultat al întinării care îi caracterizează și a îndepărtării lor de Dumnezeu. Răul își va face pustiirile lui, lumina a fost înlocuită de întunerec, adevărul înlocuit de minciună; apele mocirloase ale păcatului se vor vărsa peste tot, fapt care va provoca o corupție generală, pentru care pedeapsa va fi "o rană rea și dureroasă".

"Îngerul al doilea a vărsat potirul lui în mare. Și marea s-a făcut sînge, ca sîngele unui om mort. Și tot ce avea viață în mare a murit" (vs. 3). Judecata atinge o mulțime de popoare care sînt într-o stare de dezorientare și provoacă moartea morală și părăsirea de către ele a oricărei profesiuni religioase.

"Al treilea a vărsat potirul în rîuri și în izvoarele apelor. Și apele s-au făcut sînge. Și am auzit pe îngerul apelor zicînd: "Drept ești Tu Doamne, care ești și care erai! Tu ești Sfînt pentru că ai judecat în felul acesta. Fiindcă aceștia au vărsat sîngele sfinților și al proorocilor, le-ai dat și Tu să bea sînge. Și sînt vrednici". Și am auzit altarul zicînd: "Da, Doamne Dumnezeule, Atotputernice, adevărate și drepte sînt judecățile Tale!" (vs. 4-7). Toate principiile morale care sînt la izvorul vieții popoarelor (rîuri și izvoare) sînt corupte (stricate) și produc moartea lor morală; această pedeapsă este destinată să pedepsească în mod special pe prigonitorii sfinților și ai proorocilor, și este trimisă ca răspuns la mijlocirea sufletelor martirilor.

"Al patrulea a vărsat potirul său peste soare; și soarelui i s-a dat să ardă pe oameni cu focul lui. Și oamenii au fost dogoriți cu o arșiță mare, și au hulit Numele Dumnezeului care are stăpînire peste aceste urgii și nu s-au pocăit ca să-l dea slavă" (vs. 8-9). Puterea supremă (reprezentată simbolic prin soare) arde în loc să lumineze și devine unealta unei oprimări teribile. Aceasta, departe de a aduce pe oameni la pocăință, va avea ca rezultat de a-i face să hulească (blesteme) Numele lui Dumnezeu și astfel să se depărteze și mai mult de El.

"Al cincelea a vărsat potirul lui peste scaunul de domnie al fiarei. Și împărăția fiarei a fost acoperită de întunerec. Oamenii își mușcau limbile de durere. Și au hulit pe Dumnezeul cerului, din pricina durerilor lor și din pricina

rănilor lor rele și nu s-au pocăit de faptele lor" (vs. 10-11). Judecata a cincea atinge însuș sediul Împărăției romane și efectul este că aruncă în întuneric întreaga împărăție. Din aceasta rezultă grozave suferințe morale și o revoltă tot mai mare împotriva lui Dumnezeu, ca un preludiu, ca o anunțare mai dinainte a strîngerii forțelor pentru bătălia cea mare de la urmă.

"Al șaselea a vărsat potirul lui peste rîul cel mare, Eufrat. Și apa lui a secat ca să fie pregătită calea împăraților care au să vină din Răsărit" (vs. 12). Eufratul constitue granița orientală a Împărăției romane și o desparte de hoardele barbare din est. Dispariția acestei bariere deschide calea acestora să invadeze Palestina (Israelul). *"Și am văzut ieșind din gura balaurului și din gura fiarei, și din gura proorocului mincinos trei duhuri necurate, care semănau cu niște broaște. Acestea sînt duhuri de draci, care fac minuni și care se duc la împărații pămîntului întreg, ca să-i strîngă pentru războiul zilei celei mari a Dumnezeului Celui Atotputernic.... Și i-au strîns în locul care pe evreiește se cheamă Armaghedon" (vs. 13-16).* Treimea drăcească intră în acțiune ca să strîngă toate forțele de care dispune pentru lupta finală dintre bine și rău, între cer și pămînt. Puterea hulitoare a lui Satan (duhul necurat ieșind din gura balaurului), împreună cu aceea a împăratului roman (fiara) și a lui Anticrist (proorocul mincinos) se coalizează ca să atîțe neamurile (națiunile) să-și unească armatele ca să facă război împotriva lui Dumnezeu și a Mielului (vezi Ps. 2:2). Această activitate înșelătoare va fi însoțită de minuni, datorită cărora, trinitatea satanică își va ajunge scopul. Dar Domnul adresează credincioșilor Săi o înștiințare solemnă, ca să-i pună în gardă asupra acestei puteri mincinoase și pentru a le susține credința în mijlocul încercării: *"Iată, Eu vin ca un hoț. Ferice de cel ce veghează și își păzește hainele ca să nu umble gol și să nu i se vadă rușinea" (vs. 15).* El, pentru necredincioși va apărea ca un hoț; dar pentru ai Săi El va fi puternicul Salvator care-i va izbăvi și va nimici pe vrășmașii lor.

"Îngerul al șaptelea a vărsat potirul lui în văzduh. Și din Templu, din scaunul de domnie, a ieșit un glas tare, care zicea: S'a isprăvit! Și au urmat fulgere, glasuri, tunete, și s-a făcut un mare cutremur de pămînt, cum de cînd este omul pe pămînt, n-a fost un cutremur așa de mare. Cetatea cea mare a fost împărățită în trei părți, și cetățile Neamurilor s-au prăbușit; Și Dumnezeu Și-a adus aminte de Babilonul cel mare, ca să-i dea potirul de vin al furiei mîniei Lui. Toate insulele au fugit și munții nu s-au mai găsit. O grindină mare de greutatea unui talant (cca. 25 Kg) a căzut din cer peste oameni. Și oamenii au hulit pe Dumnezeu din pricina urgiei grindinei, pentru că această urgie era foarte mare" (vs.

17-21). Această din urmă judecată marchează culmea mîniei lui Dumnezeu, ceea ce sublinieză chiar glasul puternic care ieşea din Templu şi proclama: s-a terminat. Căci cu ele s-a isprăvit mînia lui Dumnezeu. Acest teribil cutremur de pămînt, cum n-a fost altul ca el, înfăţişează frămîntarea universală care se va produce atunci şi care va antrena prăbuşirea organizaţiei politice a imperiului roman (cetatea cea mare împărţită în trei) şi a naţiunilor situate în afara lui (cetăţile neamurilor). Civilizaţia occidentală va fi nimicită, activitatea economică este suprimată (insulele sînt imaginea coastelor maritime sub aspect comercial), instituţiile politice sînt răsturnate şi desfiinţate (munţii). Această ultimă lovitură reaminteşte judecata anunţată prin proorocul Hagai: "*.... voi clătina cerurile şi pămîntul, voi răsturna scaunul de domnie al împărăţiilor neamurilor*" *(cap. 21:21-22).* Aceste nenorociri au caracterul unei pedepse subite, depăşind pe toate celelalte în violenţă,, şi atingînd pe toţi oamenii; dar ei continuă să blesteme, pînă în ziua cînd Mielul va apărea în persoană împreună cu oştile Sale cereşti şi-i va nimici.

Înainte de a ne ocupa de acest desnodămînt tragic, vrem să examinăm căile lui Dumnezeu în har faţă de aceia care, printre naţiuni, vor primi Evanghelia împărăţiei şi vor refuza să se supună lui Satan şi instrumentelor lui.

6. Aşa după cum am văzut cînd am examinat căile viitoare ale lui Dumnezeu, faţă de Israel de-a lungul necazului celui mare, o rămăşiţă se va întoarce la Dumnezeu, şi va vesti Evanghelia împărăţiei printre neamuri. Această Evanghelie care, după cum am văzut, diferă de Evanghelia harului de acum - care anunţă vestea bună a iertării păcătoşilor prin credinţa în Domnul Isus şi a lucrării răscumpărătoare de la cruce - va aduce un mare număr de oameni să recunoască autoritatea lui Dumnezeu şi-i va face să refuze pe a lui Satan şi a instrumentelor lui. Şi aceasta o vedem descrisă în Apoc. 7: "*După aceste lucruri, am văzut, şi iată era o mare mulţime pe care nu putea s-o numere nimeni, din orice neam, din orice simiţie, din orice norod şi de orice limbă care stătea în picioare înaintea scaunului de domnie şi înaintea Mielului, îmbrăcaţi în haine albe, cu ramuri de finic în mîini, şi strigau cu glas tare, şi ziceau: Mîntuirea este a Dumnezeului nostru care şade pe scaunul de domnie şi a Mielului*" *(vs. 9-10).* Fără-ndoială că Evanghelia împărăţiei nu exclude predicarea lucrării de la cruce. N-ar mai fi Evanghelie - veste bună - dacă mesajul s-ar mărgini să anunţe judecata iminentă, fără a indica un mijloc de scăpare. Şi proorocul precizează mai departe: ".... *Aceştia vin din necazul cel mare; ei şi-au spălat hainele şi le-au*

albit în sîngele Mielului. Pentru aceasta stau ei înaintea scaunului de domnie al lui Dumnezeu şi-I slujesc zi şi noapte în Templul Lui. Cel ce şade pe scaunul de domnie, îşi va întinde peste ei cortul Lui. Nu le va mai fi foame, nu le va mai fi sete; nu-i va mai dogori nici soarele, nici vreo altă arşiţă. Căci Mielul care stă în mijlocul scaunului de domnie, va fi Păstorul lor, îi va duce la izvoarele apelor vieţii, şi Dumnezeu va şterge orice lacrimă din ochii lor" (vs. 14-17).

Domnul Însuşi anunţă pe ucenicii Săi că "*Evanghelia împărăţiei va fi propovăduită în toată lumea ca să slujească de mărturie tuturor neamurilor*" *(Matei 24:14).* Această mulţime nenumărată de păgîni, care nu vor fi auzit mai înainte evanghelia mîntuirii, va fi deci rodul harului dumnezeiesc care se va desfăşura încă, chiar şi în mijlocul acestei scene de judecăţi. Ei sînt îmbrăcaţi în haine albe, ceea ce înseamnă că au fost declaraţi neprihăniţi; ei au suferit pentru Domnul Hristos şi au biruit. Ei sînt recunoscuţi în mod public ca răscumpăraţi, păcatele lor fiind spălate prin sîngele Mielului. De acum înainte, Domnul îşi va întinde cortul peste ei, adică îi va pune la adăpost şi-i va proteja; ei nu vor mai suferi de foame şi de sete. El va face să înceteze prigonirile, îi va conduce la izvoare de apă vie şi Dumnezeu va şterge orice lacrimă din ochii lor. Toate acestea se vor realiza prin primirea lor în împărăţia de o mie de ani care va urma după acele judecăţi. Dumnezeu va şterge atunci orice urmă de suferinţele pe care le-au îndurat pentru Numele Lui şi le va încredinţa un loc special - ei vor sta chiar în faţa scaunului de domnie al lui Dumnezeu şi-I vor sluji zi şi noapte în templul Său - un privilegiu pe care nu-l vor avea ceilalţi sfinţi din împărăţia de o mie de ani. Finicul pe care-l ţineau înfăţişează bucuria plină de pace a fericirii pe care Domnul o va aduce răscumpăraţilor Săi cînd Îşi va stabili împărăţia pe pămînt.

Desigur, un mare număr dintre aceşti sfinţi dintre neamuri vor suferi martirajul şi vor domni, cu Biserica, în partea cerească a împărăţiei. Ne sînt descrişi în Apoc. 15:2-4: "*Şi am văzut ca o mare de sticlă amestecată cu foc; şi pe marea de sticlă, cu harfele lui Dumnezeu în mînă, stăteau biruitorii fiarei, a icoanei ei, şi a numărului numelui ei. Ei cîntau cîntarea lui Moise, robul lui Dumnezeu, şi cîntarea Mielului. Şi ziceau: Mari şi minunate sînt lucrările Tale, Doamne Dumnezeule, Atotputernice! Drepte şi adevărate sînt căile Tale, Împărate al Neamurilor! Cine nu se va teme, Doamne şi cine nu va slăvi Numele Tău? Căci numai Tu eşti Sfînt, şi toate Neamurile vor veni şi se vor închina înaintea Ta, pentru că judecăţile Tale au fost arătate*".

Această "mare de sticlă" amintește ligheanul de aramă de la Exod 30:17-21, a cărui apă slujea la spălarea (adică la curățirea) mîinilor și picioarelor lui Aron și a fiilor lui înainte de intrarea lor în cortul întîlnirii ca să aducă jertfe. Pentru martirii slăviți despre care este vorba în pasajul de care ne ocupăm, nu mai este nevoie de curățire, curățirea lor fiind de acum desăvîrșită și permanentă, ceea ce este înfățișat prin marea de sticlă asemenea cristalului. Faptul de a fi "amestecată cu foc" amintește timpul prigonirilor îngrozitoare prin care au trecut acești martiri. Introduși în cer, ei cîntă cîntarea lui Moise, ceea ce amintește cîntarea pe care a cîntat-o Israel după trecerea Mării Roșii și izbăvirea lor de Egipteni (Ex. 15). Și ei vor avea prilejul de a lăuda pe Domnul pentru minunata Sa izbăvire și pentru nimicirea chinuitorilor lor. Ei cîntă și cîntarea Mielului prin care își exprimă izbăvirea spirituală, ca rezultat al lucrări de mîntuire a Domnului Hristos, Mielul înjunghiat. Domnul este socotit în mod mai deosebit ca Împărat al Neamurilor, căci El va apărea în curînd ca Împărat al împăraților și Domn al domnilor și va impune domnia Lui tuturor națiunilor în ziua slăvită a venirii Sale.

Capitolul 4

Armaghedon

Domnia Fiarei romane și a lui Anticrist vor lua sfîrșit la marea bătălie de la Armaghedon. Numeroase pasaje conțin indicații cu privire la acest eveniment teribil, care va marca punctul culminant al judecăților pe care îl vom cerceta.

1. Numele acestei bătălii îl găsim în Apocalipsa 16: "*Apoi am văzut ieșind din gura balaurului și din gura fiarei, și din gura proorocului mincinos, trei duhuri de draci care fac semne nemaipomenite și care se duc la împărații pămîntului întreg, ca să-i strîngă pentru războiul zilei celei mari a Dumnezeului celui Atotputernic. .... Și i-au strîns în locul care pe evreiește se cheamă Armaghedon*" *(vs. 13-16).* (Probabil în valea Meghiddo sau valea Izreel o vale largă și foarte roditoare. A fost un loc numit cîmpul de bătălie al Palestinei. Astăzi este numit Tel Megiddo, la cca. 30 Km. sud de Haifa. Este o cîmpie înconjurată de munți, lungă de 35 Km. și lată de 25 Km. Acolo se încrucișează drumurile care legau altă dată Egiptul cu Babilonul și Ninive, Ierusalimul cu Tiberiada, cu Damascul și Antiohia ceea ce dădea acestui loc o mare importanță strategică. Și aceasta explică faptul că a servit drept cîmp de bătălie la numeroase armate dealungul veacurilor, de la Faraon Tutmes I (cca. 1500 ani înainte de Hristos) pînă la Napoleon Bonaparte în 1799. Evrei, Egipteni, Persani, Sarazini, Cruciați, Turci, au avut acolo lupte furioase. Meghiddo de fapt însemnează "Locul unei mari mulțimi" sau "muntele masacrului" și este folosit în mod simbolic pentru distrugerea care va cădea cu siguranță peste vrășmașii Domnului Isus. n. tr.). Deci nu este de loc exclus ca armatele fiarei, ale proorocului mincinos și ale împăraților pămîntului care se vor uni cu ei, să fie adunate chiar în această parte a Israelului.

2. Națiunile vor fi pline de ură împotriva Evreilor și vor plănui să-i extermine. Cu toată necredincioșia sa, Israel rămîne poporul lui Dumnezeu chiar și în această perioadă teribilă. Diavolul va lucra în inima conducătorilor

națiunilor prin aceste duhuri necurate, despre care se vorbește în pasagiul citat mai sus, ca să nimicească poporul evreu, și mai ales pe rămășița credincioasă. *"Ei uneltesc cu viclenie comploturi împotriva poporului Tău și se sfătuiesc împotriva celor ocrotiți de Tine. "Veniți" zic ei "să-i nimicim din mijloc neamurilor, ca să nu se mai pomenească numele lui Israel" (Ps. 83:3-4). "Căci acum s-au strîns multe neamuri împotriva ta și zic: "Să fie pîngărită, ca să ne vadă ochii implinindu-ni-se dorința față de Sion! Dar ei nu cunosc gîndurile Domnului și nu-I înțeleg planurile; că i-a strîns ca pe niște snopi în arie" (Mica 4:11-12). "În ziua aceea, voi face din Ierusalim o piatră grea pentru toate popoarele. Toți cei ce o vor ridica se vor răni cu siguranță și toate neamurile pămîntului se vor strînge împotriva lui" (Zah. 12:3).*

Puterile drăcești pe care le-am văzut ieșind din gura lui Satan, a fiarei și a proorocului mincinos, vor pune stăpînire în întregime pe împărații pămîntului și-i vor sili să se angajeze în lupta împotriva Domnului Isus. Satan va ști că se apropie ceasul cînd Domnul Isus Hristos va apărea în Israel cu oștirea sfinților Săi. Astfel, el se va strădui să se împotrivească triumfului Său, adunînd în jurul Ierusalimului toate armatele sale pămîntești. Cînd omul se cedează puterilor drăcești, cum va fi cazul atunci, el este capabil de toate rătăcirile. *"Dar Cel ce locuiește în ceruri va rîde de ei, Domnul își va bate joc de ei. Apoi în mînia Lui le va vorbi și-i va îngrozi cu urgia Sa" (Ps. 2:4-5). "În ziua aceea voi lovi cu groază pe toți caii și cu turbare pe cei ce vor călări pe ei" (Zah. 12:4). "Ei se vor război cu Mielul; dar Mielul îi va birui, căci El este Domnul domnilor și Împăratul împăraților" (Apoc. 17:14).* Atunci se va împlini sfîrșitul vedeniei împăratului Nebucadnețar, cînd piatra a lovit statuia în picioarele de fier și de lut și le-a sfărîmat. *"Atunci fierul, lutul, arama, argintul și aurul s-au făcut ca pleava din arie vara; și vîntul le-a luat și nici urmă nu s-a mai găsit din ele, dar piatra care sfărîmase chipul, a devenit un munte mare care a umplut tot pămîntul.... Dar în vremea acestor împărați, Dumnezeul cerurilor va ridica o împărăție care nu va fi nimicită niciodată" (Daniel 2:35, 44).* Astfel, în Israel acolo unde a fost lepădat și omorît, acolo Domnul va nimici pe vrășmașii Lui și va executa *"răzbunarea Domnului" (Ier. 50:28).*

3. Vechiul Testament conține multe pasaje cu privire la această mare adunare de la Armaghedon și la judecata fulgerătoare pe care Doamne Hristos o va executa împotriva acestor armate nenumărate. Vom menționa cîteva: *"De aceea așteptați-Mă zice Domnul, pentru ziua cînd Mă voi scula pentru pradă.*

Căci am hotărît să strîng neamurile, să adun împărățiile, ca să-Mi vărs urgia peste ele, toată aprinderea mîniei Mele; căci toată țara va fi mistuită de focul geloziei Mele" (Țefania 3:8). "Iată, Numele Domnului vine din depărtare! Mînia Lui este aprinsă ca un incendiu puternic; buzele Lui sînt pline de mînie și limba Lui este ca un foc mistuitor; suflarea Lui este ca un șivoi care dă peste maluri, care ajunge pînă la gît, ca să cearnă neamurile cu ciurul nimicirii, și să pună în fălcile popoarelor o zăbală înșelătoare" (Isa. 30:27, 28). "Apropiați-vă, nemuri să auziți! Popoare luați aminte! S-asculte pămîntul, el și ce-l umple, lumea cu tot ce produce! Căci mînia Domnului este peste toate neamurile și urgia Lui peste toate armatele lor. El le-a sortit nimicirii, le-a dat să fie măcelărite; morții lor sînt aruncați departe și duhoarea cadavrelor lor se va ridica în sus; munții se vor topi de sîngele lor... Sabia Domnului este plină de sînge.... Țara lor se adapă cu sînge.... și țărîna se umple de grăsime.... Căci este o zi de răzbunare a Domnului, anul de răsplătire pentru Sion" (Isa. 34:1....). "Cei pe care îi va ucide Domnul, în ziua aceea, vor fi întinși de la un capăt al pămîntului pînă la celălalt; nu vor fi nici jăliți, nici adunați nici îngropați, ci vor fi un gunoi pe fața pămîntului" (Ier. 25:33). Fapt surprinzător, Domnul va lovi pe vrășmașii Lui cu o stare de delir încît se vor extermina unii pe alții în mod tacit. *"În ziua aceea, Domnul va trimite o mare învălmășeală între ei; unul va apuca mîna altuia și vor ridica mîna unii asupra altora" (Zah. 14:13). ".... voi nimici puterea împărățiilor neamurilor, voi răsturna și carele de război și pe cei ce se suie în ele; caii și călăreții vor fi trîntiți la pămînt și unul va pieri ucis de sabia altuia" (Hagai 2:22).*

4. Dar biruința finală și definitivă va fi cîștigată de Domnul Hristos Însuși, coborînd din cer cu toți sfinții Lui. *"Apoi am văzut cerul deschis, și iată un cal alb! "Cel credincios" și "Cel adevărat", și El judecă și se luptă cu dreptate..... Era îmbrăcat cu o haină muiată în sînge. Numele Lui este "Cuvîntul lui Dumnezeu".... și armatele care sînt în cer Îl urmau călări pe cai albi, îmbrăcate în in subțire, alb și curat; Din gura Lui ieșea o sabie ascuțită cu două tăișuri, ca să lovească Neamurile cu ea; și El le va cîrmui cu un toiag de fier, și va călca cu picioarele teascul vinului mîniei aprinse a Atotputernicului Dumnezeu; pe coapsă și pe haină are scris un nume: "Împăratul împăraților și Domnul domnilor". Apoi am văzut un înger, care stătea în picioare în soare. El a strigat cu glas tare, și a zis tuturor păsărilor care zburau prin mijlocul cerului: "Veniți, adunați-vă la ospățul cel mare al lui Dumnezeu, ca să mîncați carnea împăraților, carnea căpitanilor și carnea vitejilor, carnea cailor și a călăreților, și carnea a tot felul de oameni, liberi*

și robi, mici și mari. Și am văzut fiara și pe împărații pământului și armatele lor, adunate ca să facă război cu Cel ce ședea călare pe cal și cu armata Lui. Și fiara a fost prinsă și proorocul mincinos împreună cu ea.... Amîndoi aceștia au fost aruncați de vii în iazul de foc care arde cu pucioasă; Iar ceilalți au fost uciși cu sabia care ieșea din gura Celui ce ședea călare pe cal. Și toate păsările s-au săturat din carnea lor."

Nu este dată nici o precizare cu privire la numărul oamenilor care vor fi nimiciți, dar se poate conclude din multele pasaje că va fi un număr foarte mare. De aceea Isaia spune că, după această exterminare, oamenii vor fi mai rari decît aurul din Ofir (13:9, 12). Proorocul Țefania declară: "*Voi nimici totul de pe fața pământului, zice Domnul. Voi nimici oamenii și vitele*" *(Țefania 1:2, 3).* Și David a proorocit cu privire la subiectul acesta: "*Domnul, de la dreapta Ta, zdrobește pe împărați în ziua mîniei Lui. El va judeca printre neamuri, va umplea totul cu trupuri moarte, El va lovi șeful unei mari țări*" *(Ps. 110:5, 6).*

Îngrozitorul măcel de la Armaghedon va marca sfîrșitul treimei diabolice. Șeful Imperiului roman și Anticrist sînt prinși de vii și aruncați în iad. Va marca, deasemenea, prăbușirea confederației de Nord, înființată sub autoritatea "Asirianului" (Gog=Rusia) de care ne vom ocupa în capitolul următor. În sfîrșit, Armaghedonul va pune capăt necazului cel mare și va deschide calea către stabilirea împărăției de o mie de ani. Dar, mai înainte, va trebui ca Domnul să nimicească pe "Asirian" și armatele sale, să arunce pe diavol în Adînc pentru o mie de ani, și să judece neamurile care sînt în viață. Numai după aceea El va stabili pacea și dreptatea pe pămînt.

Capitolul 5

Asirianul

Termenul acesta incică o putere, sau mai degrabă o confederație a statelor situate în nordul Israelului. Daniel personifică acest grup sub numele de "împăratul de la miază-noapte", pe cînd proorocul Ezechiel îl numește "Gog". Este vorba de popoare care vor fi atunci confederate sub puterea Rusiei. În trecut, Asiria, ca țară, era situată la nordul țării Israel și îngloba și Asia Mică (Turcia de astăzi). Dumnezeu s-a slujit de ea ca de o nuia ca să pedepsească pe poporul Său necredincios. *"Vai de Asirian, zice Domnul, nuiaua mîniei Mele, care poartă în mîna toiagul urgiei Mele" (Isa. 10:5).* Tot așa va fi și în viitor, cînd Israel se va întoarce în Palestina: atunci Asirianul va devasta țara, va pune stăpînire pe Ierusalim și va trimite în robie pe locuitorii lui, cum a făcut altădată cu cele zece seminții (2 Împ. 17). Asirianul din vechime era deci prototipul celui de la sfîrșit.

1. Vom cerceta în primul rînd ce spune proorocul Daniel cu privire la "împăratul de la miazănoapte". În capitolul 8, el descrie vedenia pe care a avut-o despre un berbec venind din apus (Grecia) și purtînd între ochi un corn mare (Alexandru Cel Mare). Din fragmentele imperiului întemeiat de acesta, a ieșit un corn mic care a crescut extrem. (Din punct de vedere istoric, proorocia aceasta s-a împlinit în parte sub domnia lui Antiohus Epifanus, împăratul Siriei și al Macedoniei; el a fost un om foarte crud, care a încercat să impună Evreilor, cultul păgîn. Antiohius i-a persecutat pe evrei, pustiind Ierusalimul și a omorît pe cei șapte Macabei). Cornul acesta mic este "împăratul de la miazănoapte". El se întinse către miazăzi și a pătruns și în "țara minunată" adică Palestina (Israelul de astăzi). Daniel adaogă: *"El s-a înălțat pînă la oștirea cerurilor, a doborît la pămînt o parte din oștirea aceasta și din stele, și le-a călcat în picioare" (vs. 10).* Este vorba de conducătorii poporului evreu. *"....El a aruncat adevărul la pămînt și a izbutit în ce a început" (vs. 12).* Îngerul Gabriel comunică proorocului lămuriri complimentare despre această vedenie: *"La sfîrșitul domniei lor, cînd păcătoșii vor fi umplut măsura, se va ridica un împărat fără rușine și care va înțelege tainele. El va fi tare dar nu prin puterea lui însuși; el va*

face pustiiri de necrezut, va propăși, va lucra (adică va face lucruri mari); și va nimici pe oamenii puternici și chiar pe poporul sfinților; Prin inteligența lui va face să prospere înșelăciunea în mîna lui; și inima i se va îngînfa, și prin propășirea lui va corupe mulți oameni; și se va ridica împotriva Domnului domnilor, dar va fi zdrobit fără mînă" (vs. 23-25). Toate acestea vor avea loc "la sfîrșitul mîniei" (vs. 19), adică la sfîrșitul perioadei judecăților exercitate împotriva lui Israel, cînd păcătoșii vor fi umplut măsura nelegiuirilor lor, deci cu puțin timp înainte de arătarea Domnului în slavă și a stabilirii împărăției Sale.

Împăratul de la Miază-noapte va fi un om de o inteligență și abilitate remarcabilă, care va propăși atît prin intrigă și politică cît și prin forța armată, dar care își va întreține puterea dintr-o sursă exterioară. Totuși el va face mari fapte de vitejie și acțiunile pe care le va întreprinde, dintre cele mai îndrăznețe, vor fi încununate cu succes atît în direcția sudului cît și către orient. Acțiunea lui se va întinde în mod special la Israel unde va nimici pe cei puternici și chiar pe poporul sfinților (vs. 24). El va profita de situația economică extraordinar de favorabilă pentru a corupe pe mulți și pentru a-și ajunge scopurile. Pînă la sfîrșit, el se va ridica împotriva Domnului, "dar va fi zdrobit fără mînă", adică numai de Domnul Însuși.

Dar să mai considerăm ce spune Daniel despre "împăratul de la miază-noapte" în capitolul 11: *"La vremea sfîrșitului, împăratul de la miazăzi (Egiptul) se va împunge cu el. Și împăratul de la miază-noapte se va năpusti ca o furtună peste el, cu care și călăreți, cu multe corăbii; va înainta asupra țărilor lui (probabil o confederație de state arabe, Republica Arabă Unită?), se va revărsa ca un rîu și le va îneca. Va intra și în țara cea minunată, și mulți vor cădea. Dar Edomul, Moabul, și fruntașii copiilor lui Amom vor scăpa din mîna lui. Își va întinde mîna asupra țărilor, și țara Egiptului nu va scăpa. El va avea sub puterea lui comorile de aur și de argint, și toate lucrurile pe care le va dori din Egipt; Libienii și Etiopienii îl vor urma. Dar niște știri venite din răsărit și din miazănoapte îl vor înspăimînta, și va porni cu o mare mînie, ca să extermine și să distrugă pe mulți. Își va întinde corturile palatului său între mare și muntele de frumusețe sfîntă. Apoi își va ajunge sfîrșitul, și nimeni nu-i va veni în ajutor" (11:40-45).*

Reiese din acest pasaj că împăratul Egiptului mai întîi, apoi împăratul de la miază-noapte vor invada Israelul în fruntea unor armate nenumărate. Împăratul de la miază-noapte se va revărsa peste țară ca o inundație și o va devasta, ca și pe țările înconjurătoare, cu excepția Edomului, Moabului și Amonului. Aceste trei țări în graniță cu Palestina (Israel) vrășmași de

totdeauna ai poporului Israel, vor fi cruțate atunci, pentru ca să se împlinească cu ei proorocia de la Isaia 11: "*Ei (Iuda și Efraim) .... vor jefui împreună pe fiii Răsăritului. Edom și Moab vor fi prada mîinilor lor și fiii lui Amon le vor fi supuși*" *(vs. 14).* Îi aparține deci lui Israel șansa de a nimici pe vrășmașii lui străvechi (conf. Ezechiel 25:14; Mica 5:5, 6; Zah. 12:6). Împăratul de la miazănoapte se va îndrepta deci spre Egipt și va pune stăpînire pe toate bogățiile care vor fi atunci strînse acolo, dar îi vor parveni niște știri îngrijorătoare din răsărit și din nord care îl vor umple de furie împotriva lui Israel. El va reveni deci în grabă în Palestina și se va așeza între Marea Mediterană și Ierusalim și se va încumeta să jefuiască orașul a doua oară. Dar nu-și va putea împlini planul, căci va fi nimicit de Domnul Isus ca "în ziua bătăliei" adică tot așa ca în ziua cînd Domnul a nimicit pe Anticrist și fiara romană.

Dar Ezechiel anunță pedeapsa care va ajunge pe acest vrășmaș al lui Israel (cap. 39). "*Îți voi doborî arcul din mîna stîngă și voi face să-ți cadă săgețile din mîna dreaptă. Vei cădea pe munții lui Israel, tu și toate oștile tale, și popoarele care vor fi cu tine ; te voi da de mîncare păsărilor de pradă, tuturor celor ce au aripi și fiarelor cîmpului. Vei cădea pe fața cîmpului, căci Eu am vorbit, zice Domnul Dumnezeu.... Atunci locuitorii cetăților lui Israel vor ieși, vor aprinde focul, și vor arde armele, scuturile și pavăzele, arcurile și săgețile, lăncile și sulițele; și șapte ani vor face focul cu ele.*" (Cifra aceasta arată enormitatea mijloacelor de distrugere de care dispune Asirianul (Rusia).... "*În ziua aceea voi da lui Gog (Rusia) un loc de înmormîntare în Israel.... Acolo vor îngropa pe Gog și toată mulțimea lui.... Șapte luni îi va îngropa casa lui Israel, ca să curețe țara. Tot poporul țării îi va îngropa....*" *(vs. 3, 4, 5, 9, 11, 12, 13).*

Această judecată împotriva lui Gog va face să triumfe slava Domnului Hristos printre neamuri și va aduce izbăvirea lui Israel: "*Îmi voi arăta slava între neamuri, și toate neamurile vor vedea judecata Mea pe care o voi executa.... și casa lui Israel va ști că Eu sînt Domnul, Dumnezeul lor, din ziua aceea și de atunci înainte*" *(vs. 21, 22).*

Proorocul Zaharia anunță deasemenea unele evenimente cu privire la invadarea Israelului de către Asirian. Reiese clar, din capitolele 12 și 14, că după judecata lui Anticrist și a fiarei romane de către Domnul, Ierusalimul va fi atacat de o coaliție de națiuni, conduse de Asirian. Orașul va fi luat și jefuit, jumătate din locuitori vor fi duși în robie, dar restul poporului va fi scăpat, adică rămășița poporului evreu care se va găsi la Ierusalim (cap. 14:1, 2). Cînd Asirianul va reveni din Egipt, cu inima furioasă, cu scopul de a nimici pe cei ce

au scăpat din primul asediu. *"Domnul va ieși și va lupta împotriva acestor neamuri, cum S-a luptat în ziua bătăliei" (vs. 3).* Acest pasaj din urmă face aluzie la distrugerea lui Anticrist și a șefului Imperiului roman de către Domnul, cînd a ieșit din cer cu toate armatele Sale (Apoc. 19). Dar, în afară de această a doua apariție a Domnului Hristos, se va produce un eveniment remarcabil, o frămîntare geologică care va umplea de groază pe locuitorii țării. *"Picioarele Lui vor sta în ziua aceea pe muntele Măslinilor, care este în fața Ierusalimului, către răsărit și spre apus, și se va face o vale foarte mare: jumătate din munte se va trage înapoi spre miazănoapte, iar jumătate spre miazăzi. ....Și atunci va veni Domnul Dumnezeul meu și toți sfinții împreună cu El" (vs.4, 5).*

4. Isaia proorocește de asemenea cu privire la Asirian. În capitolul 28, el vorbește despre acesta ca despre o unealtă a Domnului, *".... tare și puternic, ca o furtună de grindină, ca o vijelie nimicitoare, ca o rupere de nori cu mari șuvoaie de ape, care o doboară cu putere la pămînt" (vs. 2).*

În capitolul 29 Isaia descrie jalea Ierusalimului (numit Ariel) în momentul în care va fi asediat și răvășit de Asirian. *"Vai de Ariel, ... plînsete și gemete vor fi în el.... Dar mulțimea vrășmașilor tăi va fi ca o pulbere măruntă și mulțimea asupritorilor va fi ca pleava care zboară, și aceasta deodată, într-o clipă".* Dar proorocul anunță și izbăvirea minunată: "și mulțimea popoarelor care vor lupta împotriva lui Ariel.... vor fi ca un vis, ca o vedenie de noapte". Domnul va ieși și va nimici aceste națiuni, și va izbăvi definitiv pe poporul Său și acesta se va întoarce la El: *"Îmi vor sfinți Numele; vor sfinți pe Sfîntul lui Iacov și se vor teme de Dumnezeul lui Israel; Cei rătăciți cu duhul vor căpăta pricepere și cei ce cîrteau vor lua învățătură" (vs. 23, 24).*

Și alți prooroci mai vorbesc de Asirian, de faptele sale și de nimicirea sa de către Domnul (Ioel, Mica, Naum, al cărui subiect este numai Asirianul, Psalmii, Ieremia), dar ceea ce am cercetat pînă aici dau o imagine suficient de completă a acestui din urmă și teribil vrășmaș al lui Israel (Rusia n. tr.).

C. VENIREA ÎN SLAVĂ A DOMNULUI HRISTOS

Capitolul 1

Cînd şi cum va apărea Domnul în slavă

Apariţia glorioasă a Domnului Isus, va pune capăt la perioada judecăţilor. Acest eveniment se va produce în trei faze: mai întîi, Domnul va ieşi din cer cu armatele Sale ca să lovească naţiunile cu Fiara şi Proorocul mincinos; apoi va apărea credincioşilor din rămăşiţa evreilor, pe muntele Măslinilor şi-i va izbăvi de Asirian; şi în sfîrşit, va veni în slavă cu toţi sfinţii ca să-Şi stabilească împărăţia. Atunci El se va aşeza pe tronul Său şi va judeca neamurile adunate înaintea Lui. Nu este posibil de a determina intervalul de timp care va separa fiecare din aceste faze.

1. Domnul va reveni personal. *"Spuneţi celor slabi de inimă: 'Fiţi tari şi nu vă temeţi!..... El Însuşi va veni şi vă va mîntui'" (Isa. 35:4). "Iată, Stăpînul, Domnul va veni cu putere, şi braţul Lui va domina. Iată plata este cu El şi răsplătirea înaintea Lui" (Isa. 40:10). "Şi Domnul va ieşi..... Picioarele Lui vor sta în ziua aceea pe muntele Măslinilor" (Zah. 14:3).*

Domnul va apare ca Fiu al Omului, adică Cel care a fost lepădat de poporul Său, şi vine ca să facă judecată. (Biserica nu aşteaptă pe Domnul sub acest caracter, ci mai degrabă ca pe Mire; Capul ei slăvit. *".... Şi iată că pe norii cerului a venit Unul ca un Fiu al Omului.... Şi I s-a dat stăpînire, slavă şi împărăţie" (Dan. 7:13-14). "Şi atunci se va arăta în cer semnul Fiului Omului: şi toate seminţiile pămîntului se vor boci şi vor vedea pe Fiul Omului venind pe norii cerului cu putere şi cu o mare slavă" (Matei 24:30). "Căci după cum fulgerul iese şi luminează de la o margine a cerului pînă la cealaltă, aşa va fi şi Fiul Omului în ziua Sa" (Luca 17:24).*

2. Reiese deci, din pasajele citate, că venirea Domnului Isus în slavă va fi văzută de toți, căci Dumnezeu vrea ca toți oamenii să recunoască și să vadă în slava Sa, pe Fiul dragostei Sale. Unii Îl vor primi ca pe eliberatorul lor, alții vor tremura degroază la vederea judecătorului lor. *"Iată, El vine pe nori, și orice ochi Îl va vedea și cei ce L-au străpuns; și toate neamurile pământului se vor boci din pricina Lui" (Apoc. 1:7).* El nu va mai apărea atunci ca "luceafărul de dimineață" pe care Îl deosebesc numai aceia care-L așteaptă și veghează, ci ca pe "Soarele neprihănirii" care va aduce lumina plină a zilei, "dimineața fără nori" despre care vorbește David în 2 Samuel 23:4; El va veni ca să împlinească o misiune oficială, pentru executarea căreia El se va îmbrăca cu slava Lui împărătească și va purta simbolurile judecății, adică sabia cu două tăișuri (vezi Apoc. 19:15) precum și toiagul de fier (Ps. 2:9). Își va vărsa mînia împotriva vrășmașilor Lui, îi va nimici și va curăți pământul de orice rău și de toți cei răi. Se înțelege că nu va putea să rămînă nevăzut de oameni, cum se va întîmpla atunci cînd va răpi pe cei răscumpărați, ci dimpotrivă, apariția Lui va fi o manifestare strălucită și publică a puterii și slavei Sale.

3. Spre deosebire de prima Lui venire cînd va fi singur, Domnul Isus va fi atunci, la venirea Lui în slavă, însoțit de îngerii Săi și de prea iubiții Lui răscumpărați. *"El va veni, în ziua aceea ca să fie preamărit în sfinții Săi, și privit cu uimire în toți cei ce vor fi crezut" (2 Tes. 1:10). "Căci Fiul Omului va veni în slava Tatălui Său, cu îngerii Săi" (Matei 16:27). "Fiul Omului va veni în slava Sa împreună cu toți sfinții îngeri" (Matei 25:31).* Aceștia vor fi executorii judecăților Lui pe tot pămîntul. Din pricina aceasta ei sînt numiți *"îngerii puterii Sale, care într-o flacără de foc vor pedepsi pe cei ce nu cunosc pe Dumnezeu și pe cei ce nu ascultă de Evanghelia Domnului nostru Isus Hristos" (2 Tes. 1:8).* Domnul Însuși spune în pilda cu neghina: *"Fiul Omului va trimete îngerii Săi, și ei vor culege din împărăția Sa toate pricinile de păcătuire și pe cei care săvîrșesc nelegiuirea, și-i vor arunca în cuptorul aprins: acolo va fi plînsul și scrîșnirea dinților" (Matei 13:41-42).* Ne aducem aminte de cuvintele pe care i le spunea Domnul lui Petru, cu prilejul arestării Lui în grădina Ghetsimani: *"Crezi că n-aș putea acum să rog pe Tatăl Meu, care Mi-ar pune la îndemînă mai mult de douăsprezece legiuni de îngeri?" (Matei 26:53).* Nu le-a cerut atunci pentru că Scripturile n-ar fi putut să fie împlinite, Scripturi "care zic că așa trebuie să se întîmple".

Dar cînd va reveni în slavă, atunci va fi însoţit de un cortegiu slăvit, numărînd infinit mai mult decît acea legiune de îngeri. Vor fi nenumărate miriade care-L vor însoţi în judecata Lui triumfală.

Toţi răscumpăraţii lui vor face, de asemenea, parte din acest cortegiu ceresc. Apocalipsa ni-i arată aşezaţi pe cai albi, simbolul biruinţei şi a triumfului. Mielul va fi fost sărbătorit deja puţin mai-nainte la nunta Sa cu Biserica, şi acum, îmbrăcată cu slava sa, ea apare din cer împreună cu El ca să participe la judecăţile şi împărăţia Sa. *"Şi am văzut cerul deschis; şi iată că s-a arătat un cal alb! Cel ce şedea pe el, se cheamă "Cel credincios" şi "Cel adevărat"; El judecă şi se luptă cu dreptate.... Armatele din cer Îl urmau călări pe cai albi îmbrăcaţi în in subţire, alb şi curat" (Apoc. 19:11, 14).* Evenimentul acesta era de altfel deja anunţat de proorocul Zaharia: *"Şi Domnul Dumnezeul meu va veni, şi toţi sfinţii împreună cu El!" (Zaharia 14:5).* Ce nădejde scumpă pentru răscumpăraţii Domnului, care în vremea de acum sînt expuşi la disprețul lumii! *"Cînd se va arăta Hristos viaţa noastră, atunci vă veţi arăta şi voi împreună cu El în slavă" (Col. 3:4).* Domnul va asocia astfel prea iubita Lui mireasă la propriul Lui triumf aşa cum şi ea s-a asociat cu El, de-alungul veacurilor, în disprețul, ura şi prigonirile lumii. *"Acum..... sînteţi întristaţi pentru puţină vreme..... pentru ca încercarea credinţei voastre..... să aibe ca urmare lauda, slava şi cinstea, la arătarea lui Isus Hristos" (1 Petru 1:6-7).*

4. Apariţia Domnului Hristos va fi deodată. *"Ziua Domnului va veni ca un hoţ, noaptea. Cînd vor spune "Pace şi linişte, atunci o nimicire neaşteptată va veni peste ei, ca durerile naşterii peste femeia însărcinată şi nu va fi chip de scăpare" (1 Tes. 5:2-3).* Această situaţie neaşteptată şi diferitele imagini de care se serveşte Cuvîntul ca s-o înfăţişeze, scoate în evidenţă groaza de judecata inevitabilă care va apuca pe necredincioşi la arătarea Împăratului împăraţilor. Venirea Lui bruscă, ca aceea a hoţului în timpul nopţii, umple de groază pe cei sculaţi buimăciţi din somn. Domnul compară deasemenea venirea Lui, cu un fulger care iese de la răsărit pînă la apus, cu potopul care s-a abătut peste oamenii din vremea lui Noe şi care i-a luat pe toţi şi, în sfîrşit, cu ploaia de foc şi de pucioasă care a făcut să piară într-o clipă pe locuitorii Sodomei. Vai de aceia care nu vor fi pregătiţi să-L primească!

5. Domnul va pune picioarele Sale pe muntele Măslinilor după cum anunţă proorocul Zaharia: *"Domnul se va arăta atunci şi va lupta împotriva*

acestor neamuri, cum S-a luptat în ziua bătăliei. Și picioarele Lui vor sta în ziua aceea pe muntele Măslinilor.... și muntele Măslinilor se va despica la mijloc, către răsărit și către apus și se va face o foarte mare vale...." (14:3-4). Acolo, altădată, în Ghetsimani, El a primit paharul din mîna Tatălui. Și tot de acolo S-a înălțat la cer unde ucenicii au primit acea făgăduință din partea celor doi îngeri: "*Acest Isus care S-a înălțat la cer din mijlocul vostru, va veni în acelaș fel în care L-ți văzut mergînd la cer*" *(Fapte 1:11).* Nu departe de acolo, se află încă dealul Golgota unde a fost răstignit.

Se înțelege că Domnul se coboară în toată strălucirea slavei Sale, exact în locul unde a suferit agonia din Ghetsimani, și readuce slava lui Dumnezeu pe pământ acolo de unde ea plecase. Prin arătarea Lui, El va nimici pe omul păcatului, va învinge și va subjuga națiunile răsculate împotriva lui Dumnezeu, și va izbăvi rămășița poporului evreu. Fiara și proorocul mincinos vor fi aruncați de vii în iazul de foc și Satan va fi legat pentru o mie de ani. Atunci Numele disprețuit al Domnului Isus va fi recunoscut și cinstit de toate făpturile (Fil. 2:9-11). Fiul Omului va primi o împărăție care nu va trece (Dan. 7:13-14), și El, care la începutul lucrării Sale pe pământ, a refuzat să se arunce cu fața la pământ înaintea lui Satan care I-a promis că-i va da dominația lumii, va primi "*nemurile ca moștenire, și marginile pământului în stăpînire*" *(Ps. 2:8).* După ce a fost "*de ocara oamenilor și disprețuit de popor*" *(Ps. 22:6)* va fi nespus de înălțat și "*încununat cu slavă și cu cinste*" *(Ps. 8:5).*

Capitolul 2

Judecata celor vii

Cînd Domnul Isus va isprăvi judecata de la Apocalipsa 19 și împreună cu armatelel Sale cerești va nimici fiara și pe împărații pămîntului, Îi va rămîne să judece pe oamenii care vor fi supraviețuit teribilele lor urgii ale necazului celui mare. Multe pasaje arată că o parte importantă din omenire va fi fost nimicită, și Domnul a spus El Însuși ucenicilor, că dacă acele zile nu ar fi fost scurtate, nimeni n-ar fi scăpat. Aceasta spune cît de mare va fi acel masacru și relativ cît de puțin numeroși vor fi oamenii care vor trăi pe pămînt în momentul în care Domnul Isus se va așeza pe tronul Său pentru ca să-i judece.

1. Printre pasajele din Scriptură cu privire la judecata națiunilor, amintim următoarele:

"*Căci iată că în zilele acelea și în timpul acela cînd voi aduce înapoi pe prinșii de război ai lui Iuda și ai Ierusalimului voi strînge pe toate neamurile și le voi coborî în Valea lui Iosafat. Acolo, Mă voi judeca cu ele, pentru poporul Meu, pentru Israel, moștenirea Mea, pe care l-au risipit printre neamuri*" *(Ioel 3:1-2).* Să se scoale nemurile și să se suie în Valea Iosafat, căci acolo "*Mă voi așeza să judec toate neamurile din jur*" *(vs. 12).*

"Cînd va veni Fiul Omului în slava Sa, cu toți sfinții îngeri, va sta pe scaunul de domnie al Slavei Sale. Toate popoarele vor fi adunate înaintea Lui. El îi va despărți pe unii de alții, cum desparte păstorul oile de capre; și va pune oile la dreapta, iar caprele la stînga Lui.

Atunci Împăratul va zice celor de la dreapta Lui: "*Veniți binecuvîntații Tatălui Meu, de moșteniți împărăția care va fost pregătită de la întemeierea luimii. Căci am fost flămînd și Mi-ați dat de mîncat; Mi-a fost sete și Mi-ați dat de băut; am fost străin și M-ați primit; am fost gol și M-ați îmbrăcat; am fost bolnav și ați venit să Mă vedeți; am fost în închisoare și ați venit pe la Mine. Atunci cei neprihăniți Îi vor răspunde: "Doamne, cînd Te-am văzut noi flămînd și Ți-am dat să mănînci? Sau fiindu-Ți sete și Ți-am dat de băut? Cînd Te-am văzut noi străin și Te-am primit, sau gol și Te-am îmbrăcat? Cînd Te-am văzut noi bolnav sau în închisoare și am venit pe la Tine? Și răspunzînd, Împăratul le va zice: "Adevărat*

vă spun că ori de cîte ori aţi făcut aceste lucruri unuia din aceşti neînsemnaţi fraţi ai Mei, Mie Mi le-aţi făcut". Apoi va zice celor de la stînga Lui: "Duceţi-vă de la Mine, blestemaţilor, în focul cel veşnic, pregătit Diavolului şi îngerilor lui! Căci am fost flămînd şi nu Mi-aţi dat să mănînc; Mi-a fost sete şi nu Mi-aţi dat să beau; am fost străin şi nu M-aţi primit; am fost gol şi nu M-aţi îmbrăcat; am fost bolnav şi în închisoare şi n-aţi venit pe la Mine". Atunci Îi vor răspunde şi ei: "Doamne, cînd Te-am văzut noi flămînd, sau fiindu-Ţi sete, sau străin, sau gol, sau bolnav,, sau în închisoare şi nu Ţi-am slujit? Atunci El va răspunde şi le va zice: "Adevărat vă spun că, întrucît n-aţi făcut aceste lucruri unuia dintre aceşti foarte neînsemnaţi fraţi ai Mei, Mie nu Mi le-aţi făcut. Şi aceştia vor merge în pedeapsa veşnică, iar cei neprihăniţi vor merge în viaţa veşnică" (Matei 25:31-46).

Starea inimii acestor oameni astfel judecaţi va fi pusă în lumină după faptele lor, adică după atitudinea lor faţă de aceia pe care Domnul îi numeşte fraţii Lui şi care sînt mesagerii Evangheliei Împărăţiei. Ei vor aparţine rămăşiţei credincioase a lui Israel şi vor propovădui această Evanghelie de-alungul prigonirilor şi încercărilor nespuse ale necazului celui mare. Mulţi dintre ei vor suferi moarte de martir. Cei ce vor refuza să primească semnul Fiarei - şi acesta va fi cazul şi acestor evanghelişti - nu vor putea nici să cumpere nici să muncească; ne putem da seama, într-o mică măsură, de preţuirea pe care Domnul Isus o va da mărturiilor de dragoste pe care unii le vor împărţi cu dărnicie martorilor Săi credincioşi: un pahar de apă celui însetat, mîncare celui ce poate n-a mîncat de cîteva zile, o haină aceluia care va fi în zdrenţe, o vizită de dragoste celor care vor fi aruncaţi în închisoare şi chinuiţi. Gesturile acestea vor fi cu atît mai mult preţuite de Domnul Isus pentru că ei îşi vor pune în primejdie propia lor viaţă şi pe de altă parte,, pentru că ajutînd pe aceşti slujitori ai Lui ei vor contribui în felul acesta la răspîndirea mesajului Evangheliei Împărăţiei. De aceea, răsplata lor este mare: vor moşteni împărăţia, sau cu alte cuvinte ei vor fi alături de Domnul Hristos în Împărăţia Sa. Totuşi ei nu fac parte din Biserică, care va participa la împărăţie ca Soţie a Împăratului.

Pe cînd ceilalţi, "caprele" care nu vor fi dat nici un ajutor "unuia din aceşti foarte neînsemnaţi fraţi ai Domnului" şi care, în felul acesta s-au făcut complici cu prigonitorii, vor fi aruncaţi imediat în focul veşnic care este pregătit diavolului şi îngerilor lui. Ei sînt numiţi "blestemaţi" şi nu vor avea parte de împărăţia de 1000 de ani, căci sînt nevrednici să devină supuşi ai Împăratului împăraţilor. Acesta va fi ziua solemnă cînd neghina va fi separată de grîu. *"Fiul*

Omului va trimite pe îngerii Săi, şi ei vor smulge din împărăţia Sa toate pricinile de păcătuire şi pe cei ce practică nelegiuirea, şi-i vor arunca în cuptorul de foc: acolo va fi plînsul şi scrîşnirea dinţilor. Atunci cei neprihăniţi vor străluci ca soarele în împărăţia Tatălui lor" (Matei 13:41-43).

2. Aceasta va fi deasemenea împlinirea proorociei lui Ioan Botezătorul: *"El are lopata în mînă, şi Îşi va curăţi în întregime aria şi îşi va strînge grîul în grînar, iar pleava o va arde într-un foc care nu se stinge" (Luca 3:17).* Această "curăţire a ariei" arată scopul judecăţii pe care o va executa atunci: Domnul vrea să ia de pe pămînt pe toţi aceia care n-au nici un drept să se bucure de domnia Lui, pentru că au refuzat mesajul care li s-a oferit prin Evanghelia Împărăţiei. Judecata aceasta nu trebuie deci confundată cu judecata cea din urmă ("de apoi") care va fi executată, nu cu privire la cei în viaţă, ci la cei morţi, şi care va avea loc după Împărăţia de 1000 de ani (marele tron alb de la Apocalipsa 20:11-15).

Un fapt deosebit este că, răscumpăraţii cereşti care fac parte din Biserică nu vor fi numai spectatori la judecata celor vii, ci ei vor participa la ea în mod activ. *"Nu ştiţi că sfinţii vor judeca lumea?" (1 Cor. 6:2). "Şi am văzut nişte scaune de domnie şi celor ce au şezut pe ele, li s-a dat judecata" (Apoc. 20:4).* De altfel ei vor continua această funcţie în tot timpul Împărăţiei de o mie de ani, cei doisprezece apostoli fiind aşezaţi pe douăsprezece scaune de domnie ca să judece pe cele douăsprezece seminţii ale lui Israel (Luca 22:30).

Astfel "oile" puse deoparte de această judecată vor intra în împărăţie şi vor fi supuşi binecuvîntaţi ai Împăratului.

Vom vedea în capitolele care urmează, care vor fi binecuvîntările şi privilegiile lor în timpul Împărăţiei de o mie de ani.

PARTEA A PATRA

ÎMPĂRĂȚIA DE O MIE DE ANI

Introducere

Judecățile vor pregăti venirea Împărăției Domnului Hristos aici pe pământ. Dreptatea și pacea pe care lumea le caută în zadar de veacuri, vor fi în sfîrșit stabilite sub sceptrul Aceluia căruia oamenii au refuzat să I se supună pînă atunci, spunînd: "Nu vrem ca acesta să domnească peste noi". Domnul Isus vrea mai întîi să aibe cu El Biserica, în slavă. În sfîrșit, Israel, poporul Său pământesc, va fi gata să-L primească trecînd prin încercările necazului celui mare, din care va fi izbăvit prin apariția slăvită a Domnului Hristos.

Găsim deci la începutul Împărăției de o mie de ani, rămășița credincioasă a lui Israel, precum un mare număr de răscumpărați dintre națiuni care se vor uni cu El. Cruțați prin bunătatea dumnezeiască, ei vor fi supraviețuit judecăților și prigonirilor vrășmașilor lor, ca să formeze atunci populația în timpul celor o mie de ani. Ei se vor supune cu bucurie domniei Domnului Hristos și-L vor recunoaște ca Domn al lor.

Satan va fi legat în Adînc timp de o mie de ani, și oriunde se va arăta răul, va fi curmat îndată, în așa fel ca pământul să rămînă, în mod permanent, în starea în care la așezat prezența Domnului Isus și manifestarea puternică a Duhului Sfînt, adică "plin de cunoștința și Slava lui Dumnezeu ca fundul mării de apele care-l acoperă."

Sfinții slăviți vor fi alături cu Domnul Hristos în împărăția Sa. Ierusalimul va fi centrul pământesc ale acestei slăvite împărății de dreptate și de pace. Israel, întors la Dumnezeu și restaurat în țara lui, va avea primul loc printre toate națiunile. Acestea se vor urca în fiecare an la Ierusalim pentru a adora pe Împăratul, Domnul oștirilor, și ca să prăznuiască sărbătoarea corturilor. Templul va fi reclădit pe muntele Sionului. Slava lui Dumnezeu se va arăta în mod vizibil în ceruri și pe pământ, cum altădată stîlpul de foc și de

nor marca prezența Sa în cort. Deși Domnul Isus deschide în persoană Împărăția de o mie de ani, El nu va fi prezent pe pământ în timpul acestei perioade, ci va rămîne în legătură cu ea și va avea la Ierusalim un reprezentant "Domnitorul" din Ezechiel de la 46 la 48.

Rezultatele răului vor fi înlăturate (suprimate): o mare propășire va domni peste tot și durata vieții omului va fi prelungită în mod considerabil. Totuși, inima omului nu se va schimba și mulți se vor supune Domnului din prefăcătorie și în silă. O, ce ticăloasă este inima omenească. Într-o așa domnie a binelui, a păcii și a prosperității să mai fie oameni care să se supună în silă și în mod nesincer, deși, oamenii aceștia au fost scăpați din urgiile necazului celui mare, prin îndurarea lui Dumnezeu, cum am spus mai sus. De aceea, la sfîrșitul Împărăției de o mie de ani, Dumnezeu va proceda la o ultimă încercare: Satan va fi dezlegat din închisoarea lui pentru puțină vreme și îndată o imensă mulțime de oameni din toate neamurile se vor însirui sub conducerea lui. Ei se vor aduna în jurul Ierusalimului ca să facă război sfinților. Dar această ultimă revoltă împotriva lui Dumnezeu, va fi de scurtă durată: un foc din cer va devora pe toți acești răi. Astfel se va încheia Împărăția de o mie de ani a cărei instaurare (stabilire) și caractere le vom cerceta mai în amănunt, precum și locul și rolul pe care-l vor avea Biserica, Israel și neamurile. Dar mai întîi trebuie să ne ocupăm de Împăratul Însuș, Domnul Hristos, învestit cu o putere supremă pe fața întregului Univers.

Capitolul 1

Împăratul împăraților

1. Dacă Domnul Hristos este chemat să domnească peste pământ și univers, este, mai întîi, pentru că El este Împăratul și Domnul întregei veșnicii, după cum confirmă numeroase pasaje din Scriptură.

"Domnul este Împărat în veci de veci" (Ps. 10:16).

"Al Domnului este pământul cu tot ce este pe el. Lumea și cei ce o locuiesc" (Ps. 24:1).

"Cine este acest Împărat al slavei? Domnul oștirilor, El este Împăratul slavei" (Ps. 24:10).

2. Dar Domnul Hristos este deasemenea Împărat al lui Israel ca Fiu al lui David. Dumnezeu a făgăduit acestuia că scaunul lui de domnie va fi stabilit pentru totdeauna: *"Și casa ta și împărăția ta vor dăinui veșnic înaintea Mea și scaunului tău de domnie va fi întărit pe vecie" (2 Sam. 7:16).*

Este evident că făgăduința aceasta nu se aplică de loc lui David și urmașilor lui, al cărui tron a fost răsturnat definitiv de Nebucadnețar, în anul 585 înainte de Hristos. Îngerul Gabriel îi spune Mariei: *".... Îi vei pune numele Isus. El va fi mare și va fi chemat Fiul Celui Prea Înalt, și Domnul Dumnezeu Îi va da scaunul de domnie al tatălui Său David. El va împărăți peste casa lui Iacov în veci și Împărăția Lui nu va avea sfîrșit" (Luca 1:31-33).* Domnul Hristos este deci, prin drept de naștere, Împărat al lui Israel. Dar noi știm că deși I s-au strigat osanale, a fost totuși lepădat de poporul Său: "Răstignește-L, răstignește-L! .... Ia-L, ia-L, răstignește-L! .... Noi n-avem alt împărat decît pe Cezarul". Lepădarea aceasta n-a adus totuși nici o afectare a drepturilor Lui la domnie, ci le va pune în practică la apariția Lui slăvită, atît cu privire la Israel cît și cu privire la nemuri.

3. Negreșit, lepădarea și moartea Lui îi vor conferi (acorda) un titlu nou la domnie peste Israel și peste lumea întreagă. *"Să știe bine deci, toată casa lui Israel, că Dumnezeu a făcut Domn și Hristos pe acest Isus, pe care voi L-ați răstignit" (Fapte 2:36). "De aceea Îi voi da partea Lui la un loc cu cei mari, și va*

împărți prada cu cei puternici, pentru că S-a dat pe Sine Însuși la moarte, și a fost pus în numărul celor fărădelege" (Isa. 53:12). "De aceea și Dumnezeu L-a înălțat nespus de mult și I-a dat Numele care este mai presus de orice nume, pentruca la Numele lui Isus să se plece orice genunchi al celor din ceruri,, de pe pământ și de sub pământ (ființele infernale (Darby) și orice limbă să mărturisească spre slava lui Dumnezeu Tatăl, că Isus Hristos este Domn" (Fil. 2:9-11). "Domnul a zis Domnului Meu: "Șezi la dreapta Mea, pînă voi pune pe toți vrășmașii Tăi sub picioarele Tale" (Matei 22:44; Evrei 1:13).

Astfel deci, Domnul Hristos este Împărat pentru trei motive:
- pentru că El este Dumnezeu
- pentru că El este posteritatea lui David
- pentru că El este Fiul Omului, care a murit și a înviat.

4. Pentru momentul de față, domnia Lui nu este recunoscută decît în cer și printre răscumpărații Lui binecuvîntați care, prin credință, Îl văd încoronat cu slavă și cu cinste (Evrei 2:9). *".... și L-a pus să șeadă la dreapta Sa în locurile cerești, mai presus de orice domnie, de orice stăpînire, de orice putere, de orice autoritate, și de orice nume care se poate numi, nu numai în veacul acesta, ci și în cel viitor" (Efeseni 1:20-22).* Totuși, această încoronare a Domnului Hristos în cer, n-a fost făcută încă vizibilă pe pământ, unde El este încă un Împărat lepădat, pe care *"concetățenii Lui îl urăsc" și căruia, zilnic Îi trimit "mesajul" spunînd: "Nu vrem ca Acesta să împărățească peste noi" (Luca 19:14).* De asemenea Cuvîntul declară: *".... Totuși, acum nu vedem că toate Îi sînt supuse (Evrei 2:8).* În curînd situația aceasta se va schimba și domnia Lui va fi prea tîrziu pentru ei și vor auzi această grozavă sentință: *"Cît despre vrăsmașii mei, care n-au vrut să împărătesc eu peste ei, aduceți-i încoace, și tăiați-i înaintea mea" (Luca 19:27).*

5. Iată cum descrie Cuvîntul, intrarea Domnului Hristos în Împărăția Sa: *"Îngerul al șaptelea a sunat din trîmbiță. Și în cer s-au auzit glasuri puternice, care ziceau: Împărăția lumii a trecut în mîinile Domnului nostru și ale Hristosului Său. Și El va împărăți în vecii vecilor. Și cei douăzeci și patru de bătrîni .... s-au aruncat cu fețele la pămînt, și s-au închinat lui Dumnezeu zicînd: "Îți mulțumim Doamne Dumnezeule, Atotputernice.... că ai luat puterea Ta cea mare și ai început să împărățești. Popoarele se mîniaseră, dar a venit mînia Ta; a venit vremea să judeci pe cei morți, să răsplătești pe robii Tăi prooroci, pe sfinți și pe cei ce se tem*

de Numele Tău, mici și mari, și să prăpădești pe cei ce prăpădesc pământul" (Apoc. 11:15-18). ".... Și iată că pe norii cerului a venit Unul ca un Fiu al Omului; a înaintat spre Cel Bătrîn de zile și a fost adus înaintea Lui. Și I s-a dat stăpînire, slavă și putere împărătească, pentruca toate popoarele, neamurile, și oamenii de toate limbile să-I slujească. Stăpînirea Lui este o stăpînire veșnică, și nu va trece nicidecum, și Împărăția Lui nu va fi nimicită" (Dan. 7:13-14).

Se apropie repede ziua, cînd proorociile se vor împlini și atunci, Acela care a fost: "ocara oamenilor și disprețuit de popor" va fi recunoscut ca Împăratul împăraților. Și atunci, ai Săi vor putea să strige împreună cu psalmistul: *"Dați Domnului slava cuvenită Numelui Său.... spuneți printre neamuri: "Domnul împărățește!" ....Să se bucure cerurile și să se veselească pământul; ....Căci El vine să judece pământul. El va judeca lumea cu dreptate și pooarele după credincioșia Lui" (Ps. 98:8, 10, 11, 13).*

6. Slava și măreția Lui vor fi arătate tuturor făpturilor, care vor fi făcute ca să-i dea cinste, și să se supună autorității Sale împărătești. Mai amintim cîteva pasaje care descriu aceasta: *"Tu ești mai frumos decît fii oamenilor. Harul este turnat pe buzele Tale.... Scaunul Tău de domnie, Dumnezeule, este veșnic; toiagul de domnie al împărăției Tale este un toiag de dreptate. Tu iubești neprihănirea și urăști răutatea; De aceea Dumnezeule, Dumnezeul Tău Te-a uns cu untdelemn de bucurie mai presus decît pe însoțitorii Tăi" (Ps. 45:2-7). "Ochii tăi vor vedea pe Împărat și frumusețea Lui..... Căci Domnul este Judecătorul nostru, Domnul este Legiuitorul nostru, Domnul este Împăratul nostru, El ne va mîntui" (Isa. 33:17, 22). "Iată, Robul Meu pe care-L sprijinesc, Alesul Meu în care își găsește plăcere sufletul Meu. Voi pune Duhul Meu peste El; El va vesti popoarelor judecata.... El nu va slăbi, nici nu se va lăsa, pînă va așeza dreptatea pe pămînt, și insulele îndepărtate vor nădăjdui în legea Lui" (Isa. 42:1, 4). "El se va înfățișa și îi va paște cu puterea Domnului, în măreția Numelui Domnului, Dumnezeului Său.... căci El va fi preamărit pînă la marginile pămîntului. Și El va fi pacea noastră" (Mica 5:4). "Saltă de veselie, fiica Sionului!..... Iată, Împăratul tău vine la tine; El este drept, aducînd mîntuire.... El va vesti popoarelor pacea și va stăpîni de la o mare la cealaltă și de la rîu pînă la marginile pămîntului" (Zah. 9:9-10). "Dar pentru voi care vă temeți de Numele Meu, va răsări Soarele Neprihănirii, și vindecarea va fi sub aripile Lui" (Maleahi 4:2).*

Astfel este descrierea pe care ne-o dă Cuvîntul lui Dumnezeu despre Împăratul slavei, despre Domnul păcii. Să vedem acum, cum va fi Împărăția Lui.

Capitolul 2

Instaurarea împărăției

Trei evenimente principale vor marca instaurarea Împărăției de o mie de ani, și anume:

- Încarcerarea lui Satan în Adînc pentru o mie de ani;
- Învierea sfinților care vor fi adormit în Domnul de la răpirea Bisericii pînă la apariția Slăvită a Domnului Hristos.
- Judecata neamurilor, a celor în viață, de către Domnul Isus, despre care am mai vorbit într-un capitol precedent. Ne vom mărgi deci să examinăm cele două prime evenimente.

1. În Apocalipsa 20, citim: *"Apoi am văzut un înger coborîndu-se din cer, avînd cheia Adîncului și un lanț mare în mînă. El a pus mîna pe balaur, șarpele cel vechi, care este Diavolul și Satan, și l-a legat pentru o mie de ani. L-a aruncat în Adînc, l-a legat închis acolo, și a pecetluit intrarea deasupra lui, ca să nu mai înșele neamurile, pînă se vor împlini cei o mie de ani. După aceea trebuie să fie deslegat pentru puțină vreme" (vs. 1-3).* În felul acesta, omenirea va fi izbăvită, pe toată durata celor o mie de ani de influența corupătoare a "mincinosului și tatăl minciunii". Cei doi slujitori ai lui Satan, fiara și proorocul mincinos, l-au precedat, fiind aruncați de vii în focul care nu se stinge (Apoc. 19:20).

Pentru ca pacea și dreptatea să poată să domnească pe pămînt, trebuie ca vrășmașul înverșunat al oamenilor să fie redus la o totală lipsă de putere. Acest eveniment va pune capăt la acea perioadă în care răutatea diavolului se va fi manifestat în toată furia ei, perioadă care va începe în momentul în care el va fi prins și aruncat din cer pe pămînt, împreună cu îngerii lui (Apoc. 12:9).

Ce izbăvire pentru pămînt, și mai ales pentru credincioșii lui Israel și dintre neamuri! Atunci se va împlini proorocia lui Isaia: *"În ziua aceea, Domnul va pedepsi în cer oștirea de sus, iar pe pămînt, pe împărații pămîntului. Aceștia vor fi strînși ca prinși de război și puși într-o închisoare, vor fi închiși în groapă; și după un mare număr de zile, vor fi pedepsiți" (24:21-22).* Sfinții de pe pămînt vor putea întona cîntarea izbăvirii: *"Iată asupritorul nu mai este, asuprirea a încetat.... Domnul a frînt toiagul celor răi: nuiaua stăpînitorilor. Cel ce în mînia*

lui, lovea popoarele cu lovituri fără răgaz, cel ce în mînia lui supunea neamurile, este prigonit fără cruțare. Tot pămîntul se bucură acum de odihnă și pace; izbucnesc oamenii în cîntece de veselie.... Strălucirea ta s-a coborît și ea în Locuința Morților.... Cum ai căzut din cer, Lucifer strălucitor, fiu al zorilor!" (Isa. 14:4-7, 11,12).

Ce contrast între spectacolul pe care îl oferea mai înainte pe pămîntul - războaie, ruine, lacrimi, moarte - și această pace, aceste "cîntece de veselie" care vor izbucni pe tot pămîntul, supus Domnului Hristos, Împăratului slavei, Domnul păcii!

2. Al doilea eveniment, învierea martirilor omorîți după răpirea Bisericii, se va produce îndată după închiderea lui Satan în Adînc. "*.... Și am văzut sufletele celor ce li se tăiase capul din pricina mărturiei lui Isus și din pricina Cuvîntului lui Dumnezeu, și ale celor ce nu se închinaseră fiarei și icoanei ei și nu primiseră semnul ei pe frunte și pe mînă; ei au înviat și au împărățit cu Hristos o mie de ani. Aceasta este prima înviere (e vorba de etapa a doua a învierii, etapa întîi fiind învierea celor din Biserică, înainte de răpire n. tr.). Fericiți și sfinți sînt cei ce au parte de întîia înviere! Asupra lor a doua moarte nu are nici o putere; ci ei vor fi preoți ai lui Dumnezeu, și ai lui Hristos și vor împărăți cu El o mie de ani" (Apoc. 20:4-6).*

De prima înviere vor avea parte sfinții Vechiului Testament și aceia din perioada harului, care vor fi înviați și unii și alții la venirea Domnului Isus și vor merge în întîmpinarea Lui, împreună cu cei vii care vor fi schimbați (1 Tes. 4:14-17). Acești răscumpărați vor reveni împreună cu Domnul Isus cînd El va apărea în slavă și atunci va avea loc a doua etapă a primei învieri; adică învierea martirilor din necazul cel mare. Ei vor împărăți împreună cu Domnul Isus în partea cerească a Împărăției, ca și toți sfinții care vor fi răpiți ca să-L întîmpine în văzduh.

Toți vor fi împărați și preoți ai lui Dumnezeu și ai Domnului Hristos în timpul celor o mie de ani; ce poziție binecuvîntată și slăvită! Ei vor urma pe Împărat peste tot și vor împărtăși slava Lui, asociați cu El în exercitarea domniei. Ei vor fi manifestați în mod public în acelaș timp ca și Împăratul care va apărea și va fi văzut de ochii întregei lumi cînd va veni să-Și instaureze împărăția. Norul de slavă dumnezeiască va umplea din nou templul de la Ierusalim, așa după cum anunță proorocul Ezechiel. Iar la Isaia 4:5 spune: "*Domnul va așeza peste toată întinderea muntelui Sionului și peste locurile lui de*

adunare, un nor de fum ziua și un foc de flăcări strălucitoare noaptea". Astfel oamenii vor vedea prezența Domnului Isus pe pământ, în timpul celor o mie de ani.

Pe de altă parte, la Ierusalim va fi un reprezentant al Domnului Isus, pe care Ezechiel îl numește "Domnitorul" sau "Prințul" (cap. 44:3 și 46:2 și altele). (Acest cuvînt în limba ebraică este "Nasîy" sau "nasi" și înseamnă: un prinț, un șef, un guvernator, un rege. n. tr.). Acest Prinț va avea funcția de vice rege și va exercita autoritatea în numele Domnului Isus.

Capitolul 3

Caracteristicile împărăției

Numeroase pasaje din Biblie descriu fericirea care va domni pe pământ sub toiagul de domnie al Domnului Hristos. Tot ce se străduiește omul, în zadar, să stabilească de veacuri: pace, dreptate, fericire, prosperitate, sănătate, o viață lungă, vor fi în sfîrșit asigurate acelora care se vor supune Împăratului împăraților. Domnul Isus va răspunde atunci năzuințelor profunde ale omenirii, niciodată satisfăcute de cînd Adam și Eva au fost goniți din grădina Edenului (Rom. 8:19-22).

1. După veacuri de războaie mereu tot mai ucigătoare, pacea va domni fără întrerupere pe tot pământul, și nici un conflict armat nu o va compromite. *"Din săbiile lor ei își vor făuri fiare de plug, și din sulițele lor cosoare: nici un popor nu va mai scoate sabia împotriva altuia, și nu vor mai învăța războiul..... "Căci orice încălțăminte purtată în învălmășala luptei și orice haină de război tăvălită în sînge vor fi aruncate în flăcări, ca să fie arse în foc. Căci un Copil ni s-a născut, un Fiu ni s-a dat și domnia va fi pe umărul Lui; Îl vor numi: Minunat, Sfetnic, Dumnezeu tare, Părintele veșniciei, Domn al păcii. El va face ca domnia lui să crească și o pace fără sfîrșit va da.... împărăției Lui.... Lucrarea neprihănirii va fi pacea, roada neprihănirii: odihna și siguranța pentru totdeauna. Poporul Meu va locui în locuința păcii în locuințe sigure și în adăposturi liniștite..... Voi face ca pacea să domnească peste tine și să stăpînească dreptatea. Nu se va mai auzi vorbindu-se de sîlnicie (violență) în țara ta, nici de pustiire și prăpăd în ținutul tău" (Isa. 2:4; 9:5-7; 32:17-18; 60:17-18).*

2. Împreună cu pacea, Domnul Hristos va face să domnească și dreptatea, în contrast cu starea actuală în care nedreptatea și păcatul triumfă adesea. *"El va judeca pe poporul Tău cu dreptate și pe nenorociții Tăi cu nepărtinire.... El va face dreptate nenorociților poporului, va scăpa pe copiii săracului.... Căci El va izbăvi pe săracul care strigă la El și pe cel necăjit care n-are nici un ajutor.... În zilele acelea cel neprihănit va înflori (Ps. 72). "El va judeca în mijlocul neamurilor, și va mustra un mare număr de popoare.... El nu*

va judeca după înfățișare.... ci va judeca pe cei săraci cu dreptate și va hotărî cu nepărtinire asupra nenorociților țării; va lovi pământul cu toiagul gurii Lui și va omorî pe cel rău cu suflarea buzelor Lui. Dreptatea va fi brîul coapselor Lui, și credincioșia brîul mijlocului Său.... Nu se va face nici un rău și nici o pagubă pe tot Muntele Meu ce sfînt.... Și un scaun de domnie va fi stabilit prin îndurare; și în cortul lui David, va sta în adevăr unul căutînd dreptatea și grăbind dreptatea.... El nu va slăbi, nici nu se va lăsa, pînă va așeza dreptatea pe pământ" (Isa. 2:4; 11:3-5, 9; 16:5; 42:4).

3. În inimile oamenilor, în locul temerii și a neliniștei, vor lua locul bucuria și fericirea. *"Domnul oștirilor pregătește tuturor popoarelor pe muntele acesta, un ospăț de mîncăruri gustoase, un ospăț de vinuri vechi, de lucruri grase, pline de măduvă, de vinuri vechi și limpezite. Și pe muntele acesta, înlătură vălul care acoperă toate neamurile.... Domnul va șterge lacrimile de pe toate fețele și va îndepărta de pe tot pământul disprețul poporului Său, căci Domnul a vorbit.... Cei nenorociți se vor bucura tot mai mult în Domnul și săracii se vor veseli de Sfîntul lui Israel.... căci vechile suferințe vor fi uitate.... Ci vă veți bucura și vă veți veseli pe vecie în cele ce voi face. Căci voi preface Ierusalimul în mare veselie și pe poporul lui în bucurie. Și nu se va mai auzi în el de acum nici glasul plînsetelor, nici glasul țipetelor "(Isa. 25:6-8; 29:19; 65:16-19).*

4. Una din principale cauze ale suferinței și neliniștei omenești actuale, este moartea, care este plata păcatului. Sub domnia Domnului Isus, de sigur, moartea nu va fi încă suprimată, dar ea nu va mai fi decît pedeapsa pentru neascultare, pentru păcat. *"În fiecare dimineață El scoate la lumină judecata Lui dreaptă" (Țefania 3:5). "În fiecare dimineață voi nimici pe toți cei răi din țară, ca să stîrpesc din cetatea Domnului pe toți lucrătorii nelegiuirii" (Ps. 101:8).* (Reiese din aceste texte că, pe pământ va fi o stare de bucurie, prosperitate, dreptate și cinste. Răutatea sau viclenia sau înșelătoria, jignirea într-un cuvînt, orice rău nu va fi tolerat. În fiecare dimineață cei ce fac răul vor fi condamnați la moarte de Domnul, Judecătorul cel drept. De aceea se spune că El va domnni cu un toiag de fier, adică va fi o domnie teocrată. n. tr.). În consecință, cei care se vor supune Domnului Hristos nu vor muri de loc. *"Nu vor mai fi în el nici copii cu zile puține, nici bătrîni care să nu-și împlinească zilele. Căci cine va muri la vîrsta de o sută de ani va fi încă tînăr, și cel ce va muri în vîrstă de o sută de ani va fi blestemat ca păcătos.... Căci zilele poporului Meu vor fi ca zilele copacilor" (Isa.*

65:20, 22). Boala și infirmitățile vor dispărea: *"Atunci se vor deschide ochii orbilor, se vor deschide urechile surzilor; atunci șchiopul va sări ca un cerb, și limba mutului va cînta de bucurie" (Isa. 35:5-6).* În adevăr, nu s-ar putea concepe că, sub domnia Domnului Isus, lumea să continue a fi cuprinsă de suferințe fizice care astăzi se văd peste tot într-un mod impresionant de trist. Acela care atunci cînd era aici pe pămînt într-o stare de smerenie, mergea din loc în loc vindecînd pe bolnavi și pe infirmi, va izbăvi omenirea de urmările păcatului cînd va domni cu putere în timpul Împărăției de o mie de ani. Această izbăvire face deasemenea parte din "așezarea din nou a tuturor lucrurilor" de care vorbește apostolul Petru în Fapte 3:21.

5. Însuși pămîntul va avea și el partea sa în privința aceasta, și va fi izbăvit de blestemul care apasă asupra lui de la căderea în păcat și va produce din belșug ceea ce va contribui la prosperitatea generală. *"Va fi belșug de grîne în țară, pînă în vîrful munților și spicele lor se vor clătina ca și copacii din Liban; oamenii vor înflori în cetăți ca iarba pămîntului" (Ps. 72:16).*

Așa cum vom vedea mai departe, aceste binecuvîntări materiale vor fi, în mod mai deosebit, partea lui Israel, dar este sigur că toate națiunile se vor bucura deasemenea, de o prosperitate necunoscută pînă atunci: *"Atunci El va da ploaie peste sămînța pe care o vei semăna, și pîinea pe care o va produce pămîntul va fi bogată și hrănitoare. Turmele tale vor paște în pășuni întinse. Și pe orice munte înalt și pe orice deal înalt, vor izvorî rîuri și curenți de apă" (Isaia 30:23-25). "Iată, vin zile, zice Domnul, cînd plugarul va ajunge pe secerător, și cel ce calcă strugurii pe cel ce împrăștie sămînța" (Amos 9:13).* Citiți deasemenea Osea 2:21-22; Ioel 3:18; Zah. 3:10).

Această minunată izbăvire a creațiunii (cf. Romani 8:19-22) se va arăta prin dispariția aproape completă a consecințelor păcatului. *"Voi face să izvorească rîuri pe dealuri, și izvoare în mijlocul văilor, voi preface pustia în iaz, și pămîntul uscat în șivoaie de ape; voi face să crească în pustie, cedrul, salcîmul, mirtul și măslinul; voi pune într-un loc uscat chiparoși, ulmi și merișori" (Isa. 41:18-19). "Atunci lupul va locui cu mielul, și leopardul se va culca împreună cu iedul; vițelul, puiul de leu și vitele îngrășate vor fi împreună, și le va mîna un copilaș; vaca va paște împreună cu ursul, și puii lor se vor culca unul lîngă altul, iar leul va mînca paie ca boul. Pruncul care suge se va juca la gura scorburei năpîrcii și copilul înțărcat va băga mîna în vizuina viperei. Nu va fi nici un rău și nici o pagubă pe tot muntele Meu cel sfînt "(Isa. 11:6-9).*

"Așezarea din nou a tuturor lucrurilor" corespunde deci cu o binecuvîntare asemenea aceleia care era în rai, deși nedesăvîrșită, pentru că răul nu va fi încă îndepărtat în întregime.

Capitolul 4

Biserica în timpul împărăției de o mie de ani.

Cuvîntul lui Dumnezeu nu conține decît cîteva pasaje cu privire la poziția și rolul Bisericii în timpul Împărăției de o mie de ani.

1. Citǎm mai întîi Apocalipsa: "*Apoi unul din cei șapte îngeri.... a venit și a vorbit cu mine și mi-a zis: Vino aici, și îți voi arăta Mireasa, soția Mielului. Și m-a dus în Duhul pe un munte foarte înalt. Și mi-a arătat cetatea sfîntă, Ierusalimul, coborîndu-se din cer de la Dumnezeu, avînd slava lui Dumnezeu.... În cetate n-am văzut nici un Templu; pentru că Domnul Dumnezeu Cel Atotputernic, și Mielul, sînt Templul ei. Cetatea n-are trebuință nici de soare nici de lună, ca s-o lumineze; căci o luminează slava lui Dumnezeu, și făclia ei este Mielul. Neamurile vor umbla în lumina ei, și împărații pămîntului își vor aduce slava și cinstea lor în ea.... Scaunul de domnie al lui Dumnezeu și al Mielului va fi în ea. Robii Lui Îi vor sluji. Ei vor vedea fața Lui și Numele Lui va fi pe frunțile lor. Și nu va mai fi noapte, și nu va fi nevoie de lampă, nici de lumina soarelui, pentru că Domnul Dumnezeu îi va lumina. Și vor împărăți în vecii vecilor*" *(Apoc. 21:9-10; 22:5).*

Textul acesta descrie slăvile minunate ale Bisericii, soția Mielului, noul Ierusalim, în timpul Împărăției de o mie de ani: ea are slava lui Dumnezeu. Dumnezeu și Mielul fiind Templul ei; Mielul este lumina ei. Pe de altă parte, administrarea împărăției îi este încredințată ei: răscumpărații Domnului Hristos Îl vor sluji, și vor împărăți împreună cu El în vecii vecilor. Împărații pămîntului îi vor aduce prinosuri și omagii. Dumnezeu se va sluji de Biserică pentruca să reverse binecuvîntarea și slava pe tot pămîntul și în mod special peste Israel (numele celor douăsprezece seminții ale fiilor lui Israel sînt scrise pe cele douăsprezece porți ale cetății, care însemnează: "Deținătoarea păcii" sau "Locuința armonici"). Faptul că în ea nu va fi un templu, arată cît de intimă va fi părtășia răscumpăraților care fac parte din Biserică, cu Domnul Isus dumnezeiescul ei Mire: ei nu vor avea trebuință de un intermediar între El și ei, ci Îi vor fi în mod intim părtași la slava lui împărătească. Templul este potrivit pentru pămînt. Ori, răscumpărații care vor alcătui sfînta cetate, vor ocupa partea cerească a împărăției. Deci Dumnezeu și Mielul vor fi templul ei.

2. Cît privește formele în care se va manifesta activitatea sfinților cerești față de locuitorii pămîntului, Dumnezeu nu a găsit necesar să ne descopere planurile Lui într-un mod mai amănunțit. Este numai repetat de mai multe ori că noi "vom împărăți împreună cu El" (2 Tim. 2:12). *"Celui ce va birui și celui ce va păzi pînă la sfîrșit lucrările Mele, îi voi da stăpînire peste Neamuri; Le va păstori cu un toiag de fier.... Celui ce va birui îi voi da să stea cu Mine pe scaunul Meu de domnie, după cum și Eu am biruit și M-am așezat cu Tatăl Meu pe scaunul Lui de domnie" (Apoc. 2:26-27; 3:21).* Cînd ei îi dau slavă Mielului, cele patru făpturi vii și cei douăzeci și patru de bătrîni întăresc faptul acesta slăvit: *".... și ai răscumpărat cu sîngele Tău, oameni din orice seminție, de orice limbă, din orice popor și din orice neam. Ai făcut din ei o împărăție și preoți pentru Dumnezeul nostru și ei vor împărăți pe pămînt" (Apoc. 5:9-10).* Pe de altă parte, Domnul a făgăduit celor doisprezece apostoli ai Săi un loc deosebit în împărăția Sa. *"Adevărat vă spun că, atunci cînd va sta Fiul Omului pe scaunul de domnie al măririi Sale, la înoirea tuturor lucrurilor, voi, cari M'ați urmat, veți ședea și voi pe douăsprezece scaune de domnie, și veți judeca pe cele douăsprezece seminții ale lui Israel" (Matei 19:28).* Și, într-un fel mai general, El se adresează la toți răscumpărații în felul acesta: *"Nu te teme turmă mică, căci Tatăl vostru vă dă cu plăcere împărăția" (Luca 12:32).*

3. Cuvîntul lui Dumnezeu nu ne-a spus mai dinainte, mai multe cu privire la acest subiect. Să ne fie deci de ajuns să știm că vom împărăți împreună cu Domnul Hristos. Fiind un popor ceresc încă de pe acum, și partea noastră în Împărăția de o mie de ani va fi tot cerească. Ceea ce este important pentru noi este de a ști că partea aceasta va fi minunată, pentru că vom fi părtași ai slavei Domnului Hristos și vom fi martorii puterii Sale împărătești. Vom fi împărați și preoți pentru Dumnezeu. Și după cum în vechiul legămînt preoția de la cort slujea în locul Prea Sfînt, tot așa Biserica va sluji în partea cerească a împărăției, în timp ce Israel, va sluji lui Dumnezeu pe pămînt în sanctuarul de la Templu, cum făceau Leviții. În sfîrșit, neamurile vor sta în pragul Casei Domnului, unde vor veni să-și aducă darurile, Domnului, cum făceau altădată cele douăsprezece seminții.

Astfel, un viitor deosebit de slăvit așteaptă Biserica în domnia milenară. Ce fericire pentru răscumpărații care o alcătuiesc, de a ști că vor fi cu Domnul lor, asemenea Lui și uniți cu El în exercitarea domniei și a preoției. Ce

bucurie deasemenea pentru inima Lui *"în ziua aceea, El va veni ca să fie preamărit în sfinții Săi și a admirat în toți cei ce vor fi crezut" (2 Tes. 1:10).* "Domnul Isus va face din noi, cînd va apărea, pietrele prețioase care vor fi strălucirea cununei Lui slăvite, și care vor reflecta peste tot, nu ceea ce sîntem noi, ci ceea ce este El Însuși. El este Acela care va fi slăvit, El va fi admirat în ai Săi" (H. R.).

"Cînd se va arăta Hristos, viața noastră, atunci ne vom arăta și noi împreună cu El în slavă" (Col. 3:4).

- Nu mai este nici noapte, nici distanță, Mireasa Ta lîngă Tine, va reflecta puterea și harul și frumusețea Ta.

- Roadă a dragostei Tale supreme, se va vedea în ziua aceea, înconjurată ea însăși de dragostea Ta veșnică (Un cîntec).

Capitolul 5

Israel în timpul împărăției de o mie de ani

Binecuvîntările făgăduite lui Israel erau în mod esențial pentru pămînt. Prin neascultarea sa, el a fost lipsit de ele, dar Dumnezeu va împlini totuși planurile Sale de har față de poporul Lui. După ce se vor întoarce la Dumnezeu, prin îndurarea Sa și prin încercări, el va fi introdus în binecuvîntările mileniului, sub domnia Mesiei, pe care Îl vor recunoaște și-L vor aclama ca Împărat al împăraților. Se înțelege deci, că poporul Israel va fi chemat să joace un rol cu totul special în timpul acestei perioade. Israel va ocupa deci un loc deosebit în mileniu.

1. Dumnezeu, reluînd legătura cu el în har, Israel va deveni din nou primul popor al pămîntului și această întîietate va fi proclamată și recunoscută de toate națiunile. Ce schimbare de situație, după veacuri de prigoniri și apăsare din partea altor popoare! *".... Și vor stăpîni peste asupritorii lor" (Isa. 14:2). "Fii asupritorilor tăi vor veni plecați înaintea ta și toți ce. care te-au disprețuit se vor închina la picioarele tale și te vor numi "Cetatea Domnului", "Sionul Sfîntului lui Israel" (Isa. 60:14).*

Influența lui Israel se va întinde peste lumea întreagă. *"În vremile viitoare, Iacov va prinde rădăcină, Israel va înflori și va odrăsli, și va umplea lumea cu roadele lui" (Isa. 27:6).* Ba mai mult, guvernele străine vor face un act de supunere față de Israel. *"Te vor hrăni împărații și te vor alăpta împărătesele lor. Se vor închina cu fața la pămînt înaintea ta și vor linge țărîna de pe picioarele tale, ca să știi că Eu sînt Domnul" (Isa. 49:23).*

2. Această situație va fi însoțită de o mare dărnicie din partea popoarelor: ..... Bogățiile neamurilor vor veni la tine.... *"Porțile tale vor sta permanent deschise, nu vor fi închise nici zi nici noapte, ca să lase să intre la tine bogățiile neamurilor, și împăraților cu alaiul lor. Căci neamul și împărăția care nu-ți vor sluji, vor pieri, și neamurile acelea vor fi în totul ruinate" (Isa. 60:5, 11, 12. Vezi deasemenea Isa. 61:5-6; 66:12).*

3. Ierusalimul va deveni capitala lumii, și aceasta pentru că Dumnezeu Își va manifesta prezența Lui acolo. *"Da, Domnul a ales Sionul, l-a dorit ca locuință a Lui, și a zis: "Acesta este locul Meu de odihnă pe vecie; voi locui aici căci l-am dorit (Ps. 132:13, 14). "Așa zice Domnul: "Mă întorc iarăși în Sion și voi locui în mijlocul Ierusalimului. Ierusalimul se va numi "Cetatea adevărului" și muntele Domnului oștirilor, "Muntele cel sfînt".... Și multe popoare și neamuri puternice vor veni să caute pe Domnul oștirilor la Ierusalim și să se roage Domnului. "Toți cei ce vor mai rămîne din toate popoarele.... se vor sui în fiecare an să se închine înaintea Împăratului, Domnul oștirilor" (Zah. 8:3, 22; 14:16). "În vremea aceea Ierusalimul se va numi scaunul de Domnie al Domnului; toate neamurile se vor strînge la Ierusalim, în Numele Domnului" (Ieremia 3:17).*

4. Templul de la Ierusalim va fi reconstruit și proorocul Ezechiel descrie aceasta într-un mod amănunțit în șase capitole în cartea lui. Acolo va fi reședința slavei lui Dumnezeu (cap. 43:1-7) așa cum se arăta altădată, adică sub forma unui stîlp de nor și de foc. Jertfele vor fi restabilite pentru ca să comemoreze lucrarea Domnului Isus la cruce. *"Dar preoții, Leviții, fiii lui Tadoc.... se vor apropia de Mine ca să-Mi slujească, și vor sta înaintea Mea ca să-Mi aducă grăsime și sînge, zice Domnul, Dumnezeu" (Ezech. 44:15).* Un izvor de apă vie va țîșni din templu și se va scurge în Marea Moartă, care va fi astfel asanată și va fi plină de pești (Ioel 3:18; Zah. 14:8; Ezech. 47:1-12). Paștele se va sărbători din nou (care vor aminti de moartea ispășitoare a Domnului Isus) și sărbătoarea corturilor (simbolul odihnei dată de Dumnezeu lui Israel și neamurilor) (Ezech. 45:21-25; Zah. 14:16-19). Un prinț sau domnitor va guverna țara; el va avea fii și va poseda moșii (Ezech. 46:16; 45:7-8). El va face dreptate și va oferi jertfe pentru popor (45:8, 9, 17).

5. Israel va avea, deasemenea, misiunea de a face cunoscut pe Domnul Hristos tuturor neamurilor, în deosebi la începutul Împărăției de o mie de ani. *".... și voi trimite la neamuri pe cei ce vor scăpa din Israel.... în insule îndepărtate, care n-au auzit vorbindu-se de Mine, și n-au văzut slava Mea; ei vor vesti slava Mea printre neamuri" (Isa. 66:19). "În zilele acelea, zece oameni din toate limbile neamurilor vor apuca pe un Iudeu de poala hainei, și-i vor zice: "Vrem să mergem cu voi, căci am auzit spunîndu-se că Dumnezeu este cu voi" (Zah. 8:23).* Apostolul Pavel face, fără îndoială aluzie la acestă lucrare în viitor a lui Israel printre neamuri cînd scrie Romanilor: *"dacă, deci, căderea lor a fost o bogăție*

pentru lume, și împuținarea lor o bogăție pentru neamuri, ce va fi plinătatea întoarcerii lor?" (11:12). Atunci, în adevăr, *"neamurile vor umbla în lumina ta (Israel), și împărații în strălucirea razelor tale" (Isa. 60:3).*

Capitolul 6

Națiunile în timpul împărăției de o mie de ani

1. Dacă proorocia subliniază superioritatea lui Israel în timpul Împărăției de o mie de ani, ea arată că și neamurile vor participa la binecuvîntările care vor decurge ca un efect al domniei Domnului Hristos pe pămînt. În adevăr *"El va vesti neamurilor judecata" și va fi hotărît să fie "Lumina neamurilor, ca să ducă mîntuirea pînă la marginile pămîntului" (Isa. 42:1; 49:6).* Proorocul Daniel, anunță și el, că domnia Domnului Hristos se va întinde peste toate națiunile. *"I s-a dat stăpînire, slavă și putere împărătească, pentruca să-I slujească toate popoarele, neamurile, și oamenii de toate limbile" (Dan. 7:14).*

2. Așa cum Dumnezeu va lucra în inima rămășiței poporului evreu să se întoarcă la El, va lucra cu putere și printre neamuri ca să-i aducă la Domnul Hristos. *"În ziua aceea omul se va uita la Cel ce l-a făcut, și ochii lui vor vedea pe Sfîntul lui Israel" (Isa. 17:7). "Atunci voi da popoarelor buze curate, ca toți să cheme Numele Domnului; ca să-i slujească într-un gînd" (Țefania 3:9).* De sigur că, Dumnezeu se va sluji de vestirea mîntuirii care va fi propovăduită de numeroși vestitori ai Evangheliei care, venind din Israel, vor parcurge lumea întreagă. Dar El Însuși va mișca inimile și cugetele celor mai împietriți. *"În ziua aceea surzii vor auzi cuvintele cărții și ochii orbilor, scăpați de negură și de întunerec, vor vedea". ....Ochii celor ce văd nu vor mai fi tulburi și urechile celor ce aud vor lua aminte" (Isa. 29:18; 32:3-4).*

3. Această convertire a neamurilor, care va urma pe a lui Israel, va avea drept rezultat să-i facă să se supună Domnului Hristos și să-L recunoască ca Împărat al împăraților. *"El va stăpîni de la o mare la alta și de la Rîu pînă la marginile pămîntului.... Da, toți împărații se vor pleca înaintea Lui, toate neamurile îi vor sluji" (Ps. 72:8, 11).*

Și proorocul Isaia face declarații asemănătoare: *"În ziua aceea, Vlăstarul lui Isai va fi un steag pentru popoare; neamurile se vor întoarce la El, și slava va fi locuința Lui.... Și pe fii străinului care se vor alipi de Domnul ca să-I slujească și să iubească Numele Domnului ca să fie slujitorii Lui.... îi voi aduce la*

Muntele meu cel sfînt și-i voi umple de veselie în casa Mea de rugăciune..... Căci casa Mea se va chema o casă de rugăciune pentru toate popoarele" (Isa. 11:10; 56:6, 7).

Mai citățm și pe proorocul Zaharia *"Multe popoare se vor alipi de Domnul, în ziua aceea și vor fi poporul Meu" (2:11).* Astfel, o mulțime de popoare vor sluji Domnului cu bucurie iar necredincioșii nu vor mai fi decît o minoritate care se vor supune din prefăcătorie (în comparație cu marea majoritate care vor fi credincioși .n.tr.). Cei ce vor comite acte de răsvrătire vor fi imediat nimiciți, după cum am văzut într-un capitol de mai-nainte.

4. Neamurile vor veni cu grămada la Ierusalim ca să se închine. *".... Popoarele vor veni grămadă la el. Multe neamuri se vor duce la el și vor zice: "Veniți, hai să ne suim la muntele Domnului, la casa Dumnezeului lui Iacov, ca să ne învețe căile Lui și să umblăm pe cărările Lui! Căci din Sion va ieși legea și din Ierusalim Cuvîntul Domnului" (Mica 4:1-2). "Așa vorbește Domnul oștirilor: Vor mai veni iarăși popoare și locuitori din multe cetăți. Locuitorii unei cetăți vor merge la cealaltă, zicînd: "Haidem să ne rugăm Domnului și să căutăm pe Domnul oștirilor; Și vom merge și noi. Și multe popoare și neamuri puternice vor veni să caute pe Domnul oștirilor la Ierusalim și să se roage Domnului" (Zah. 8:20-22).* Neamurile care vor neglija această slujbă de închinare vor fi pedepsite. *"Dacă unele din familiile pămîntului nu se vor sui la Ierusalim ca să se închine înaintea Împăratului, Domnul oștirilor, nu va cădea ploaia peste ele.... Aceasta va fi pedeapsa cu care va lovi Domnul popoarele care nu se vor sui să sărbătoarească Sărbătoarea Corturilor" (Zah. 14:17-19).*

5. Deși păcatul și moartea încă mai sînt, pămîntul va fi plin de cunoștința Domnului *"ca fundul mării de apele care-l acopăr" (Isa. 11:9).* Inimile multora vor fi așa de pline de Domnul Hristos, încît sfințenia va fi trăsătura de căpetenie a oamenilor și pînă și pe zabalele cailor va fi scris "Sfinții Domnului" (Zah. 14:20). Atunci, va fi ascultată rugăciunea adesea spusă: "Vie împărăția Ta".

Capitolul 7

Sfîrșitul împărăției de o mie de ani

Domnul Hristos va domni cu un toiag de fier. Aceasta înseamnă că El nu va tolera nici o nesupunere autorității Lui. De aceea cheamă psalmistul pe împărații și judecătorii pământului să slujească Domnului cu frică și cutremur. *"Acum dar, împărați, purtați-vă cu înțelepciune! Luați învățătură, judecătorii pământului! Slujiți Domnului cu frică, și bucurați-vă tremurînd! Dați cinste Fiului ca să nu se mînie, și să nu pieriți pe calea voastră...." (Ps. 2:10-12).* Vor fi răsvrătiți care vor refuza să se supună din inimă autorității Domnului Hristos și care-și vor ascunde ura. Peste tot unde se va arăta răul, o judecată dreaptă îl va curma imediat, căci Împăratul va domni în dreptate. Cei ce vor fi astfel pedepsiți vor sluji de pildă acelora care vor fi ispitiți să le urmeze nesupunerea. *"Și cînd vor ieși, vor vedea trupurile moarte ale oamenilor care s-au răzvrătit împotriva Mea" (Isa. 66:24).*

Dar, vai!; nici prosperitatea, nici pacea, nici dreptatea care vor domni, nu vor schimba inima omului. Numai harul lui Dumnezeu o poate regenera. La sfîrșitul Împărăției de o mie de ani, Dumnezeu va supune pe om la o ultimă încercare: Satan va fi dezlegat pentru puțină vreme. *"Cînd se vor împlini cei o mie de ani, Satan va fi dezlegat, și va ieși din temnița lui, ca să înșele neamurile care sînt în cele patru colțuri ale pământului, pe Gog și pe Magog, ca să-i adune pentru război. Numărul lor va fi ca nisipul mării" (Apoc. 20:7-8).* Dumnezeu va da la iveală astfel, starea inimilor prin această ultimă încercare. Cei a căror ascultare a fost prefăcută își vor da pe față, atunci, adevăratele lor sentimente, adică ura împotriva Domnului Isus și a lor Săi. Astfel, de îndată ce Satan va apărea, se vor aduna cu zel sub conducerea sa ca să facă război sfinților, în speranța nebună că vor suprima domnia Domnului Hristos și că vor restabili starea lucrurilor de mai înainte. În adevăr, încă o dată se confirmă ce spune proorocul Ieremia "Inima este nespus de înșelătoare și desnădăjduit de rea. Cine poate s-o cunoască".

Acești răi vor fi numeroși "ca nisipul mării", ceea ce ne face să înțelegem că Gog și Magog din Ezechiel 39, reprezintă puternicul vrășmaș ruso-asiatic, care cu o mie de ani mai înainte va fi invadat și pustiit Palestina

(Israelul). Aceasta dovedește cît este de neîndreptat răutatea inimii omenești: după o mie de ani de pace de binecuvîntări de tot felul, milioane de oameni vor declara că ei preferă totuși pe Satan în locul lui Dumnezeu și se vor răscula pe față împotriva Împăratului împăraților. *"Și s-au suit pe fața pămîntului și au înconjurat tabăra sfinților și cetatea prea iubită" (vs. 9).* Încă o dată, diavolul se va sili să nimicească pe sfinți și Ierusalimul, cetatea marelui Împărat. Și aceasta a mai încercat-o cînd a fost prins și aruncat din cer pe pămînt (Apoc. 12:7...). Scopurile lui nu se schimbă: neputînd să-L atingă pe Domnul Isus, el se va înverșuna împotriva prea iubiților Lui. Ierusalimul și templul, vor fi fost în timpul celor o mie de ani locuința lui Dumnezeu, de aceea Satan va încerca să le nimicească.

Dar Domnul nu-i va îngădui: o judecată fulgerătoare va pune capăt acestei revolte. *"Dar din cer s-a coborît un foc și i-a mistuit. Și diavolul care-i înșela, a fost aruncat în iazul de foc și de pucioasă unde este fiara și proorocul mincinos. Și vor fi chinuiți zi și noapte, în vecii vecilor" (Apoc. 20:9-10).* Astfel, de îndată ce ispita va fi dat pe față starea inimilor, revolta va fi nimicită și diavolul nu va mai ajunge niciodată să facă rău sfinților.

Această rebeliune și judecata scurtă care o va curma, marchează sfîrșitul Împărăției de o mie de ani. Acum se deschide o nouă fază a proorociei și anume: Starea veșnică despre care ne vom ocupa în ultima parte a acestui studiu al profeției.

PARTEA A CINCEA

STAREA VEȘNICĂ

Introducere

Studiem acum ultima fază a evenimentelor profetice. Și aceasta începe imediat după revolta de la sfîrșitul Împărăției de o mie de ani. Cerul și pămîntul, care au fost afectate de păcat, vor fi nimicite și Domnul Hristos se va așeza pe marele tron alb ca să judece pe oamenii care au murit în păcatele lor. Ei vor fi înviați prin puterea lui Dumnezeu, judecați după faptele lor, condamnați și aruncați în iazul de foc. Apoi și moartea, la rîndul ei, va fi nimicită. Dumnezeu va face un cer nou și un pămînt nou unde va locui neprihănirea. Păcatul nu va mai întina această nouă creațiune în care Dumnezeu va locui împreună cu oamenii. Toate lucrurile vor fi fost împăcate cu El, totul va fi într-o desăvîrșită armonie cu sfințenia Sa. Dragostea Lui, deasemenea, care nu va mai fi împiedicată de nimic, va umple creațiunea și peste tot va domni o fericire netulburată și fără sfîrșit. Domnul Hristos va da împărăția în mîinile lui Dumnezeu Tatăl pentru ca Dumnezeu să fie totul în toți.

Acesta este, în linii mari, subiectul pe care îl vom studia acum.

Capitolul 1

Marele tron alb

1. În Apocalipsa 20:11... citim următoarele: "*Și am văzut un scaun de domnie mare și alb și pe Cel ce ședea pe el. Pământul și cerul au fugit dinaintea Lui și nu s-a mai găsit loc pentru ele. Și am văzut pe morți, mari și mici, stînd în picioare înaintea scaunului de domnie. Niște cărți au fost deschise. Și a fost deschisă o altă carte, care este cartea vieții. Și morții au fost judecați după cele scrise în cărțile acelea, potrivit faptelor lor. Marea a dat înapoi pe morții care erau în ea, Moartea și Locuința Morților (sau Hadesul) au dat înapoi pe morții care erau în ele. Fiecare a fost judecat după faptele lui. Și Moartea și Locuința Morților au fost aruncate în iazul de foc. Iazul de foc este moartea a doua. Oricine n-a fost găsit scris în cartea vieții, a fost aruncat în iazul de foc.*"

Ce scenă grozav de solemnă! În timp ce morții în Hristos vor învia la venirea Domnului, la răpirea Bisericii, iar martirii din necazul cel mare vor învia la Arătarea în slavă a Domnului Isus, ceilalți morți care n-au fost mîntuiți vor rămîne în mormintele lor și vor fi înviați numai după Împărăția de o mie de ani ca să se prezinte înaintea marelui tron alb. Este ceasul reglării socotelilor.... Și pe tronul acesta stă Însuși Domnul Hristos, îndeplinind funcția de Judecător pe care I-a încredințat-o Tatăl. "*Căci Tatăl nici nu judecă pe nimeni, ci toată judecata a dat-o Fiului.... Și I-a dat putere să judece, întrucît este Fiu al Omului*" *(Ioan 5:22, 27).* "*.... Dumnezeu va judeca prin Isus Hristos lucrurile ascunse ale oamenilor*" *(Rom. 2:16).* "*Isus ne-a poruncit să predicăm poporului și să mărturisim că El a fost rînduit de Dumnezeu, Judecător al celor vii și al celor morți*" *(Fapte 10:42).* "*.... El a rînduit o zi în care va judeca lumea după dreptate, prin Omul pe care L-a rînduit pentru aceasta și despre care a dat tuturor oamenilor o dovadă de netăgăduit prin faptul că L-a înviat dintre cei morți....*" *(Fapte 17:31).* "*Pe Isus Hristos care va judeca viii și morții*" *(2 Tim. 4:1).*

Toți se vor prezenta înaintea Lui, micii și marii lumii acesteia, ca să primească pedeapsa dreaptă pe care o vor merita pentru faptele pe care le-au făcut. Marele tron alb nu este tot una cu "scaunul de judecată a lui Hristos" de care se vorbește în 2 Cor. 5:10, unde se vor prezenta cei credincioși și unde se va evidenția harul care i-a curățit de toate păcatele lor prin sîngele Domnului Isus.

Aici, la tronul alb, va trebui ca fiecare necredincios să răspundă de faptele pe care le-a făcut, fără să mai poată, în vreun fel, să conteze pe harul pe care l-a respins cînd era în viață.

Nici un răscumpărat al Domnului nu se va afla printre acești nenorociți. *"Adevărat, adevărat vă spun că cine aude cuvîntul Meu și crede în Cel ce M-a trimis are viață veșnică și nu vine la judecată, ci a trecut din moarte la viață" (Ioan 5:24).* Pentru cei ce nu vor fi crezut în Domnul Isus, nu va mai fi nici o nădejde, căci ei au călcat în picioare pe Fiul lui Dumnezeu.

2. Orice om va avea de a face cu Dumnezeu, fie în Hristos (adică bucurîndu-se de avantajul lucrării Lui de răscumpărare), fie "după faptele lor". Ori, cei ce vor apărea înaintea lui Dumnezeu bazîndu-se numai pe propriile lor "merite", vor suferi o condamnare sigură și dreaptă, căci faptele lor nu vor putea suporta lumina dumnezeiască a sfințeniei lui Dumnezeu. Ziua harului va trece și totul va fi considerat în raport cu exigențele de neclătinat ale dreptății și slavei lui Dumnezeu.

Morții vor fi judecați după lucrurile găsite în cărțile acelea. Nimic nu va fi uitat, totul va fi reamintit și această aducere aminte va fi suficientă ca să convingă pe acei morți, înviați, de vina lor și de dreptatea condamnării lor. Chiar păcatele ascunse vor fi judecate..... *"Dumnezeu va judeca prin Isus Hristos, lucrurile ascunse ale oamenilor" (Rom. 2:16).* Chiar și cuvintele, nu numai faptele: *"Vă spun că în ziua judecății oamenii vor da socoteală de orice cuvînt nefolositor pe care-l vor fi rostit" (Matei 12:36).* Nimeni nu se va putea dezvinovăți și orice gură va fi închisă. Aceasta va fi deci *"arătarea dreptei judecăți a lui Dumnezeu care va răsplăti fiecăruia după faptele lui" (Rom. 2:5-6).*

3. Dar ce se va întîmpla cu acei ce nu vor fi auzit niciodată Evanghelia? Mai întîi de toate, trebuie să ne amintim că Dumnezeu a vorbit oamenilor în toate timpurile prin lucrările creațiunii și prin mijlocirea cugetului. *"Mînia lui Dumnezeu se descopere din cer împotriva oricărei necinstiri a lui Dumnezeu și împotriva oricărei nelegiuiri a oamenilor, care înăbușă adevărul în nelegiuirea lor. Fiindcă ce se poate cunoaște despre Dumnezeu, le este descoperit în ei căci le-a fost arătat de Dumnezeu. Însușirile nevăzute ale Lui, puterea lui veșnică și dumnezeirea se văd lămurit, de la facerea lumii, cînd te uiți cu băgare de seamă la ele în lucrurile făcute de El. Așa că nu se pot dezvinovăți" (Rom. 1:18-20).* Astfel omul poate să perceapă prin simpla contemplare a naturii, puterea veșnică și

dumnezeirea lui Dumnezeu și aceasta este suficient ca să-i facă de nescuzat dacă trăiesc în nelegiuire. Dar, mai mult, Dumnezeu a imprimat în conștiința omului principiile fundamentale ale legii, prin noțiunea binelui și răului, pe care o are orice ființă omenească, oricît de înapoiată ar fi. *"Cînd neamurile, care n-au lege, fac din fire lucrurile legii, prin aceasta ei, care n-au lege, își sînt singuri lege; și ele dovedesc că lucrarea legii este scrisă în inimile lor, fiindcă despre lucrarea aceasta mărturisesc conștiința și gîndurile lor, care sau se învinovățesc sau se dezvinovățesc între ele" (Rom. 2:14-15).* Cuvîntul afirmă clar, că înaintea lui Dumnezeu, păgînii care nu au ascultat de adevărul care le-a fost descoperit prin aceste două canale: lucrările lui Dumnezeu în natură și cugetul lor, nu au nici o scuză. "Așa că nu se pot dezvinovăți." Dar aceasta nu înseamnează că toți oamenii vor fi pedepsiți în aceeași măsură. Cei care nu vor fi auzit Evanghelia nu vor fi pedepsiți tot așa de aspru ca cei, care auzind-o, au respins-o. Însuși Domnul spune: *"Robul acela, care a știut voia stăpînului său,, și care... nu a lucrat după voia lui, va fi bătut cu multe lovituri. Dar cine n-a știut-o și care a făcut lucruri vrednice de lovituri, va fi bătut cu puține lovituri. Cui i s-a dat mult, i se va cere mult" (Luca 12:47-48).* În altă parte, Domnul deasemenea afirmă, că generația care, văzînd numeroasele Lui minuni și a auzit chemarea Lui de har, și a respins-o, va fi lovită mai aspru, în ziua judecății, decît păcătoșii din Tir și Sidon. *"Vai de tine Horazine! Vai de tine Betsaido! Căci dacă ar fi fost făcute în Tir și Sidon minunile care au fost făcute în voi, de mult s-ar fi pocăit.... De aceea vă spun că, în ziua judecății, va fi mai ușor pentru Tir și Sidon decît pentru voi" (Matei 11:21-22).* Capernaumul va fi condamnat tot așa de aspru ca și Sodoma (vs. 23-24).

Aceste pasaje din Scriptură arată că Domnul va judeca cu dreptate și va ține socoteală de gradul de vinovăție și de răspundere al fiecărui păcătos.

Păcătoșii din Vechiul Legămînt care s-au pocăit puteau să fie siguri de iertarea păcatelor tot în virtutea lucrării de ispășire a Domnului Hristos, de care beneficiau prin anticipație (vezi exemplul lui David, precurvar și ucigaș, care își arată siguranța că a fost iertat, în Psalmul 32). Dumnezeu se folosea de răbdare și suferea *"păcatele mai dinainte" pentru că a vrut să-și arate neprihănirea Lui lovindu-L pe Domnul Isus la cruce (Rom. 3:25).* El și acum are răbdare *"voind ca niciunul să nu piară, ci toți să vină la pocăință" (2 Petru 3:9).* Dumnezeu dispune de numeroase mijloace pe care noi nu le cunoaștem totdeauna. Harul Său, dragostea Lui față de păcătoși, și puterea pe care o desfășoară ca să-i aducă la mîntuire prin credința în Domnul Isus, sînt infinit de

întinse că nici nu putem noi bănui și nici unul din cei care vor fi osîndiți în ziua judecății nu va fi nedreptățit.

4. O altă carte va fi deschisă: Cartea vieții. Ea va aminti păcătoșilor că ei înșiși ar fi putut să fie scriși acolo și să scape astfel de iad, dacă n-ar fi disprețuit harul lui Dumnezeu. Nu este deci nicidecum vorba de a se verifica dacă numele vreunuia respins ar putea, prin imposibil, să se găsească în cartea vieții! Nu! niciunul din aceia al căror nume Dumnezeu l-a scris în această carte nu va apare înaintea marelui tron alb. Crezînd în Domnul Isus, ei nu vor veni la judecată (Ioan 5:24). *"Acum dar nu mai este nici o osîndire pentru cei ce sînt în Hristos Isus (Rom. 8:1).* Multe alte pasaje vorbesc de cartea vieții. Oricine nu este scris în ea este cu desăvîrșire pierdut. Cititorule, cititorule, crezi că numele tău figurează în cartea aceasta? Și dacă crezi, ești întemeiat pe credința în sîngele Domnului Isus vărsat la Golgota și pentru tine? Dacă este așa vei putea să te bucuri, căci Domnul a spus ucenicilor Săi: "Bucurați-vă că numele voastre sînt scrise în ceruri". Dacă nu știi, nu mai aștepta, căci chiar dacă te gîndești că poate ești ales din veșnicie, tot trebuie să te pui în rînduială cu Dumenezeu prin credința în jertfa Domnului Isus. "Nu amîna, nu amîna, e poate ultima chemare" spune o cîntare creștină. Este deci clar scris: *"Și dacă cineva nu va fi găsit scris în Cartea vieții, va fi aruncat în iadul de foc" (Apoc. 20:15).*

Respingerea harului dumnezeiesc agravează în mod considerabil condamnarea păcătoșilor. *"Cine crede în Fiul lui Dumnezeu nu este judecat, dar cine nu crede a și fost judecat, pentru că nu a crezut în Numele singurului Fiu al lui Dumnezeu" (Ioan 3:18).* Vai, vai! pentru cei care vor apărea înaintea marelui tron alb; condamnarea va fi implacabilă și definitivă: ei vor fi "aruncați în iazul de foc". Capitolul 21:8 precizează capetele de acuzație care le vor atrage condamnarea: *"Dar cît despre fricoși,* (adică cei care nu vor fi vrut niciodată să se hotărească sincer pentru Domnul Hristos de frică să nu fie batjocoriți, păgubiți cu ceva, sau dați afară din servici, într-un cuvînt, de frică să nu sufere, cu toate că în inima lor, pe undeva, vor fi recunoscut că asta este calea), *necredincioși, scîrboși, ucigași, curvari, vrăjitori, închinători la idoli, și toți mincinoșii, partea lor este în iazul care arde cu foc și cu pucioasă adică moartea a doua" (Apoc. 21:8).* Astfel va fi sentința care va fi dată de Domnul împotriva tuturor vinovaților.

5. Ce trebuie înțeles prin "iazul de foc"? Nenumărate pasaje din Cuvîntul lui Dumnezeu descriu groaza nespusă a acestui loc și chinurile

nenorociților care vor fi închiși acolo. În Luca 16:24, bogatul în Locuința Morților strigă după ajutor, spunînd că este "chinuit în văpaia aceasta", și totuși el nu este încă în iazul de foc. Domnul vorbind de chinurile acelora care sînt aruncați în gheenă sau iazul de foc, spune că viermele lor nu moare și focul nu se stinge (Marcu 9:48; Matei 25:41; Evrei 10:27).

Daniel deasemenea anunță judecata de la urmă și descrie grozava condiție a condamnaților: "*Mulți din cei ce dorm în țărîna pămîntului se vor trezi: unii pentru viața veșnică și alții pentru rușine și groază veșnică*" *(12:2).*

Acesta este locul plînsului și scrîșnitul dinților (Mat. 13:42, 50; 22:13), locul "întunericului de afară" (Mat. 8:12; 22:13). Cuvîntul "afară" exprimă îndepărtarea totală și definitivă a condamnaților de prezența și lumina lui Dumnezeu. A fi afară, în spatele unei uși închise pentru totdeauna, iată ce așteaptă pe necredincioși. "*Odată ce Stăpînul casei se va scula și va încuia ușa și voi veți fi afară, și veți începe să bateți la ușă, și să ziceți: "Doamne, deschide-ne!" drept răspuns El vă va zice: "Nu vă cunosc, nu știu de unde sînteți.... Depărtați-vă de la Mine voi toți lucrători ai nelegiuirii" (Luca 13:25-27).*

Este și un "loc de chinuri" (Apoc. 14:11; 20:10) care va consista într-o nimicire veșnică (2 Tes. 1:9; 2Petru 2:1). Această stare înfiorătoare este numită "moartea a doua" (Apoc. 20:14; 21:8). Pe cînd moartea dintîi va fi izgonit pe cei răi din viața pămîntească, moartea a doua îi va arunca în iazul de foc unde vor fi chinuiți zi și noapte, în vecii vecilor.

Ce situație teribilă! Toate cuvintele pe care le folosește Cuvîntul ca să descrie această stare (foc veșnic, viermele care roade, rușine veșnică, plînsul și scrîșnirea dinților, întunerecul de afară, pierzare veșnică, etc.) exprimă suferința de nespus, remușcările, spaima care va cuprinde pe cei lepădați că vor fi pentru totdeauna separați de Dumnezeu, și deci fără nici o nădejde. La suferințele acestea morale se vor adăoga suferințele fizice, pentru că cei necredincioși vor învia înainte de a se prezenta înaintea marelui tron alb și deci vor primi un trup cu care se vor duce în iazul de foc. În timp ce răscumpărații vor fi toți îmbrăcați cu un trup slăvit, asemenea cu acela al Domnului; și se vor bucura veșnicia întreagă de prezența lui Dumnezeu, în lumina, fericirea și slava cerească, cei necredincioși vor îndura suferințe de nespus, într-o despărțire conștientă și definitivă de Dumnezeu. Iată ce va fi "moartea a doua".

Ceea ce va agrava și mai mult chinurile acestor "morți" este faptul că ei își vor păstra cugetul și memoria. Ca și bogatul din Luca 16, ei vor ști că este un

loc de fericire la care nu vor putea niciodată ajunge din pricina "marei prăpăstii" peste care nu se putea trece.

Un grozav sentiment de părăsire, convingerea de a fi sub o judecată meritată din plin, amărăciunea și remușcările produse de cunoștința că ar fi fost posibil să scape de pedeapsă crezînd simplu în Domnul Isus, îngrijorarea unui chin care nu se va sfîrși niciodată, depărtarea veșnică de prezența lui Dumnezeu, El care a făcut tot, a dat totul pentru ca să mîntuiască pe păcătoși, și care se va depărta de ei care au disprețuit mîntuirea Lui și îi va părăsi pradă lor înșiși pentru totdeauna în întunericul și groaza de afară.... iată ce este infernul (iadul).

Zi și noapte, în vecii vecilor, ei vor fi chinuiți. Ce soartă îngrozitoare, și cît este de împortant de a apuca fără întîrziere mîntuirea minunată pe care o oferă Domnul Isus gratuit, tuturor păcătoșilor! Iar pentru aceia care au fost mîntuiți, este o datorie de a vesti păcătoșilor vestea cea bună a mîntuirii prin har, prin simpla credință din inimă în jertfa de la Cruce a Domnului Isus. Apostolul Pavel spunea: *"Vai de mine dacă nu propăvăduiesc Evanghelia. Să urmăm pilda lui și să amintim păcătoșilor că "Dumnezeu a iubit atît de mult lumea, că a dat pe singurul Său Fiu, pentru ca oricine crede în El, să nu piară ci să aibe viață veșnică" (Ioan 3:16).*

Capitolul 2

Ceruri noi și un pământ nou

1. În momentul în care Domnul Isus se va așeza pe marele tron alb ca să judece morții, pământul și cerul vor fugi din fața Lui și nu se va mai găsi loc pentru ele (Apoc. 20:11). Apostolul Petru dă învățături precise asupra distrugerii pământului și a cerului astronomic. "*.... odinioară erau ceruri și un pământ scos prin Cuvîntul lui Dumnezeu din apă și cu ajutorul apei, și lumea da atunci a pierit tot prin ele, înecată de apă. Dar cerurile și pământul de acum sînt păzite și păstrate prin Cuvîntul Său pentru focul din ziua de judecată și de pierzare a oamenilor nelegiuiți.... În ziua aceea cerurile vor trece cu zgomot șuierător, iar elementele (universului) aprinse de mare căldură se vor topi și pământul și lucrările care sînt pe el vor arde în întregime. Deci, fiindcă toate aceste lucruri vor fi desființate, ce fel de oameni ar trebui să fiți voi, printr-o purtare sfîntă și evlavioasă, așteptînd și grăbind venirea zilei lui Dumnezeu, în care cerurile aprinse vor pieri și elementele cerești se vor topi de căldura focului?*" *(2 Petru 3:5...).*

Astfel deci, așa cum lumea de atunci a fost nimicită prin potop, lumea de acum va fi nimicită total și definitiv, distrugere care va afecta și cerul astronomic (planete, stele, galaxii). Și alte pasaje din Scriptură întăresc acest adevăr solemn. "*Tu ai întemeiat în vechime pămîntul și cerurile sînt lucrarea mîinilor Tale, ele vor pieri..., toate se vor învechi ca o haină; le vei schimba ca pe un veșmînt și se vor schimba*" *(Ps. 102:25-26);* "*cerul și pămîntul vor trece*" *(Matei 24:35).*

Ce se va întîmpla cu sfinții din Milenium (împărăția de o mie de ani) în timpul acestui cataclism? Nici un loc din Scriptură nu ne dă vre-o lămurire în privința aceasta, dar putem admite că ei vor fi mutați și păstrați. "Carnea și sîngele știm că nu pot moșteni împărăția lui Dumnezeu. După cît înțelegem din ce ne spune Scriptura, am putea să concludem cu siguranță că, ocrotiți de această distrugere universală a cerului atmosferic și a pămîntului, sfinții vor fi transferați, prin atotputernicia lui Dumnezeu, sub ceruri noi și pe un pămînt nou unde va locui neprihănirea, și aceasta într-o condiție nouă, potrivită cu starea veșnică în care vor fi introduși" (W. Kelly, Studiu asupra Apocalipsei).

2. Cuvîntul lui Dumnezeu nu descrie în amănunt cum va fi cerul, fără-ndoială pentru că starea noastră omenească actuală nu ne-ar permite să pricepem minunile care ne-ar fi astfel descoperite. Apostolul Pavel, răpit pînă în al treilea cer declară că a auzit cuvinte care nu se pot spune și care nu-i este îngăduit unui om să le rostească (2 Cor. 12:4). Asta înseamnă că noi nu putem acum să ne facem decît o foarte slabă idee despre fericirea care va domni în acest loc binecuvîntat.

Pe de altă parte, Cuvîntul ne spune clar ce nu va mai exista pe pămîntul cel nou. Lucrurile care nu vor mai fi vor fi în număr de șapte: cinci din ele sînt menționate în Apoc. 21:1-4 (marea, moartea, tînguirea, plînsul, durerea) și celelalte două în Apoc. 22:3 și 5 cu privire la sfînta cetate în timpul mileniului (nimic vrednic de blestem, nici noapte), stare care va exista și pe pămîntul cel nou.

I. Moartea nu va mai fi. Marea, imaginea confuziei și a frămîntărilor, va dispare. Totul va fi pus în ordine și repus într-o relație armonioasă și fericită cu Dumnezeu. Toți răscumpărații vor fi sosit de acum în port. Nu va mai fi furtună, primejdie, amărăciune, groază (Ps. 107:23-32). Nu va mai fi nici o taină, nici un "de ce" cu privire la căile actuale ale lui Dumnezeu față de ai Săi (Ps. 77:19). Totul va fi descoperit, și preaiubiții lui Dumnezeu vor sărbători veșnic minunile Sale.

II. Moartea nu va mai fi. Desființată de acum de Domnul nostru Isus Hristos (2 Tim. 1:10) înghițită de biruință la învierea morților și la mutarea celor vii, ea va fi atunci abolită (desființată) (1 Cor. 15:26). Niciodată, vreun răscumpărat nu va mai fi sub imperiul morții; niciodată sufletul niciunuia dintre ei nu va mai fi separat de trupul său. Apocalipsa 20:14 prezintă o personificare a morții (locul unde stau trupurile) precum și a Locuinței Morților (locul invizibil unde stau duhurile): amîndouă acestea sînt aruncate în iazul de foc. Atunci se va împlini proorocia apostolului Pavel: "*Căci trebuie ca El să împărățească pînă va pune pe toți vrășmașii sub picioarele Sale. Vrășmașul cel din urmă, care va fi nimicit, va fi moartea*" *(1 Cor. 15:25-26).* Moartea, acest teribil vrășmaș al omului, a fost biruită de Domnul Hristos la cruce. Dar atunci, ea va fi nimicită (desființată), va înceta să existe; va dispărea pentru că urmele păcatului vor fi fost șterse pentru totdeauna. Toți oamenii vor fi în condiția de înviați; unii sînt răscumpărați ca să locuiască în cerurile noi și pe pămîntul cel

nou, iar necredincioșii, pentru a fi aruncați în iazul de foc. Moartea de atunci încolo, va fi deci fără putere și pentru unii și pentru ceilalți pentru că va fi desființată. Locuința morților va fi dat atunci pe cei din urmă ocupanți ca să apară înaintea marelui tron alb; deci și ea va dispărea. De atunci încolo, nu va rămîne decît veșnicia, o stare în afară de timp, definitivă, neschimbată, absolută. Este totuși în această idee de veșnicie, ceva care scapă duhului nostru limitat. O veșnicie de fericire pentru cei răscumpărați, o veșnicie de nenorocire pentru necredincioși.

III. Nu va mai fi tînguire (doliu). Aceasta va fi consecința faptului că moartea va fi desființată. Dacă, astăzi, omul "*merge spre locuința sa cea veșnică, și bocitorii cutreieră străzile*" *(Ecl. 12:5),* atunci răscumpărații vor fi sfîrșit cu bocetele, tînguirile, jalea și despărțirile dureroase de aici.

IV. Nu va mai fi plîns, exprimarea suferinței omenești, ori care ar fi pricina: boală, dureri sufletești și trupești, lipsuri de tot felul, nedreptate, moarte. Toate urmările păcatului vor dispărea și, cu ele, va lua sfîrșit toată trena de suferințe cu care omenirea se hrănește de la căderea în păcat.

V. Nu va mai fi durere. Oamenii se frămîntă sub soare pentru orice motiv și ca să-și ajungă un scop. Iată ce spune Eclesiastul: "*ce folos are omul din toată munca lui și din toată stăduința inimii lui, cu care se trudește sub soare? Toate zilele lui sînt pline de durere și truda lui nu este decît necaz; nici măcar noaptea n-are odihnă în inima lui*" *(2:22-23).* Și cît este de adevărat lucrul acesta! Fiecare din noi, fără excepție, am trăit și trăim această stare de lucruri ca urmare a blestemului, din pricina păcatului. Și deși știm cu toții, fără excepție, că toate le vom părăsi într-o zi, totuși ne continuăm această trudă, mulți pînă în ultimile zile ale vieții. O, dacă ne-am gîndi mai mult la cuvintele Domnului Isus. El spune Martei: "*Marto, Marto, pentru multe lucruri te îngrijorezi și frămînți tu, dar un singur lucru trebuiește. Maria și-a ales partea cea bună care nu i se va lua*" *(Luca 10:41-42).* Dar într-o zi și poate foarte curînd, aceste chinuri, dureri și frămîntări ca și suferințele trupești, vor face loc unei seninătăți pe care nimeni și nimic nu le vor mai putea tulbura. Atunci abia, vom trăi din plin acea stare pe care Domnul Isus ne-a oferit-o cu atîta gingășie și dragoste "*Veniți la Mine toți cei trudiți și împovărați și Eu vă voi da odihnă*" *(Matei 11:28).*

VI. Nu va mai fi nimic vrednic de blestem. Blestemul pe care L-a pronunțat Dumnezeu împotriva pământului după neascultarea lui Adam și Eva va fi anulat. Odată ce păcatul va fi desființat, blestemul pe care l-a adus va dispăre fără să lase nici o urmă și Dumnezeu va putea, dimpotrivă, să reverse peste noua creațiune, torente de binecuvîntare din belșug.

VII. Noapte nu va mai fi. *"Cetatea n-are trebuință nici de lună, ca s-o lumineze; căci o luminează slava lui Dumnezeu și făclia ei este Mielul.... în ea nu va mai fi noapte" (Apoc. 21:23, 25; 22:5).* Cum am mai spus, pasajul acesta,, cu toate că se referă la cetatea cea sfîntă în timpul Mileniului, ea se va aplica și stării de veșnicie. În adevăr, totul va fi clar, curat, transparent, luminos pe pământul cel nou. Nu vor mai fi întrebări fără răspuns, nu va mai fi ignoranță, nu vor mai fi erori.

3. În 2 Petru 3:13, citim: *"Dar noi, după făgăduința Lui, așteptăm ceruri noi și un pământ nou, în care va locui neprihănirea".* În timpul Împărăției de o mie de ani, neprihănirea va domni, pentru că Dumnezeu Însuși va locui cu oamenii și va fi Dumnezeul lor. Ba chiar Biserica, numită Noul Ierusalim, va fi deasemenea cu ei: *"Și eu am văzut coborîndu-se din cer de la Dumnezeu, cetatea sfîntă, Noul Ierusalim, gătită ca o mireasă împodobită pentru bărbatul ei. Și am auzit un glas tare, care ieșea din scaunul de domnie și zicea: "Iată cortul lui Dumnezeu cu oamenii! El va locui cu ei și ei vor fi poporul Lui, și Dumnezeu Însuși va fi cu ei. El va fi Dumnezeul lor, El va șterge orice lacrimă din ochii lor, și moartea nu va mai exista. Nu va mai fi nici plîns, nici țipăt, nici durere, pentru că lucrurile dintîi ar trecut" (Apoc. 21:2-4).*

Această cetate sfîntă, Noul Ierusalim, va fi deci, ea însăși, locuința lui Dumnezeu, ceea ce scoate în evidență poziția deosebită și privilegiată pe care o va ocupa Biserica tot timpul veșniciei. Ea, fără-ndoială, va avea relații cu oamenii, dar nu se va confunda cu ei, după cum am văzut, Biserica va ocupa un loc aparte în timpul Împărăției de o mie de ani. Ea își va păstra pentru totdeauna numele său de Mireasa Mielului precum și drepturile care i se cuvin. În același timp, și Domnul Hristos Își va păstra veșnic caracterul de Cap al Bisericii, chiar după ce El va preda împărăția în mîinile Tatălui Său.

Biserica va fi atunci:

- pentru oameni: o cetate sfîntă de obîrșie cerească și dumnezeiască

- pentru Domnul Isus: o soție împodobită tot așa de frumoasă ca în ziua nunții sărbătorită cu o mie de ani mai înainte.

- pentru Dumnezeu: o locuință, un cort.

Importanța acestui din urmă caracter este scoasă în evidență de acel "glas tare" care proclamă: "Iată locuința lui Dumnezeu cu oamenii!" Este, în sfîrșit, împlinirea desăvîrșită a tuturor sfaturilor lui Dumnezeu și a dorințelor și făgăduințelor dragostei Sale. Aceasta a avut El în vedere de cînd l-a așezat pe om în grădina Edenului și prin urmare, de-a lungul tuturor căilor Lui față de om. Astfel erau sfaturile lui Dumnezeu care dăinuiesc din veșnicie și planurile Lui din neam în neam (Ps. 33:11).

Se pot deosebi șapte faze succesive în împlinirea acestor planuri. Primele șase s-au încheiat cu nereușită datorită neascultării omului care, cu toate încercările mereu înnoite ale lui Dumnezeu de a locui cu el, omul mereu s-a revoltat împotriva Creatorului său. Dar a șaptea fază a acestui plan va marca realizarea triumfătoare și definitivă, căci atunci nu va mai fi chestiunea răspunderii omului. Enumerăm pe scurt cele șapte faze:

a. În grădina Edenului, Dumnezeu întreținea o legătură directă cu Adam. (Deși nu se poate spune că Dumnezeu locuia cu omul în grădina Edenului. Termenul de "locuința lui Dumnezeu cu oamenii" nu este folosit în Scriptură decît după răscumpărarea omului). Această relație însă a fost întreruptă prin păcat.

b. Dumnezeu a locuit cu oamenii cînd slava Sa a umplut Cortul făcut de Moise (Ex. 40:34-35). Această legătură a lui Dumnezeu cu oamenii a fost ruptă ca urmare a necredinciosiei poporului Israel (Ps. 78:56-61).

c. Slava Domnului a umplut casa lui Dumnezeu construită de Solomon (2 Cronici 5:13-14). Dar, și acolo, Israel și împărații lui au falimentat în ce privește răspunderea lor, și din nou, această legătură a lui Dumnezeu cu oamenii a fost ruptă ca și cele dinainte (Ier. 7:12-15). De asemenea, norul s-a ridicat din templu (Ezech. 10:4, 8; 11:22, 23).

d. A patra oară Dumnezeu vine să locuiască împreună cu oamenii, cînd Cuvîntul s-a făcut trup și *"a locuit în mijlocul nostru" (Ioan 1:14).* Dumnezeu era cu oamenii, în Domnul Hristos. Dar, Vai! lumea nu L-a cunoscut, ai Săi nu L-au primit, El a fost lepădat și a plecat din lumea aceasta la Tatăl.

e. În al cincelea rînd, Dumnezeu a venit să locuiască cu oamenii prin prezența Duhului Sfînt în Biserică, care este Casa și templul lui Dumnezeu aici pe pămînt (1 Cor. 3:16). Dar și Biserica, considerată în răspunderea și

chemarea ei s-a ruinat ca și Israel. Ea își va încheia cariera printr-o totală apostazie și va fi vărsată din gura Domnului Hristos (Apoc. 3:16).

f. Dumnezeu va mai locui cu oamenii pe pământul acesta, în timpul Împărăției de o mie de ani, în templul pe care-l descrie Ezechiel. Dar și acea legătură va fi ruptă: Satan, ieșind din închisoarea lui, va pune stăpînire pe toți oamenii nenăscuți din nou. Neamurile astfel înșelate se vor răscula pentru ultima oară împotriva lui Dumnezeu, dar focul va cădea din cer și-i va nimicii.

g. Totuși, Dumnezeu Își va împlini planurile Sale. Starea veșnică se deschide cu această proclamare solemnă a glasului cel puternic venind din cer: "Iată, locuința lui Dumnezeu cu oamenii!" Totul depinde de sfaturile lui Dumnezeu și de lucrarea Domnului Hristos la cruce. *"O, adîncul bogăției, înțelepciunii și științei lui Dumnezeu! Cît de nepătrunse sînt judecățile Lui, și cît de neînțelese sînt căile Lui! Căci cine a cunoscut gîndul Domnului? Sau cine a fost sfetnicul Lui? ....A Lui să fie slava în veci, Amin" (Rom. 11:33-36).*

4. Toate lucrurile vor fi făcute deci noi și Dumnezeu Însuși le confirmă cînd îi spune apostolului Ioan: *"Scrie, fiindcă aceste cuvinte sînt vrednice de crezut și adevărate"*. Totul va fi terminat, nimic nu va mai rămîne de făcut. *"Apoi mi-a zis: "S-a isprăvit! Eu sînt Alfa și Omega, Începutul și sfîrșitul" (Apoc. 21:5-6).* Aceste cuvinte "S-a isprăvit" cu privire la noua creațiune se acordă perfect cu "S-a sfîrșit" de la cruce. În adevăr, dacă noua creațiune este curată de orice întinăciune, aceasta va fi numai datorită eficacității sîngelui Domnului Isus, Mielul lui Dumnezeu care a ridicat păcatul lumii. Orice urmă de păcat va fi dispărut și răul sub orice formă ar fi, va fi smuls din univers. Toate lucrurile vor fi împăcate cu Dumnezeu și Dumnezeu va fi totul în toți. După cum cineva a scris: "Începutul și sfîrșitul se confundă, prima și ultima pagină a Bibliei se aseamănă: Scriptura începe și se sfîrșește cu raiul. Dar sfîrșitul este mai frumos decît începutul, omega este mai măreață de cît alfa, raiul viitor nu este cel vechi și regăsit, este paradisul ceresc veșnic slăvit. Dumnezeu este punctul de plecare ca și cel de împlinire a tuturor lucrurilor". Credinciosul poate deci să exclame împreună cu Moise: *"din veșnicie în veșnicie, Tu ești Dumnezeu" (Ps. 90:2).*

Cerul este prezența lui Dumnezeu.

Dumnezeu Tatăl, Îmbătrînit de zile a cărei slavă și măreție o descrie proorocul Daniel. *".... Haina Lui era albă ca zăpada și părul capului Lui era ca niște lînă curată; scaunul Lui de domnie era ca niște flăcări de foc, și roatele lui ca un foc aprins. Un rîu de foc curgea și ieșea din-naintea Lui. Mii de mii de slujitori*

Îi slujeau și miriade de miriade stăteau înaintea Lui" (cap. 7:9-10). În jurul acestui tron care susține și guvernează universul, stau mulțimile de răscumpărați și de îngeri care, neîncetat, vor adora, lăuda și sluji pe Dumnezeu, Acela pe care apostolul Pavel Îl numește: *"Fericitul și singurul Stăpînitor, Împăratul împăraților și Domnul domnilor, singurul care are nemurirea, care locuiește într-o lumină de care nu te poți apropia, pe care nici un om nu L-a văzut, nici nu poate Să-L vadă, a Lui să fie cinstea și puterea veșnică! Amin!" (1 Tim. 6:15-16).*

Acest Mare Dumnezeu a făcut planul minunat ca să ne aibe pentru totdeauna cu El și de a ne face părtași slavei Sale.

Dumnezeu Fiul, Domnul Isus Hristos, va ocupa, în viitor, în veșnicie, primul loc împreună cu Tatăl Său, așa cum L-a avut și înainte de veșnicii (Prov. 8:22...). Cuvîntul ni-L arată de multe ori așezat pe scaunul de domnie al lui Dumnezeu sau la dreapta Măririi. Această prerogativă decurge de la cruce: *"pentru că S-a desbrăcat pe El Însuși, Dumnezeu L-a înălțat nespus de mult și I-a dat numele mai presus de orice nume" (Fil. 2:5...).* Totuși, El a păstrat și va păstra totdeauna trăsăturile umanității Sale slăvite. Domnul Isus, pregătindu-ne un loc în casa Tatălui Său, prin moartea Sa, prin învierea și înălțarea Lui, ne va primi acolo și ne va face să ședem cu El pe scaunul Lui de domnie (Apoc. 3:21). Cînd El va aduna astfel pe toți răscumpărații Săi în slavă și cînd toți vrășmașii Lui vor fi nimiciți, El va da împărăția lui Dumnezeu Tatăl. *"Și cînd toate lucrurile Îi vor fi supuse, atunci chiar și Fiul Se va supune Celui ce I-a supus toate lucrurile, pentru ca Dumnezeu să fie totul în toți" (1 Cor. 15:28).*

Duhul Sfînt, a treia persoană a Sfintei Treimi, unit în mod intim cu Tatăl și cu Fiul, va continua să lucreze în timpul întregei veșnicii. Pentru cel credincios El este, încă de aici de pe pămînt, garanția moștenirii cerești (Ef. 1:14); dar în cer, sfinții vor fi umpluți prin Duhul de toată plinătatea lui Dumnezeu (Ef. 3:19) și vor avea nu numai arvuna moștenirii, ci moștenirea însăși. Astfel Dumnezeu va fi plinătatea tuturor și răscumpărații se vor bucura fără sfîrșit de toate comorile Tatălui.

5. Care vor fi caracteristicile cerului pe care îl vom moșteni?

Slava. *"Tată, vreau ca acolo unde sînt Eu, să fie împreună cu Mine și aceia pe care Mi i-ai dat Tu, ca să vadă slava Mea, slavă pe care Mi-ai dat-o Tu; fiindcă Tu M-ai iubit înainte de întemeierea lumii" (Ioan 17:24). "Atunci cei*

neprihăniți vor străluci ca soarele în împărăția Tatălui lor" (Matei 13:43). "Cei înțelepți vor străluci ca strălucirea cerului, și cei ce au învățat pe mulți să umble în neprihănire vor străluci ca stelele, în veac și în veci de veci" (Dan. 12:3). Nu numai că vom avea parte de slava Domnului Isus, dar vom fi ca El (Fil. 3:21).

Fericirea. Răscumpărații se vor bucura de o fericire și o pace desăvîrșită. *"Nu le va mai fi foame, nu le va mai fi sete; nu-i va mai dogorî nici soarele, nici vreo altă arșiță. Pentru că Mielul, care stă în mijlocul scaunului de domnie, va fi Păstorul lor, îi va duce la izvoarele apei vieții, și Dumnezeu va șterge orice lacrimă din ochii lor" (Apoc. 7:16-17).* Ei vor fi mîngîiați totdeauna pentru toate suferințele lor. *"Ferice de cei ce plîng, căci ei vor fi mîngîiați" (Matei 5:4). ....."Nu va mai fi nici plîns, nici țipăt, nici durere, pentru că lucrurile dintîi au trecut" (Apoc. 21:4).*

Dragostea. Cerul va fi, de-a lungul veșniciei, locul de ședere permanentă a dragostei desăvîrșite. Dumnezeu este dragoste și El va umplea cerul cu ea. Cum El va fi totul în toți, răscumpărații vor fi umpluți de dragostea Lui. Vom cunoaște atunci în mod desăvîrșit dragostea lui Dumnezeu, descoperită în Domnul Isus, și noi Îl vom iubi cum ne iubește El. Astfel, se va realiza din plin dorința pe care Domnul Isus Și-a exprimat-o înainte de a merge la cruce: *"Eu le-am făcut cunoscut Numele Tău, și li-L voi mai face cunoscut, pentruca dragostea cu care M-ai iubit Tu, să fie în ei, și Eu să fiu în ei" (Ioan 17:26).*

Sfințenia. *"Nimic întinat nu va intra acolo" (Apoc. 21:27).* Dumnezeu este sfînt și cerul este locuința sfințeniei Sale (Isa. 6:3; 57:15). Ceea ce face splendoarea cerului, este prezența lui Dumnezeu Însuși, izvorul oricărei desăvîrșiri. *"Din Sion, care este întruparea frumuseții desăvîrșite, de acolo strălucește Dumnezeu" (Ps. 50:2). "Cine este ca Tine minunat în sfințenie?" (Ex. 15:11). "Noi ne vom sătura de sfințenia templului Tău" (Ps. 65:5).* Și cînd, aici pe pămînt, Dumnezeu ne disciplina prin diferitele Lui căi, nu o făcea ca să se răzbune pe noi, copiii Lui, ci *"pentru binele nostru, ca să ne facă părtași sfințeniei Lui" (Evrei 12:10).* (În limba greacă cuvîntul "sfințenie" din Ev. 12:10, este singurul loc din Scriptură folosit pentru a arăta calitatea însăși a sfințeniei; esența caracterului lui Dumnezeu. Și o astfel de sfințenie vom avea toți în cer, în prezența permanentă a lui Dumnezeu. Ce stare înaltă ne-a dat El, în

Domnul Isus, ca din niște păcătoși pierduți, să ajungem să avem o sfințenie ca a lui Dumnezeu. n. tr.).

Unitatea și perfecțiunea. În cer nu va mai fi nici o despărțire, căci Dumnezeu va aduce la îndeplinire planul Său veșnic de *"a uni în Hristos toate lucrurile care sînt în ceruri și lucrurile care sînt pe pămînt" (Ef. 1:10).* Această unitate și desăvîrșire vor rezulta din identificarea noastră cu Domnul Hristos. *"Preaiubiților, acum sîntem copii ai lui Dumnezeu. Și ce vom fi nu s-a arătat încă. Dar știm că, atunci cînd se va arăta El, vom fi ca El, pentru că Îl vom vedea așa cum este" (1 Ioan 3:2).* Toți vom fi ca el, fără excepție; de aici va rezulta, pentru sfinți, o unitate și o desăvîrșire absolută. Toți vom ajunge la plinătatea *"omului desăvîrșit în Hristos" (Col. 1:28)* și *"la unirea.... cunoștinței Fiului lui Dumnezeu, la starea de om matur, la înălțimea staturii plinătății lui Hristos" (Ef. 4:13).* Această creștere, începută de aici de pe pămînt, își va atinge deplina dezvoltare în cer. (Atunci se va împlini în mod desăvîrșit rugăciunea Domnului Isus: ".... *pentruca ei să fie una, cum Tu Tată ești în Mine și Eu în Tine; ca și ei să fie una în Noi" (Ioan 17:21, 23, n. tr.).*

Veșnicia. În cer nu va mai exista timp în felul în care îl cunoaștem și înțelegem noi, pentru că împărțirea timpului în ore, zile, luni, ani, etc., aparține pămîntului, unde totul începe și se sfîrșește. De aceea sîntem îndemnați să cerem lui Dumnezeu să ne învețe să ne numărăm bine zilele, ca să căpătăm o inimă înțeleaptă (Ps. 90:12), căci numărul zilelor noastre este mic. În cer, nu va mai fi nici timp, nici întîrzieri de nici un fel, și nimic nu va mai marca fuga anilor, cum este acum, aici pe pămînt. Răscumpărații se vor bucura de viața veșnică; ei vor fi pentru totdeauna cu Domnul și nimic nu-i va putea despărți de dragostea lui Dumnezeu (Ioan 3:16; 1 Tes. 4:17; Apoc. 22:5). Cu adevărat, "lucrurile vechi" s-au dus "toate vor fi făcute noi". Timpul se va sfîrși, moartea va fi desființată; va fi "domnia nemuririi sub stindardul veșniciei"!

6. Cu ce se vor ocupa răscumpărații în cer? Am văzut că, pentru cel răscumpărat, cerul va fi un loc de fericire desăvîrșită, în lumina și slava prezenței Domnului Hristos. Dar Scriptura ne învață deasemenea și ce vom face acolo. Activitatea noastră cerească se poate rezuma în trei cuvinte: adorare, odihnă, slujire.

Adorarea. Dumnezeu dorește și caută chiar de aici de pe pământ, oameni care să I se închine în duh și în adevăr (Ioan 4:23-24). Dar aceasta este chiar bucuria și privilegiul acelora care au fost mîntuiți, ca să-și arate față de Dumnezeu, încă de aici de pe pământ, recunoștința și adorarea pe care I le datorează. Și aceasta va fi preocuparea lor cea mai de seamă, în tot timpul veșniciei, de a continua, într-un chip desăvîrșit această slujbă atît de înaltă și scumpă inimii lui Dumnezeu. Și subiectul și obiectul adorării noastre vor fi, în slavă, ca și acum pe pământ, Tatăl și Fiul. Persoana și lucrarea Domnului Isus, preaiubitul nostru Mîntuitor, dragostea Lui, smerirea Lui, suferințele și moartea Lui, învierea și slăvile Lui, ce a fost și ce va fi pentru inima lui Dumnezeu Tatăl, vor constitui temele principale ale laudei noastre. Obiectul adorării noastre fiind infinit, nu vom ajunge să-l epuizăm niciodată. De aceea, nu numai că nu va înceta sau va slăbi, ci dimpotrivă, ea va merge crescînd și se va înălța treptat în inimile noastre pe măsură ce vom înainta în bucuria Persoanei și lucrării Domnului Hristos.

Adorarea aceasta o vom exprima prin cîntece de laudă, cum auzim că răsună de multe ori în înfățișările simbolice din Apocalipsa. La glasurile noastre se vor uni glasurile îngerilor, deși pricinile de adorare ale celor răscumpărați sînt diferite de ale îngerilor, care n-au fost obiectul dragostei supreme a lui Dumnezeu, cum sîntem noi, prin faptul că a dat ce a avut mai scump, pe Domnul Isus, ca să moară pentru noi și să ne scape astfel de grozăvia unei veșnicii nenorocite. Ei n-au fost scăpați de moarte; jertfa și biruința Domnului Hristos nu le-a fost lor destinate; ei nu sînt copii ai lui Dumnezeu. Totuși, ei laudă pe Dumnezeu din veșnicie și vor continua în veșnicie, în compania răscumpăraților.

"Robii Lui.... vor vedea fața Sa și Numele Lui va fi pe frunțile lor" (Apoc. 22:3). Dacă omul pe pământ, chiar un răscumpărat de-ar fi fost, nu a putut să vadă pe Dumnezeu fără să moară, sfinții slăviți vor putea să apară înaintea Lui și să privească în admirație fața Domnului Isus. Ba mai mult, ei vor purta Numele Lui pe frunțile lor, ca o mărturie de netăgăduit că ei aparțin Domnului Hristos. În cer, privirile tuturor vor fi fixate asupra acestei Persoane slăvite, fără ca nici un obstacol nici o distragere să le abată, fiindcă vom dori să-L cunoaștem mereu mai bine. Atunci, într-o admirare adîncă și tăcută toți împreună ne vom arunca cununile la picioarele Lui și ne vom arunca cu fața la pământ.

Și psalmistul își exprimă dorința lui fierbinte de a vedea pe Domnul: *"Un lucru cer de la Domnul și-l doresc fierbinte: aș vrea să locuiesc toată viața mea în Casa Domnului, ca să privesc frumusețea Domnului și să mă minunez de El în templul Său" (Ps. 27:4). "Dar eu, în dreptate, voi vedea fața Ta; cum mă voi trezi, mă voi sătura de chipul Tău" (Ps. 17:15).*

Astfel, cîntece de laudă și adorare tăcută vor urma unele după altele de-a lungul veșniciei, spre slava lui Dumnezeu și a Domnului Hristos,, într-o armonie desăvîrșită.

Odihna. Viața celui credincios aici jos este plină de lupte și încercări de tot felul și parcă nu se mai termină. El nu poate niciodată să-și scoată "toată armătura lui Dumnezeu" și chiar cînd a avut vreo biruință, el trebuie să vegheze și "să rămînă în picioare în ziua cea rea". Și cum aici, toate zilele sînt rele și pline de lupte și ispite, el nu se poate odihni liniștit, nicicum. Odihna este pentru cer. Este adevărat că ne putem bucura de pe acum, prin credință (Evrei 4:8-11). Dar, ea nu devine o realitate veșnică decît atunci cînd vom fi sosit în portul ceresc și nu-și va atinge plinătatea decît după întoarcerea Domnului Hristos, cînd toți sfinții în viață și cei mutați pe pămîntul cel nou, vor intra în slavă (2 Tes. 1:7). Atunci, în adevăr, această odihnă va fi deplină și împodobită de șansa pe care sfinții o vor avea de a adora fără încetare pe adorabilul lor Mîntuitor și Domn.

Slujirea. *"Și robii Lui Îi vor sluji" (Apoc. 22:3).* Nici un text din Scriptură nu precizează în ce va consta această slujire. Pentru cei răscumpărați va fi vorba de o împlinire a voii Domnului în tot ce le va fi încredințat în raport cu slava Sa. Această slujbă va fi desăvîrșită și va satisface cu prisosință inima Acelui de dragul căruia, sfinții o vor împlini cu toată bucuria și rîvna lor.

Ce parte slăvită și infinit de binecuvîntată ni s-a rezervat. (Să lauzi și să slăvești slujind pe Acela pentru care și prin care au fost făcute toate lucrurile, cele din ceruri și cele de pe pămînt. Și cînd ne gîndim cui i s-a dat această parte slăvită! Unor păcătoși pierduți dar iertați prin HAR, prin cunoașterea mai dinainte a lui Dumnezeu și prin alegerea și hotărîrea Lui, care a binevoit ca, în sfatul veșnic al îndurării Lui, să ne facă să fim "asemenea chipului Fiului Său". Și sîntem! Și chiar dacă *"ce vom fi nu s-a arătat încă, știm că atunci cînd se va arăta El, vom fi ca El, pentru că Îl vom vedea cum este" (1 Ioan 3:2 n. tr.).* Toți păcătoșii pot să aibe deplina binecuvîntare prin simpla primire a mîntuirii ce li

se oferă gratuit astăzi de Domnul Isus. Este loc pentru toți în cer. Peste tot se aude chemarea pe care Împăratul a anunțat-o de aproape două mii de ani: "Totul este gata, veniți la nuntă". Înainte de a se încheia Cartea Sfîntă, El adresează o ultimă chemare acelora cărora le este sete după iertare, pace, și după o adevărată fericire. "Celui ce îi este sete Îi voi da să bea, fără plată, din izvorul apei vieții. Cel ce va birui, va moșteni aceste lucruri. Eu voi fi Dumnezeul lui, și El va fi fiul Meu.... Și celui ce îi este sete, să vină; cine vrea să ia apa vieții fără plată!"

Cititorule care ai parcurs citind cartea aceasta, ai răspuns tu la chemarea Lui duioasă? Nu amîna pentru mai tîrziu; prezentul este al nostru; "mai tîrziu" nu ne aparține: Vino la Domnul Isus astăzi, "mîine poate, cine știe, nu mai ești pe-acest pămînt". Primește această apă vie, această salvare care se oferă gratuit tuturor păcătoșilor. El a făcut tot ce a trebuit ca să ne deschidă accesul la cer. Tu singur trebuie să hotărești dacă-ți vei petrece veșnicia acolo sus, sau dacă vei fi aruncat în iazul de foc. Ascultă încă o dată cuvintele personale ale Domnului Isus: *"Adevărat, adevărat vă spun că cine aude cuvîntul Meu și crede în Celce M-a trimis, are viața veșnică și nu vine la judecată, ci a trecut din moarte la viață" (Ioan 5:24).*

ÎNCHEIERE

Ce efecte trebuie să aibe asupra vieților noastre, așteptarea Domnului Isus?

Bucuria. Perspectiva de a fi în curînd ridicați în nori la întîlnirea cu Domnul, iubitul nostru Mîntuitor, de a fi astfel izbăviți de încercările din vremea de acum și introduși în veșnicie în slava cerească, această perspectivă, spunem noi, este un măreț subiect de bucurie și mîngîiere pentru cel răscumpărat. *"Dar cetățenia noastră este în ceruri, de unde și așteptăm ca Mîntuitor pe Domnul Isus Hristos, care va schimba trupul stării noastre smerite și-l va face asemenea trupului Său de slavă" (Fil. 3:20-21). "Așteptînd fericita noastră nădejde și arătarea slavei marelui nostru Dumnezeu și Mîntuitor, Isus Hristos" (Tit 2:13). "Isus Hristos, pe care voi Îl iubiți fără să-L fi văzut, credeți în El fără să-L vedeți, și vă bucurați cu o bucurie negrăită și strălucită, primind ca sfîrșit al credinței voastre, mîntuirea sufletelor voastre. Bucurați-vă, pentru că și la descoperirea slavei Lui, să vă bucurați nespus" (1 Petru 1:8-9; 4:13).*

La bucuria de a fi izbăviți de încercările pămîntești, și la bucuria de a fi în prezența Domnului Isus avînd parte de slava Lui, se va adăoga și aceea de a fi reuniți cu ființele scumpe care au plecat înaintea noastră în corturile veșnice.

În sfîrșit, siguranța întoarcerii Domnului Hristos umple de o bucurie cu totul deosebită pe aceia care au suferit pentru El. *"Ferice de voi, cînd oamenii vă vor urî, vă vor izgoni dintre ei; vă vor insulta și vor lepăda numele vostru ca ceva rău, din pricina Fiului Omului. Bucurați-vă în ziua aceea și tresăriți de veselie, pentru că răsplata voastră este mare în cer" (Luca 6:22-23).*

Dar apropierea întoarcerii Domnului Isus implică de asemenea o mare răspundere pentru cel credincios. Este vorba, în adevăr, ca la venirea Sa, Stăpînul să nu ne găsească nici adormiți, nici prinși în plasele păcatului, nici încurcați cu lucrurile pămîntești. Din acest întreit pericol decurge o întreită răspundere, adică răspunderea:

- de a veghea
- de a realiza o sfințenie statornică
- de a sluji Domnului Isus cu rîvnă și credincioșie.

Vegherea. Credinciosul care așteaptă cu adevărat pe Domnul Hristos, se aseamănă cu un soldat care face parte dintr-o trupă în stare de alarmă. După cum această trupă este gata să intre în acțiune de îndată ce aude chemarea la arme, tot așa și cel credincios își ascute urechea ca să prindă strigătul: "Iată Mirele!", de îndată ce se va face auzit în noapte. Fiți gata, veghiați! astfel este cuvîntul de ordine care se adresează fiecăruia dintre noi. "*.... fiindcă știți în ce împrejurări ne aflăm, este ceasul să vă treziți din somn, căci acum mîntuirea este mai aproape de noi decît atunci cînd am crezut. Noaptea este foarte înaintată, se apropie ziua; Să lepădăm deci faptele întunericului și să ne îmbrăcăm cu armele luminii" (Rom. 13:11-12). "Vegheați deci, căci nu știți ceasul în care va veni Domnul.... De aceea, și voi fiți gata, căci Fiul Omului va veni în ceasul în care nu vă gîndiți" (Mat. 24:42, 44). "Luați seama, veghiați și rugați-vă, căci nu știți cînd va veni vremea aceea" (Marcu 13:33). "Mijlocul să vă fie încins și făcliile aprinse; Să fiți ca niște oameni, care așteaptă pe stăpînul lor să se întoarcă de la nuntă ca să-I deschidă îndată ce va bate la ușă. Ferice de robii aceia, pe care stăpînul îi va găsi veghind la venirea sa.... Și voi dar fiți gata, căci Fiul Omului va veni în ceasul în care nu vă gîndiți" (Luca 12:35....).*

A avea mijlocul încins, însemnează a fi gata de plecare în orice moment, ca Israeliții în noaptea Paștelui în Egipt (Exod 12:11). Dar, pentru a fi gata de plecare, trebuie să ai totul preparat pentru călătorie, să fii debarasat de tot ce ar putea fi o piedică pentru o plecare imediată, fie că Stăpînul se întoarce astăzi sau mai tîrziu. Dacă nu sîntem gata acum, riscăm să nu fim gata nici cînd Domnul va veni. Ce rușine pentru noi, dacă ne va găsi dormind! Să ne păzim deci, de somnul spiritual! "*Noi nu sîntem ai nopții nici ai întunericului. De aceea să nu dormim ca ceilalți, ci să veghem și să fim treji" (1 Tes. 5:5-6).* A dormi înseamnă a fi indiferent cu privire la întoarcerea Domnului Isus. Înseamnă a ne lua după înclinarea inimii noastre firești care spune: "*Stăpînul meu întîrzie să vină! (Luca 12:45).* Înseamnă, deasemenea, a ne lăsa prinși de lucrurile pămîntești. "*Luați seama la voi înșivă, ca nu cumva să vi se îngreuieze inimile cu îmbuibare de mîncare și băutură și cu îngrijorările vieții acesteia, și astfel ziua aceea să vină peste voi fără veste. Veghiați dar în tot timpul și rugați-vă" (Luca 21:34-36).* Această înștiințare a Domnului ne face să luăm în considerare al doilea aspect al răspunderii noastre cu privire la întoarcerea Sa.

Sfinţenia. Ea înseamnă, pentru cel credincios, a se despărţi de rău sub toate formele lui, şi de a respinge tot ce ar putea fi o piedică în aşteptarea întoarcerii Domnului Hristos. *"Deci fiindcă toate aceste lucruri au să strice, ce fel de oameni ar trebui să fiţi voi, printr-o purtare sfîntă şi evlavioasă, aşteptînd şi grăbind venirea zilei lui Dumnezeu..... De aceea, preaiubiţilor, fiindcă aşteptaţi aceste lucruri, căutaţi stăruitor să fiţi găsiţi de El fără pată, fără vină şi în pace" (2 Petru 3:11...).*

"Sînt încredinţat că Acela care a început în noi o bună lucrare o va duce la bun sfîrşit în ziua lui Isus Hristos.... Şi mă rog ca dragostea voastră să crească tot mai mult în cunoştinţa deplină şi în orice pricepere, ca să deosebiţi lucrurile alese, pentruca să fiţi curaţi şi fără vină pînă în ziua lui Hristos" (Fil. 1:6....; 1 Tes. 3:12-13; 1 Cor. 1:7-8; 1 Tim. 6:13-14).

Dar credinciosul care aşteaptă pe Domnul Isus, este chemat să-I şi slujească cu rîvnă şi credincioşie. Căci a veghea înseamnă şi a stărui în lucrul pe care Domnul ni l-a încredinţat şi a împlini misiunea cerută de El, atît din punct de vedere material cît şi spiritual. *"Cine este deci robul credincios şi înţelept, pe care l-a pus stăpînul său peste slugile casei sale, ca să le dea hrana la vremea potrivită? Ferice de robul acela, pe care stăpînul său, la venirea sa, îl va găsi făcînd aşa! Adevărat vă spun că îl va pune peste toate bunurile sale" (Matei 24:45-47; 25:14-30; Luca 12:42-46; 19;11-27).* Tesalonicenii nu numai că aşteptau pe Domnul Isus, dar ei şi slujeau Dumnezeului cel viu şi adevărat. Am vrea noi să apărem înaintea Lui cu mîinile goale, refuzînd să împlinim o slujbă, oricît de umilă ar fi ea, pe care El ar dori să ne-o încredinţeze? În timpul lipsei stăpînului trebuiesc folosiţi talanţii pe care ni i-a încredinţat. În ziua culesului, ne-ar place să prezentăm Domnului snopi grei şi bogaţi în rod, sau paie goale? Robul rău, de la Matei 25 este osîndit nu pentru că a făcut rău ci pentru că nu a făcut nimic.

A lucra, a sluji, a aduce roadă, dar şi a mărturisi. Trebuie ca credinciosul să fie o lumină care luminează în timpul nopţii şi a absenţei Stăpînului. Lampa, odată aprinsă, nu trebuie să fie pusă sub obroc (înăbuşită de treburile vieţii), ci pe suportul ei, "ca să lumineze pe toţi cei din casă" (mărturie faţă de cei de aproape ai noştri, de vecini, de colegii de la serviciu), *"pentruca cei care intră (s-au vin în contact cu noi) să vadă lumina (Matei 5:15; Luca 11:33).* Fie ca lumina noastră să strălucească cu putere în jurul nostru şi ca nimic în mersul nostru să nu steargă mărturia noastră şi să nu dezonoreze Numele scump al Domnului Isus! Fie deasemenea ca noi să fim ca fecioarele

înțelepte, să mergem înaintea Mirelui ca să-L primim, părăsind în mod hotărît tot ce ar putea să nu-I placă, și făcînd să lumineze cu toată puterea, lampa pe care ne-a încredințat-o!

Așteptarea Domnului Isus produce ea în noi, în mod real bucurie, veghere, sfințenie, rîvnă în slujba Lui și credincioșie în mărturie? Dacă aceste lucruri sînt în noi din belșug, ele vor face ca să nu fim nici leneși, nici neroditori în ce privește cunoașterea Domnului nostru Isus Hristos. *"De aceea, fraților, căutați cu atît mai mult să vă întăriți chemarea și alegerea voastră, căci dacă veți face lucrul acesta, nu veți cădea niciodată" (2 Petru 1:10).*

"Iar Aceluia, care poate să vă păzească de orice cădere, și să vă facă să vă înfățișați fără prihană și plini de bucurie înaintea slavei Sale, singurului Dumnezeu, Mîntuitorul nostru, prin Isus Hristos, Domnul nostru, să fie slavă, măreție, putere, și stăpînire, mai înainte de toți vecii, și acum și în veci! Amin." (Iuda 24, 25). "Cel ce adevărește aceste lucruri zice: "Da, Eu vin curînd!"

AMIN! VINO DOAMNE ISUSE!

Cuprins

INTRODUCERE 1
PARTEA ÎNTÎIA
ISTORIA LUI ISRAEL, A NEAMURILOR ŞI A BISERICII, PÎNĂ
LAÎNTOARCEREA DOMNULUI HRISTOS
Introducere 5
A. Israel
Capitolul 1
Chemarea pe care o are Israel 9
Capitolul 2
De la intrarea în Canaan pîna la plecarea în robie 11
Capitolul 3
Întoarcerea din Babilon şi
cele 70 de săptămîni ale lui Daniel 14
Capitolul 4
Lepădarea şi împrăştierea poporului Israel 17
Capitolul 5
Israel şi întoarcerea Domnului Isus 21
Apendice 25
B. Neamurile (Naţiunile) 32
Capitolul 1
Starea embrionară a neamurilor 33
Capitolul 2
Neamurile în vremurile din trecut 36
Capitolul 3
Conducătorul lumii acesteia 43
Capitolul 4 47
Neamurile şi întoarcerea Domnului Isus
C. Biserica
Capitolul 1
Originea şi poziţia Bisericii 51

Capitolul 2
Însușirile și funcțiunile Bisericii 58
Capitolul 3
Nădejdea Bisericii 64
Capitolul 4
Istoria Bisericii mărturisitoare
și responsabilitățile ei pe pământ 67

PARTEA DOUA
RĂPIREA CREDINCIOȘILOR
Introducere 73
Capitolul 1
Făgăduința întoarcerii Domnului Isus 75
Capitolul 2
Cînd se va reîntoarce Domnul? 78
Capitolul 3
Cum va veni Domnul? 82
Capitolul 4
"Te voi păzi de ceasul încercării" (Apoc. 3:10) 89
Capitolul 5
Înfățișarea răscumpăraților Înaintea scaunului de
judecată al Domnului Hristos 95
Capitolul 6
Sfinții în cer și nunta Mielului. 98

PARTEA A TREIA
DE LA RĂPIREA BISERICII PÎNĂ LA ARĂTAREA ÎN SLAVĂ A
DOMNULUI ISUS
Introducere 102
A. Israel
Capitolul 1
Întoarcerea lui Israel în Palestina 106
Capitolul 2
Necazul cel Mare 110
Capitolul 3
Anticrist 119

Capitolul 4
Izbăvirea rămășiței credincioase
a poporului evreu 126
B. NEAMURILE
Capitolul 1
Babilonul cel mare 132
Capitolul 2
Imperiul Roman 139
Capitolul 3
Ceasul încercării și vremea înfiei 148
Capitolul 4
Armaghedon 163
Capitolul 5
Asirianul 167
C. VENIREA ÎN SLAVĂ A DOMNULUI HRISTOS
Capitolul 1
Cînd și cum va apărea Domnul în slavă 171
Capitolul 2
Judecata celor vii 175

PARTEA A PATRA
ÎMPĂRĂȚIA DE O MIE DE ANI
Introducere 178
Capitolul 1
Împăratul împăraților 180
Capitolul 2
Instaurarea împărăției 184
Capitolul 3
Caracteristicile împărăției 187
Capitolul 4
Biserica în timpul împărăției de o mie de ani. 191
Capitolul 5
Israel în timpul împărăției de o mie de ani 194
Capitolul 6
Națiunile în timpul împărăției de o mie de ani 197
Capitolul 7

Sfîrșitul împărăției de o mie de ani 199

PARTEA A CINCEA
STAREA VEȘNICĂ
Introducere 201
Capitolul 1
Marele tron alb 202
Capitolul 2
Ceruri noi și un pămînt nou 208
ÎNCHEIERE 220